

[Kim Behnke]

fører på alle områder, som hr. Helge Adam Møller påstod. Lad os f.eks. tage – med formandens tilladelse – skatteområdet. Da der skulle vedtages en skattereform, var Det Konservative Folkepartis holdning den, at man tilbagelænet undlod at stemme for samtlige forslag. Med hvilken begrundelse? Jo, med den begrundelse, at man ikke ønskede at være medansvarlig for, at den skattereform blev gennemført. Derfor måtte regeringen, som udgør et flertal, selv tage det samlede ansvar.

Nøjagtig den samme holdning burde man jo have i denne sag, nemlig at der sidder en flertalsregering. Så lad dog flertalsregeringen tage ansvaret for den udlændingepolitik. For hvis Det Konservative Folkeparti virkelig er modstander af den førte udlændingepolitik – og det påstås jo i de mange pressemeddelelser og rundt omkring på vælgermøderne – så lad dog ord følges af handling og vis, at det ikke kun er et spørgsmål om, at man i år 2037 får rettet et komma i udlændingeloven, men at man her i det daglige arbejde viser sin afstandtagen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 7 (FP) stemte for, 112 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) imod; 1 stemte (ved en fejlafstemning) hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forespørgsel nr. F 1:

Forespørgsel til statsministeren, indenrigsministeren, socialministeren og undervisningsministeren:

»Vil statsministeren, indenrigsministeren, socialministeren og undervisningsministeren forklare regeringens aktuelle og fremtidige flygtninge- og indvandrerpolitik samt uddybe, – hvilken virkning regeringens flygtninge- og indvandrerpolitik vil få for statens, amternes og kommunernes planlægning i den kommende kommunale valgperiode, herunder for den økonomiske og bolig-mæssige planlægning samt størrelsen af de statslige, amtskommunale og kommunale udgifter,

- hvilken betydning det vil få for omsorgen for de ældre og svage i samfundet, hvis regeringen fortsætter sin hidtidige flygtninge- og indvandrerpolitik, og herunder oplyse, hvordan regeringen agter at sikre, at der i fremtiden kan skaffes hospitals- og plejehjemspladser både til vore landsmænd og til udlændinge,
- hvilken virkning regeringens flygtninge- og indvandrerpolitik vil få for undervisningssektoren i de kommende år, og hvordan det forhindres, at undervisningens kvalitet forringes så meget, at der opstår en elevflugt fra uddannelsesinstitutionerne?»

Af Pia Kjærsgaard (FP), Tom Behnke (FP), Aage Brusgaard (FP), Jan Kørpe Christensen (FP), Kirsten Jacobsen (FP) og Poul Nødgaard (FP).

(Forespørgslen anmeldt 6/10 93. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/10 93).

Begrundelse

Pia Kjærsgaard (FP):

Et af Danmarks helt store problemer er den måde – eller måske mangel på samme – som skiftende regeringer har tacklet udlændingsituationen på.

Vi er i Fremskridtspartiet glade for, at denne forespørgsel har fået nummer 1. Det er jo et af de meget varme emner bl.a. i sommerens løb, som mange politikere har været ude med udtalelser om. Derfor syntes vi fra Fremskridtspartiets side, det var helt naturligt, når Folketinget skulle mødes igen, at rejse en debat i salen, hvor der skal stemmes om de forskellige ting i forbindelse med dette emne.

Ud over flygtningesituationen er der den fortsatte indvandrerlinje, som vi mener er et voksende problem, og som der heller ikke er gjort noget effektivt for at standse. Familiesammenføringer fortsætter, og samtidig vokser problemerne med samme styrke.

Formanden:

Jeg er nødt til at henstille, at der bliver mere ro i salen, og jeg vil benytte lejligheden til at sige, at det skal gælde hele dagen. Og den bliver lang!

Pia Kjærsgaard (FP):

Årsagen til vores forespørgsel er naturligvis

[Pia Kjærsgaard]

ganske åbenlys, for netop i løbet af denne sommer har regeringen været på banen med forskellige løfter om en kraftig opstramning af de mange forhold, der undergraver vores samfund i forbindelse med flygtninge, asylsøgere og indvandrere.

Nu er det blevet november, og selv om regeringen har andre problemer at tumle med, må vi konstatere, at der stort set ikke er sket andet fra regeringens side end udgivelse af en rapport, hvor regeringen under megen larm, megen presseomtale, meget bulder, nedsatte et byudvalg, der skulle komme med nogle ændringer på udlændingeområdet. Men det, der er kommet, er en rapport, der i kroner og øre over en 4-årig periode vil betyde 1,6 mia. kr. i ekstra udgifter for de danske skatteborgere.

Det var jo ikke ligefrem en opstramning af skatterne, vi havde forventet, men en kraftig opbremsning og en opstramning af de helt urimelige forhold, der hersker på udlændingelovgivningen.

Det drejer sig i denne debat om en forespørgsel til ganske mange ministre. Vi synes, der er mange ministre, der skal stå til ansvar, men naturligvis er det statsministeren først og fremmest, som burde være den, der havde taget teten. Det nytter ikke noget, at statsministeren alene til mediernes siger, at nu skal vi have en fri debat og en debat uden fordomme. Statsministeren bør naturligvis være den, der som regeringens chef lægger for og fortæller, hvad regeringen har tænkt sig at gøre ved problemerne.

Derfor har vi rejst denne forespørgsel. Vi forventer naturligvis, at vi på dette meget vigtige område får en klar melding fra regeringen. Det er på høje tid, at det sker.

Besvarelse

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Må jeg indledningsvis minde om, at regeringen allerede i april måned fremlagde et omfattende handlingsprogram for Danmarks udlændinge, et handlingsprogram, hvori regeringen redegjorde for sin politik på flygtninge- og indvandrerområdet. Handlingsoplægget blev fulgt op af seks lovforslag, som alle blev gennemført her i Folketinget inden sommerferien.

Hertil kommer, at regeringen for kort tid siden fremlagde en 30-punkts-plan, der skal afhjælpe problemerne i belastede boligområder.

Planen berører på en række områder flygtninge og indvandrere. Det skyldes, at flygtninge og indvandrere i vidt omfang bor i de belastede boligområder, og derfor er en række af initiativerne i 30-punkts-planen målrettet netop mod flygtninge- og indvandrergruppen.

Regeringens udlændingepolitik er fortsat fast forankret i det humanistiske grundsyn, som det danske samfund generelt bygger på. Vi skal sikre en værdig modtagelse af mennesker, der er forfulgt og i mange tilfælde i livsfare i deres hjemlande. Lad mig sige det direkte: Alle internationale aftaler, der tager sigte herpå, skal naturligvis overholdes. Der findes principielt og afgørende kun én slags mennesker, og forstå mig ret: med samme rettigheder og samme pligter i det danske samfund uanset hudfarve, uanset klædedragt, uanset oprindelse.

Samtidig vil regeringen løse de konkrete problemer, som vi jo godt ved kan opstå i forbindelse med flygtninges og indvandreres tilstedeværelse i Danmark. Såvel handlingsplanen fra foråret som den nye 30-punkts-plan er et afgørende bidrag hertil.

Regeringens udlændingepolitik må nødvendigvis ses i et internationalt perspektiv. Det er nødvendigt at erkende, at vi på intet tidspunkt siden Anden Verdenskrig har oplevet så store flygtningeproblemer i Europa som netop nu. Europa befinder sig som følge af situationen i det tidligere Jugoslavien midt i en humanitær krise af ufattelige dimensioner. Det må vi forholde os til, og vi må være beredt på at yde vores bidrag med henblik på at løse eller i det mindste afhjælpe denne krise.

Regeringen har gjort sit yderste for at etablere et internationalt samarbejde i Europa med henblik på katastrofebistand, fordeling af flygtninge mellem landene, udligning af byrderne og skabelse af repatrieringsprogrammerne samt forebyggende indsats i lande, i hvilke der ellers kan frygtes at opstå flygtningeproblemer. Disse bestræbelser vil vi fortsætte, men det må nok erkendes, at tempoet i det internationale samarbejde om flygtninge- og indvandrerproblemer desværre ikke kan holde trit med den udvikling, der er i problemerne.

Det er naturligvis ikke gratis at hjælpe mennesker i nød, og regeringen arbejder da også ud fra det princip, at man i så høj grad som muligt skal hjælpe flygtninge i nærområderne,

[Statsministeren]

hvor de danske penge rækker længst, og hvor vi derfor får mulighed for at hjælpe flest. Fra dansk side har man forsøgt med en særlig indsats i nærområderne i det tidligere Jugoslavien. Det gælder både i Kroatien og i selve det krigshærgede Bosnien-Hercegovina, hvor der er etableret eller man er i færd med at etablere lejre for flygtninge med plads til mere end 4.000 personer.

Men vi må erkende, at flygtningeproblemerne ikke kan løses alene gennem indsatsen i nærområderne. Derfor må vi være indstillet på at modtage en del af verdens flygtninge her i Danmark. Regeringen lægger afgørende vægt på, at vores indsats målrettes i forhold til de mennesker, der først og fremmest har behov for hjælp. Det var baggrunden for det nye system for modtagelse af flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, der bygger på udvælgelsen nede i nærområdet. De indkøringsvanskeligheder, der har eksisteret for dette nye system, er nu ved at blive rettet op.

Det er overordentlig vigtigt, at asylsagsbehandlingen foregår så hurtigt som muligt. Så hurtigt som muligt og under iagttagelse, naturligvis, af de retsgarantier, der kendetegner et udviklet samfund. Regeringen har her i foråret modtaget Per Sørensen-udvalgets første delbetænkning, der stiller forslag om ændringer i de mange procedurer, der følges, som må indebære en vis forkortelse af sagsbehandlingstiden. Det drejer sig navnlig om stramning af reglerne for opsættende virkning i senere faser af en asylsag, dvs. efter at der er givet afslag på asyl og på en eventuel ansøgning om humanitær opholdstilladelse.

Regeringen agter at følge op på delbetænkningen med et lovforslag inden for den nærmeste fremtid, og regeringen har i øvrigt til hensigt at fortsætte arbejdet med at forkorte sagsbehandlingstiden.

Under behandlingen af asylsagerne befinder asylansøgerne sig i asylcentre rundt omkring i landet. Der findes nu 127 sådanne centre med godt 22.000 beboere. Derudover er man i fuld gang med at opføre 7.000 pladser rundt omkring i landet i ca. 40 flygtningelandsbyer. En del er allerede færdige, og de resterende forventes at være færdige inden 1. marts næste år.

Ved opførelsen af flygtningelandsbyerne har det været muligt at sprede asylcentrene ud i landet med henblik på at få en mere ligelig for-

deling af asylcentre og dermed af udlændinge i Danmark. Indenrigsministeriet er i fuld gang med at foretage en omlægning af driften i disse centre – i første omgang på de særlige indkvarteringscentre for personer, der kommer hertil fra det tidligere Jugoslavien. Selvaktivering er nøgleordet, og tanken er, at beboerne selv skal stå for rengøring, madlavning og vedligeholdelse samt være drivkraften i såvel de sociale og kulturelle aktiviteter som i den undervisning, der tilbydes. Samtidig er det hensigten at give beboerne medindflydelse og medansvar ved at indføre en form for lokalt selvstyre.

Når flygtningene har fået opholdstilladelse her i landet, tilstræbes det, at vi opnår en hensigtsmæssig placering rundt omkring i landet, således at man kan undgå koncentrationer af udlændinge i bestemte kommuner eller i bestemte bebyggelser.

Indenrigsministeren har anmodet landets kommuneforeninger om at give meldinger om, hvorledes man lokalt har løst spørgsmålet om førstegangsplaceringer og fordelingen af flygtninge. Svarene viser os allerede, at de danske kommuner generelt er meget interesseret i og villige til at bidrage til frivillige løsninger af problemet. Meldingen er, at der i flere kommuneforeninger er etableret et meget konstruktivt samarbejde mellem nabokommuner og Dansk Flygtningehjælp om fordelingen, og flere frivillige aftaler er allerede på vej.

Jeg tror roligt, man kan sige, at den generelle kommunale holdning til og tradition for ad frivillighedens vej selv at finde lokale løsninger også på dette område er slået igennem. Jeg vil ikke lægge skjul på, at regeringen hilser denne udvikling meget velkommen. Regeringen vil da også gerne kvittere for frivilligheden ved at medinddrage og informere kommunerne mest muligt om den fremtidige placering såvel for flygtninge som nye asylcentre.

Et område, der selvsagt har optaget befolkningen meget, er debatterne om den danske udlændingelov. Den danske udlændingelov bygger på et indvandrerstop. Det vil regeringen fastholde, men der skal også være mulighed for, at udlændinge under bestemte forudsætninger kan få nære familiemedlemmer her til landet; rammerne for dette er fastlagt i reglerne om familiesammenføring. Jeg vil erindre om, at Folketinget sidste år gennemførte en række stramninger i disse regler. Først og

[Statsministeren]

fremmest skete der en betydelig stramning af kravene vedrørende forsørgelse af de mennesker, der kommer hertil i kraft af familiesammenføring. I forlængelse af dette vil regeringen sikre, at der sker en ensartet administration af reglerne om meddelelse af opholdstilladelse og håndhævelse af de skærpede forsørgelseskrav i forbindelse med familiesammenføring. Der vil derfor inden for kort tid blive udsendt nye retningslinjer herom fra Indenrigsministeriet og Socialministeriet.

Når flygtninge og familiesammenførte har fået opholdstilladelse i Danmark, er det regeringens målsætning, at de skal integreres i det danske samfund. Integrationsmålsætningen gælder dog ikke i relation til ordningen med midlertidig opholdstilladelse til personer fra det tidligere Jugoslavien. De har fået et midlertidigt helle, kan man sige, i Danmark, men det er en klar forudsætning, at de skal vende tilbage, når krigen er ophørt og det kan ske under ordnede og fredelige og trygge vilkår.

Regeringen lægger afgørende vægt på, at personer, der ikke kun har midlertidigt ophold i Danmark, kan dansk – både af hensyn til deres egne muligheder på arbejdsmarkedet, for at få job og komme i aktivitet, og af hensyn til deres deltagelse i samfundslivet mere generelt. 30-punkts-planen fremlægger en række initiativer, der skal sikre, at de nye får mulighed for at lære dansk.

Efter at integrationsfasen er afsluttet, overgår flygtningene til den såkaldte kommunefase, hvor flygtningene ligesom indvandrerne behandles af de samme myndigheder, der har ansvaret for de offentlige opgaver i forhold til den danske befolkning. Det har gennem årene været en grundfæstet holdning i Danmark, at alle, der har fast bopæl her i landet, behandles efter de samme regler. Som jeg sagde det: Sådan må det være. Uanset oprindelse er der kun og alene og heldigvis én slags mennesker i Danmark – med samme rettigheder og samme pligter uanset hudfarve, klædedragt eller oprindelse. Sådan gælder det også fortsat.

Der gælder således også præcis de samme regler vedrørende kontanthjælp og andre sociale ydelser, uanset om man er flygtning, indvandrer eller dansk. Kontanthjælpen er ganske enkelt det, som vi efter en dansk målestok opfatter som det nødvendige grundlag for en anstændig tilværelse, når man befinder sig i vort samfund.

Men samtidig må der være sikkerhed for, at de gældende regler administreres på en sådan måde, at der ikke sker nogen forskelsbehandling. Helt på linje med danskere skal udlændinge naturligvis også følge landets love. Hvad angår kriminalitet blandt udlændinge, der opholder sig her i landet, er det vigtigt at huske på, at udlændingeloven allerede i dag indeholder regler, der gør det muligt i forbindelse med en straffesag at træffe bestemmelse om udvisning. Det er helt naturligt, at der er grænser for gæstfriheden i sådanne situationer. Når det gælder den kriminalitet, der begås af enkelte asylansøgere, tror jeg, at alle kan blive enige om en afstandtagen fra denne kriminalitet, om end den er begrænset, der ikke blot skader ofrene, men også det store flertal af lovlidige asylansøgere samt ikke mindst forholdet mellem asylansøgere og den danske befolkning. Men jeg tror også, at vi alle kan blive enige om, at man nødvendigvis må vurdere, om asylansøgeren risikerer forfølgelse i sit eget hjemland, inden man skrider til udvisning på grund af et kriminelt forhold. Det kan ikke, og det bør ikke være sådan, at vi sender en flygtning tilbage til den visse død, blot fordi han eller hun har begået en mindre lovovertrædelse i Danmark.

Det betyder imidlertid ikke, at flygtninge straffrit kan begå kriminalitet. Selvfølgelig skal der straffes også i disse tilfælde, og selvfølgelig skal en kriminel asylansøger kunne udvises, når det er afklaret, at han eller hun ikke risikerer forfølgelse i hjemlandet, men igen: Lige rettigheder og lige behandling er og vil fortsat være regeringens grundprincip.

Danmark har i disse år modtaget et betydeligt antal asylansøgere, 13.884 i 1992, og pr. 31. oktober udgjorde antallet i 1993 14.348. Udviklingen i antallet af asylansøgere i det kommende år vil i høj grad afhænge af, om det lykkes at skabe fred i det tidligere Jugoslavien.

De udgifter, der kan registreres særskilt for flygtninge, vil i år beløbe sig til knap 5,9 mia. kr. Udgifterne til denne nødvendige indsats er finansieret inden for rammerne af finanslovsforliget for 1993.

Udgiftsudviklingen i de kommende år vil i høj grad afhænge af, hvor mange flygtninge der kommer her til landet – noget, som i sagens natur er overordentlig vanskeligt præcist at forudse – men regeringen har forsøgt at tage

[Statsministeren]

højde for en mulig udgiftsstigning i 1994, idet der alt i alt er afsat 6,7 mia. kr. til flygtningefor-mål.

Flygtningeindsatsen er finansieret, uden at det har medført større udgiftstryk eller forøget skattetryk. Både udgiftstrykket og skattetryk-
ket falder i 1994 i forhold til 1993, og denne tendens – og det er jeg sikker på også Frem-
skridtspartiet vil glæde sig over i denne tid – vil fortsætte i de kommende år.

Det er endvidere vigtigt at gøre sig klart, at staten dækker langt hovedparten af de samle-
de udgifter i forbindelse med den danske flygt-
ningepolitik. Det er således staten, der betaler
for modtagelse og underhold af de asylansø-
gere og flygtninge fra det tidligere Jugoslavien,
der har fået midlertidig opholdstilladelse. Det
er staten, der dækker alle udgifterne i den pe-
riode, hvor flygtninge gennemgår Dansk Flygt-
ningehjælps integrationsprogram, og det er
staten, der afholder udgifterne i forbindelse
med den danske flygtningeindsats uden for
Danmarks grænser.

Endelig er det også staten, der gennem blok-
tilskud og refusioner til kommunerne dækker
en meget stor del af de samlede offentlige ud-
gifter ved flygtninge og indvandrere i den så-
kaldte kommunefase. Flygtningeindsatsen be-
laster således kun i et meget begrænset omfang
den kommunale sektor.

De kommunale udligningsordninger inde-
bærer allerede i dag, at kommuner med mange
flygtninge og indvandrere får kompensation
for merudgifterne. Det indgår imidlertid som
et forslag i Byudvalgets første rapport, at der
tages initiativ til en yderligere forbedring af
denne udligning, så kommunerne får dækning
for de direkte og de indirekte omkostninger,
der følger med indvandrere og flygtninge. Det
er en samfundsopgave, og derfor må statens fi-
nansiering være et helt naturligt afgørende
omdrejningspunkt.

Indsatsen i forhold til flygtninge og indvan-
drere influerer ikke på regeringens politik med
hensyn til omsorg for de ældre, antallet af ho-
spitalspladser eller velfærdssystemet i øvrigt.

Jeg hører somme tider politiske synspunk-
ter, der gerne vil give det indtryk, at det huma-
nitiske grundsyn, som jeg har understreget er
regeringens – og den deraf følgende konse-
kvens, at mennesker, der må flygte i nød, og
som kommer her til landet, skal behandles li-

gesom danskere – skulle være i modstrid med
regeringens holdning, når det gælder ældre-
omsorg og omsorg for svage i samfundet. Det
er det ikke! Det savner derfor mening at tale
om, hvilken virkning flygtninge- og indvan-
drerpolitikken har på omsorgen for ældre og
svage i samfundet eller for fremskaffelse af ho-
spitals- og plejehjemspladser til danskere og
udlændinge.

Jeg tror, at debatten ville blive mere gavnlig
og klar, hvis man for nogle samfundsdebattø-
rers vedkommende i stedet for at prøve at spil-
le på befolkningens frygt og at skabe skel i be-
folkningen ved at give det indtryk, at den dan-
ske regerings flygtningepolitik er i modstrid
med den tryghedslinje over for den ældre be-
folkning, som vi også står for, stod klart frem
og sagde, hvad man egentlig selv mener. Hvis
man har det syn på flygtninge og indvandrere,
specielt flygtninge, at de ikke skal komme her-
til, skal man sige det klart og tydeligt, så det
kan forstås. Så kan man forholde sig til det i
stedet for, at det af og til forsøges at skabe skel
i befolkningen, som ingen har interesse i.

De ældres og især de svageste ældres for-
hold er et meget centralt emne for regeringen.
Regeringen lægger således vægt på, at der til
stadighed sker en fornyelse og udvikling af bo-
lig og service for de ældre. De ældre skal na-
turligvis, og det har hele tiden været regerin-
gens klare linje, have dækket deres behov for
omsorg og pleje, uanset hvilken bolig de har,
og det er baggrunden for, at regeringen har ud-
arbejdet en handlingsplan for de ældre, der
bl.a. indeholder et forslag om flere moderne
plejehjem, forbedring af de eksisterende pleje-
hjem, flere ældreboliger, bedre kår for de senil-
demente og mere personale til ældreområdet.

Når det gælder ventetiden på sygehusbe-
handling, har jeg sundhedsministerens, Amts-
rådforeningens samt Københavns og Frede-
riksbergs Kommuner ord for, at der er aftalt
en fælles målsætning om, at ventetiden på sy-
gehusbehandling ved udgangen af 1995 højst
må være tre måneder, og på hjerteområdet er
der iværksat en særskilt plan, som betyder en
fordobling af den nuværende hjertekirurgiske
kapacitet. Hvor ville det dog være befriende,
hvis det kom klarere frem i debatten, også hos
de partier, der har et andet grundsyn på flygt-
ninge og indvandrere end det, regeringen står
for.

[Statsministeren]

Inden for undervisningssektoren arbejdes der med talrige modeller, der alle har til formål at skabe en god skole, herunder en sammensætning af eleverne, der er så gunstig for undervisningen som muligt, for både danske børn og børn af flygtninge- og indvandrerfamilier skal have gunstige undervisningsforhold. Der er næppe tvivl om, at det vil være en berigelse for en skoleklasse at have udenlandske elever, der kan fortælle om forholdene i deres hjemlande og dermed give klassekammeraterne en bedre forudsætning for at forstå fremmede kulturer.

Der kan derimod opstå problemer på skoler, hvor der er en meget stor procent af fremmedsprogede elever. Problemerne gør sig ikke mindst gældende i hovedstadsområdet, og det tror jeg at ganske mange er klar over. Det er særlig med henblik på sådanne skoler, at undervisningsministeren har fremsat forslag om et fireårigt udviklingsprogram. Det skal opfordre og opmuntre skolerne til at gøre en særlig indsats, både for at forbedre undervisningen for de fremmedsprogede elever og for at gøre skolerne mere attraktive for danske elever. Der vil også kunne gives tilskud til aktiviteter på skoler med få eller ingen fremmedsprogede elever, hvis de er indstillet på at modtage elever fra skoledistrikter med en meget stor koncentration af indvandrere og flygtninge.

Regeringen vil nøje følge udviklingen i de kommende år, og i rapporten fra regeringens byudvalg er det klart markeret, at hvis de foreslåede initiativer inden for en periode på 18 måneder ikke har vist sig at være tilstrækkelige, er regeringen indstillet på gennem et lovinitiativ at iværksætte en forsøgsordning i Københavns og Frederiksbergs Kommuner samt i Københavns Amt. Forsøgsordningen skal muliggøre en mere hensigtsmæssig fordeling af fremmedsprogede elever mellem skolerne, f.eks. ved nedsættelse af et særligt nævn.

Men foreløbig er det vores store håb og forventning, at det vil lykkes at løse de problemer, der opstår, på frivillighedens basis, tilsat relativt beskedne, men alligevel vigtige økonomiske incitamenter.

Hermed har jeg gjort rede for hovedlinjerne i regeringens aktuelle og fremtidige udlændingepolitik. Vi kan og vi vil løse de opgaver, vi står over for på udlændingeområdet, men det er afgørende for mig at slutte med rammen, in-

den for hvilken debatten om flygtninge- og udlændingepolitik for regeringens vedkommende foregår, og det grundlag, hvorpå fremtidige lovinitiativer og praktisk administration skal ske.

Som jeg sagde i starten, midtvejs og her til slut: Grundlaget er et fundamentalt humanistisk menneskesyn og en fuldstændig overholdelse af internationale aftaler; et menneskesyn, der fastholdes uanset forsøg på at sætte skel i befolkningen. Mennesker, der kommer til Danmark, skal behandles som mennesker, der er i Danmark. Der findes nu engang, som jeg har sagt det så ofte, kun én slags mennesker, uanset hudfarve, beklædning, sprog eller oprindelse, og de, der er i Danmark, skal behandles ens og ligeligt.

Med disse ord har jeg også på indenrigsministerens, socialministerens og undervisningsministerens vegne besvaret forespørgslen.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (FP):

Tak til statsministeren for besvarelsen.

Må jeg til den del af talen, hvor statsministeren løftede pegefingern i flere forskellige sammenhænge og sagde, at man ikke skulle blande tingene sammen, sige, at det synes jeg faktisk at statsministeren gjorde. På et tidspunkt tænkte jeg, om statsministeren var kommet længere hen på dagen, hvor vi faktisk har en forespørgsel om de ældres forhold i dagens Danmark, men dem syntes statsministeren alligevel at der var anledning til at påpege under denne udlændingedebat. Jeg kan godt forstå, at statsministeren er ivrig efter at forsøge at forklare regeringens politik på det område, men det må være meget, meget svært, for der er jo den sammenhæng, at de samme penge nu engang kun kan bruges en gang; det er ret elementært.

Da indvandrerkontoret i Zagreb skulle være visumkontor, mente indenrigsministeren, at man nu kunne løse de fleste problemer i Danmark vedrørende flygtninge fra det tidligere Jugoslavien. Der var i en periode kommet færre asylsøgere hertil fra eks-Jugoslavien, og vi må alle sammen konstatere, at det er den gruppe, det i øjeblikket drejer sig meget om. Men ved siden af kommer der fortsat udlændinge til Danmark fra andre dele af verden, og dem synes vi at vi for en stor del glemmer i debatten,

[Pia Kjærsgaard]

når man udelukkende fokuserer på flygtninge fra det tidligere Jugoslavien. Nu er indenrigsministeren klar til at åbne flere kontorer og derved åbne mulighed for nye tilstrømninger. Uanset hvad statsministeren og hans ministre med ham siger, står vi faktisk med en eksplosion i udgifterne til flygtninge på grund af en forfejlet udlændingelov.

Der ligger også en tikkende bombe under de næste års kommunalbestyrelser, der efterhånden må overtage alle udgifterne til de mange fremmede, der er søgt til Danmark. Det er en uholdbar situation, som der skal sættes ind over for, og det haster.

Ifølge en analyse, som Søndagsavisen har foretaget med baggrund i de nyeste tal fra Danmarks Statistik, skal vi blot frem til år 2025, for at antallet af udlændinge når over 500.000. Hvordan vil udgifterne så blive?

Her kort før kommune- og amtsrådsvalget kan det altså endnu en gang bekræftes, at vi står over for et meget, meget alvorligt problem. Vi mangler desværre stadig væk konkrete tal fra regeringen, som kan modbevise de udtalelser, der i sommer kom fra bl.a. kultursociolog Eyvind Vesselbo, der påviste, at en flygtningefamilie koster det danske samfund over 300.000 kr. om året. Vi mangler tal på bordet om økonomien, og vi mangler mange, mange andre konkrete oplysninger om udlændinges forhold i Danmark. Socialministeren har varslet en undersøgelse, men først for nylig givet kommunerne besked om den, så Socialministeriet kan indberette, hvilke særlige ydelser der er udbetalt til flygtninge og til danske borgere.

Det kunne også være interessant – meget interessant endda – at få oplyst, hvorfor i alverden Finansministeriet har tilbageholdt en rapport, der giver oplysning om udgifterne til forskellige flygtningefamilier. Er tallene for realistiske for regeringen, eller vil man ikke have tallene frem, så offentligheden kan tage stilling?

I går modtog vi så den rapport, som Fremskridtspartiet i Folketingets mundtlige spørgetid har rykket for. Den er på 137 sider, men man betragter den som fortrolig. Hvad er årsagen til det, og hvad er formålet med at lave en rapport, som derefter gøres fortrolig? Man har ydermere sendt et brev om, at man udelukkende ønsker rapporten diskuteret internt i Folke-

tingets Retsudvalg. Hvorfor i alverden kan man ikke diskutere en budgetanalyse af udgifter til asylansøgere og flygtninge, som regeringen er kommet med? Hvad er årsagen? Jeg vil meget gerne have et svar fra statsministeren på, hvorfor i alverden man forsøger at skjule denne rapport. Jeg kan også stille spørgsmålet til finansministeren, indenrigsministeren og socialministeren, som jo står bag denne rapport eller analyse, som altså kun må læses af en snæver kreds, hvilket må siges at være ganske, ganske uhørt!

Desværre har den forfejlede udlændingepolitik også betydet, at vores egne borgere, gamle borgere og naturligvis skatteborgerne, som må betale, betale og betale for den forfejlede udlændingepolitik, bliver dårligere stillet, f.eks. i hospitalsvæsenet. Der er ikke nogen tvivl om, at vores lokalpolitikere må være utrolig opmærksom på den bombe, der økonomisk ligger under dem, og det er vigtigt, at flygtningeproblemerne kommer til at indgå i den valgkamp, der føres for tiden, og det må man jo erkende at Socialdemokratiet i meget vidt omfang selv har lagt op til. Jeg skal minde statsministeren om de mange udtalelser, der er kommet fra socialdemokrater ude i kommunerne i sommerens løb. Jeg ved godt, at statsministeren ikke har ønsket at tale så forfærdelig meget om disse ting og heller ikke ønsker et godt valg til de partifæller i kommunerne, der bringer flygtningeproblemerne på bane.

Flygtninge, der får asyl i Danmark og kun burde være her midlertidigt, skal ikke lære dansk og integreres, men blot have sikkerhed, bolig samt naturligvis mad og det mest nødvendige i dagligdagen; alt andet er overflødig og skal standses.

Familiesammenføringer har vi ikke drøftet særlig meget i Folketingssalen, men det er også et problem, der har været vendt i medierne i sommerens løb. Der er ingen grund til at fortsætte disse specialregler generation efter generation, og det er ikke gavnligt for det danske samfund, at vi fortsat har denne ordening. Vil man have sin familie til Danmark, bør det naturligvis være et ufravigeligt krav, at man kan forsørge sig selv og sin familie.

Alt i alt er der utrolig mange vigtige ting, vi kunne have forventet fra Byudvalget, men med den nuværende regerings sammensætning kunne resultatet nok ikke være blevet meget

[Pia Kjærsgaard]

anderledes. Det er bare meget at snyde befolkningen, som man faktisk har fortalt, at man vil tage konkrete initiativer til opstramninger. Det er jo en kendt sag, at regeringen er meget positivt stemt over for disse fremmede og lægger utrolig mange timer i at sikre de fremmede helt urimelig gode forhold i Danmark, og at denne form for politik må gå ud over danske borgere, hvis forhold og dagligdag forringes, og arbejdsløsheden slår samtidig ny negativ rekord.

Lad mig vende tilbage til rapporten fra Byudvalget, som altså lægger op til nye skatter på mindst 1,6 mia. kr. Der er en lang række forslag til ændringer inden for skoler og daginstitutioner, og der er varsler om, at private på et tidspunkt skal tvinges til at leje ud imod deres vilje. Der er noget om undervisning i dansk sprog og kultur og specielt oprettede praktikpladser til unge indvandrere – alt sammen løsninger, som har udgangspunkt i en anerkendelse eller accept af de mange fremmede, der er her i landet; og uanset hvor lang tid de skal være her, går man i gang med en integration. Hvorfor i alverden tager man ikke udgangspunkt i, at de mange fremmede er her på et meget, meget forskelligt grundlag? Nogle er slet ikke berettigede til at være her og skal omgående ud, også selv om de for tiden sidder i landet uden at ville identificere sig. De er her uden tilladelse og skal naturligvis ud af landet ligesom alle de, der har en dom for kriminalitet, naturligvis også skal ud.

Lad mig lige minde om, at de mange tusinde asylsøgere fra eks-Jugoslavien ikke kan noteres som midlertidige, hvad angår opholdstilladelse. Vi er vel efterhånden klar over, at de kan søge asyl senere og derved indgå i den store, store mængde, der får asyl og senere fast ophold til belastning for det danske samfund. Efter 3 års ophold gives der endda valgret til vores lokale valg, og bare fra 1989 til valget den 16. november i år er der sket en kraftig vækst i antallet af fremmede vælgere; faktisk kan hele 33 pct. flere end ved sidste lokalvalg stemme denne gang. Det er nu omkring 100.000, der kan stemme den 16. november, og ingen af dem har dansk statsborgerskab. Det er grotesk, og det er en dårlig dansk politik, der tillader den slags.

Jeg vil godt på Fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget konstaterer, at regeringens flygtninge- og indvandrerpolitik lægger uacceptable byrder på den danske befolkning, vanskeliggør statens, amternes og kommunernes planlægning, forringer omsorgen for samfundets ældre og svage, herunder ved at øge mangelen på hospitals- og plejehjemspladser, og svækker uddannelses- og undervisningssektoren.

Folketinget opfordrer regeringen til at tage initiativer på følgende områder:

- Indvandreres retskrav på familiesammenføring her i landet skal ophæves,
 - flygtninge skal vende tilbage til deres hjemland, når der ikke længere er behov for beskyttelse her i Danmark,
 - behandlingen af asylansøgninger skal ske langt hurtigere,
 - kriminelle udlændinge skal retsforfølges hurtigt og konsekvent og udvises straks,
 - betingelserne for opnåelse af dansk statsborgerskab skal skærpes, herunder ved krav om at ansøgerne skal være straffri, skal beherske det danske sprog og skal være i stand til at klare sig selv økonomisk,
 - sociale ydelser til udlændinge må ikke beløbsmæssigt stå i et urimeligt forhold til de ydelser, danske statsborgere kan modtage.
- Herefter går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 9).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i debatten.

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg må nok sige til statsministeren, at jeg studsede en gang, da det fremgik af fru Pia Kjærsgaards ordførertale, at der skulle ligge en budgetanalyse af udgifterne til asylsøgere og flygtninge fra Finministeriet, Socialministeriet og Indenrigsministeriet, og det undrer mig kolossalt, at den er stemplet fortroligt.

Jeg vil da gerne spørge statsministeren eller for den sags skyld andre ministre – der er mange, der sidder parat, kan jeg se, for det er selvfølgelig et ømtåligt emne, at der ligger sådan en rapport, der skulle være stemplet »fortroligt« – hvis indenrigsministeren og statsmini-

[Jan Køpke Christensen]

steren har tid til at lytte: Hvordan får jeg som parlamentsmedlem fat i de oplysninger, der står i denne rapport? Jeg mener naturligvis, at vi som parlamentarikere uanset partifarve har krav på at se sådan noget, der efter min opfattelse kan medvirke til store, store udgifter for kommunerne, amterne og statskassen.

Jeg synes, det er meget, meget foruroligende, at man holder det tilbage. Om det så er på grund af den valgkamp, der er forestående, vil jeg lade ligge, men lad os nu få klarhed over, hvorfor denne rapport er fortrolig. Jeg mener faktisk, at de store udgifter er med til at true vores økonomi herhjemme, og vi har tidligere set, at Finansministeriet i de kommende år forventer en kraftig udvikling af flygtningesituationen i Danmark med flere flygtninge, bl.a. fra det tidligere Jugoslavien.

Så jeg vil meget gerne spørge statsministeren, hvordan jeg som parlamentariker får fat i denne rapport.

Formanden:

Jeg vil gerne henstille, at man, når det drejer sig om så præcise spørgsmål, i alt fald er i stand til at holde sig inden for taletiden.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Finansministeriet har ment, at det var helt naturligt, at denne rapport var fortrolig, så længe der føres økonomiske forhandlinger med Dansk Røde Kors om en lang række af de ting, der er udgiftudløsende på dette område. Fortroligheden vil Finansministeriet naturligvis hæve i samme øjeblik, forhandlingerne er færdige.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg skal prøve at gøre det meget klart. Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren: Hvornår forventer man at de forhandlinger med Dansk Røde Kors er færdige? Ved man på nuværende tidspunkt, om det vil vare to uger, et par måneder eller måske et halvt år? Hvor lang tid forventer man at det vil vare?

Jeg synes, at den danske befolkning har krav på at få at vide, hvad der ligger til grund for, at rapporten er fortrolig. Jeg mener ikke, det var et klart svar, indenrigsministeren kom med. Jeg går ikke ud fra, at der er personnavne eller

CPR-numre i rapporten, for så kunne jeg forstå det. Så jeg mener ikke, at indenrigsministeren svarede på det spørgsmål, jeg stillede.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg har tidligere rost indenrigsministeren for den 14-dages-rapport, vi får om situationen på udlændingeområdet i Danmark. Den ros vil jeg gerne gentage. Jeg synes, der ligger en masse værdifuldt materiale i de hæfter.

Når jeg går herop nu, er det, fordi jeg har hørt både statsministeren og fru Pia Kjærsgaard snakke om asylansøgere, når det drejer sig om folk, der faktisk har fået midlertidigt ophold i Danmark, og det slog mig, da jeg læste de sidste rapporter, at indenrigsministeren også bruger den terminologi.

Jeg ved ikke engang rigtig, om det er et spørgsmål eller det er en opfordring, men jeg tror, at det ville gavne klarheden, hvis indenrigsministeren skilte det ad og sagde: Asylansøgere er her folk, som har fået midlertidig opholdstilladelse, inden de kommer her, så vi ikke får det dér kolossalt høje asylansøgetal, som forskrækker bl.a. Fremskridtspartiet, når det faktisk drejer sig om folk, vi har givet midlertidigt ophold.

En god idé, et forslag, som ministeren kan svare på eller overveje, ligesom hun nu vil.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg synes, det var utrolig godt, at denne rapport kom i hvert fald så meget frem i lyset, at man nu kan sige, at den eksisterer, men det er altså en rapport på 138 sider, som nu er mere end 4 måneder gammel. Den hedder »Udgifter til Asylansøgere og Flygtninge«. Den er fortrolig, og derfor skal jeg ikke referere et eneste ord fra den.

Men jeg vil godt spørge: Hvad er det, regeringen vil skjule? Hvorfor må debatten ikke foregå på de rigtige præmisser? Er det ikke sådan, at skiftende ministre hele tiden har sagt, at debatten om flygtninge, udlændinge og asylansøgere i Danmark skal foregå på grundlag af facts og ikke af fordomme?

Her har vi en rapport – jeg har læst den – som er utrolig god, giver en bunke facts og en fantastisk bunke oplysninger. Den har altså

[Helge Adam Møller]

eksisteret i mere end 4 måneder, uden at Folketingets medlemmer må kende den, og så oplyser indenrigsministeren nu, at den eneste grund er nogle forhandlinger med Røde Kors. Så pil da de 2½ side ud, der angår det! Så kunne vi have haft den, og debatten kunne have været langt mere kvalificeret både i Folketinget og i befolkningen i 4 måneder. Det er simpelt hen urimeligt, og jeg kan tilføje, også meget skuffende.

(Kort bemærkning).

Mario See (CD):

Ja, det er måske en lidt forsinket bemærkning til fru Pia Kjærsgaard. Hvad angår de nylig oprettede visumkontorer, vil jeg gerne påpege – det har i hvert fald været CD's hensigt med dette nye tiltag – at meningen ikke er, at der skal komme flere flygtninge her til Danmark via visumkontorerne, men at der skal komme de rigtige. Dermed siger jeg heller ikke, at der skal komme færre end tidligere. Nej, der skal komme det antal flygtninge, vi er forpligtet til at modtage; der skal komme det antal flygtninge, som har behov for at komme hertil. Det har noget med, om jeg så må sige, kvaliteten at gøre og ikke med kvantiteten.

Hvad angår udlændinge på vore sygehuse og vore hospitaler, er det nyt for mig, men ikke overraskende, at Fremskridtspartiet nu også vil til at selekttere patienterne, således at de kan behandles eller ikke behandles afhængigt af deres nationalitet.

Hvad endelig angår kommunernes andel i de opgaver, som vi står over for, kan jeg i hvert fald som medlem af en kommunalbestyrelse garantere Fremskridtspartiet, at den kommunale og den amtskommunale vilje til at gå ind i løsningen af disse problemer er til stede i hvert fald langt de fleste steder. Der er kommuner, som ikke har mulighed, som ikke har de fysiske rammer for at indgå i en løsning af disse problemer, men det er vores klare opfattelse, at disse kommuner om ikke andet så må bidrage økonomisk, således at de kommuner, der har de fysiske rammer, og som har de nødvendige boliger, ikke kommer til at bære omkostningerne alene.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Jeg mener, det er så rystende, at selv socialdemokrater ude omkring i landet må erkende, at her går vi for vidt. Jeg spurgte klart og tydeligt: Hvordan kan jeg som parlamentariker på lige fod med retsudvalgsmedlemmerne få denne hemmelige rapport? Jeg skal også nok sørge for at holde den hemmelig, hvis den er fortroligtstempelt, men hvordan kan jeg få indsigt i den? Det giver en dårlig indfaldsvinkel for os andre modsat f.eks. dem, der har modtaget denne rapport. De har trods alt en viden, som vi andre ikke har, i denne debat.

Endvidere vil jeg gerne sige til den sidste ordfører for CD, hr. Mario See, at Fremskridtspartiet ikke ønsker – og det gav fru Pia Kjærsgaard heller ikke udtryk for – at gøre forskel med hensyn til behandlingen på hospitalerne på grundlag af f.eks. hudfarve. Det er ikke sagt, og jeg vil gerne have, at hr. Mario See præcist citerer fra det sted, hvor fru Pia Kjærsgaard har sagt dette. Det er ikke meningen, men det er klart, at pengene ikke kan bruges to gange. Det var det, der blev sagt, og det er en helt anden sag – det vil gå ud over andre patienter i dette samfund. Derfor skal man passe på ikke at forvrænge denne sag til det ret uhyggelige, som CD gang på gang har prøvet på at tilsvine Fremskridtspartiet med. Jeg synes, at disse udtalelser fra hr. Mario See er ganske uanstændige og uacceptable.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg har forstået det sådan, at Folketingets almindelige arbejdsform og arbejdsregler også vil gøre det muligt for forespørgeren at få lejlighed til at studere den pågældende rapport. Jeg tror derfor, at vi står os ved nu ikke at skabe nye myter om en enkelt rapport. Lad os holde os til det, indenrigsministeren sagde. Der finder en række forhandlinger sted med andre myndigheder, som skal løse nogle opgaver, og der er ikke spor usædvanligt i, at man i denne mellemfase, når der er en sådan rapport, betegner den »fortrolig«. Folketingets medlemmer kan, som jeg sagde det, helt i overensstemmelse med arbejdsreglerne også få adgang til at studere den pågældende rapport, og så snart forhandlingerne er afsluttet, vil rapporten være alment tilgængelig, som indenrigsministeren var inde på det.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Der må være nogle helt faste regler på dette område, og det kan være, at det var på høje tid at få dem belyst, for der er ikke noget at sige til, at man ikke skal aflevere fortroligt materiale, hvis det skader rigets almindelige stilling; det er vi 100 procent enige i.

Men jeg vil gerne sige til statsministeren, at det, denne rapport drejer sig om, vist er, at den kommer til at skade regeringens almindelige stilling mere, end regeringen er skadet i forvejen. Jeg tror ikke, at jeg overskrider nogen grænser, hvis jeg citerer fra en Ritzaumeddelelse, for det er jo sådan, at Morgenavisen Jyllands-Posten har haft denne rapport for ca. 1½ måned siden, hvor Jyllands-Posten skriver:

»Udgifterne til flygtninge i Danmark vil eksplodere, hvis der ikke bliver fred i det tidligere Jugoslavien. Uden en fredsslutning vil udgifterne til flygtninge i de næste fire år komme op på 41,6 mia. kr., viser en rapport, som Morgenavisen Jyllands-Posten er kommet i besiddelse af.«

Er det derfor, regeringen ikke vil diskutere den? Det er dog yderst relevant, at man diskuterer den slags enorme udgifter i stedet for at tro, at det er noget, man bare skal sidde inde bag Retsudvalgets lukkede døre og diskutere. Naturligvis fortjener sådan en rapport på 137 sider, som har været gemt siden juli måned, at komme til offentlighedens kendskab. Og det er den regering, som kom til med baggrund i, at nu skulle der være åbenhed om sagerne! Jeg siger bare – noget, som jeg ikke kan sige fra denne her talerstol – men jeg synes ganske enkelt, det endnu en gang afslører regeringen i al dens nøgenhed.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Mario See talte om flygtningekontoret nede i Zagreb og gav udtryk for, at det var CD's opfattelse og indstilling, at man ikke skulle tage flere flygtninge, end man hidtil har gjort, men at man heller ikke skulle tage færre. Altså man skulle tage nogenlunde det samme tal. Ikke desto mindre er det jo en kendsgerning, at det, man er nået frem til, er, at der ikke skal være nogen kvantitativ, altså antalsmæssig, begrænsning. Der skal kun være en kvalitativ begrænsning.

Det betyder med andre ord, at hvis der er tilstrækkeligt med ansøgere, der opfylder betingelserne, har de ret til og krav på at komme til Danmark. Og dermed må vi sige, at hvis det var CD's holdning, at der ikke skulle komme flere, end vi hidtil har taget, til Danmark, har CD sovet under forhandlingerne.

Det var ikke helt tydeligt, hvad statsministeren mente, sådan som han fremlagde det, men for at få det præciseret vil jeg gerne sige, at jeg forstod det på den måde – statsministeren kan jo korrigerer mig, hvis jeg tager fejl – at vi gerne må have lov til at citere fra budgetanalysen, så længe det ikke drejer sig om tal, der har med Røde Kors at gøre. Jeg forstod også, at Folketingets medlemmer ud over Retsudvalgets medlemmer gerne må have lov til at se rapporten, da det er folketingsmedlemmer. Jeg vil bede statsministeren bekræfte, om det er korrekt forstået.

(Kort bemærkning).

Mario See (CD):

Til hr. Jan Kørpe Christensen vil jeg sige, at der ikke her er tale om nogen form for tilsvining af Fremskridtspartiet. Der er tale om en helt fundamental forskel i den måde, vi opfatter medmennesker på. Hr. Jan Kørpe Christensen bliver ved med at sige, at hvis vi modtager flere flygtninge, hvis vi bliver ved med at behandle dem på vores hospitaler, vil det give problemer for vores egne ældre. Den forskel kan vi altså ikke være med til at skabe. Vi har et antal ældre og syge mennesker i vort land, og de skal behandles fuldstændig på lige fod. Vi har i FN-konventionen forpligtet os til at give asylanter nøjagtig den samme sociale behandling, som man har her i landet. Vi kan ikke acceptere den forskelsbehandling, der sker.

I øvrigt vil jeg sige til hr. Jan Kørpe Christensen, at der faktisk ikke er ret mange indvandrere eller asylanter, der optager pladser på vores plejehjem. Jeg har ikke tallet, men det er min klare opfattelse, at det er et forsvindende lille antal, fordi udlændingene nu engang har en tradition for, at de skal tage sig af deres egne ældre. Og det gør de i meget vid udstrækning. Det, jeg synes vi i stedet for skulle gøre, er at lære noget af dem, bruge nogle af deres værdier, implementere deres kvaliteter i vort samfund.

[Mario See]

Endelig vil jeg sige til hr. Tom Behnke med hensyn til antallet af flygtninge via visumkontorerne, at det jo er lige netop derfor, vi lægger så stor vægt på, at der bliver indledt et bedre samarbejde med de øvrige lande i og uden for Den Europæiske Union. Fremskridtspartiet bliver ved med at sige: Vi kan ikke fortsætte med at modtage så og så mange. Men sandheden er jo – og det ved hr. Tom Behnke ganske udmærket – at vi modtager langt færre end de lande, vi normalt sammenligner os med.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Nu er det jo ikke noget nyt, at det kan være svært at forklare CD, hvad det i grunden er, man mener. CD bliver ved med at lade det svæve i luften, at Fremskridtspartiet ønsker forskel i behandlingen her i landet af de ældre og de syge. Det er i bund og grund – undskyld, jeg siger det – diametralt modsat.

Tidligere spurgte jeg hr. Mario See, om han kunne henvise til noget skriftligt eller til noget, der er sagt her i dag under debatten, hvor det står, og hvoraf det klart fremgår, i hvilken forbindelse jeg kan gøre hr. Mario See opmærksom på, at vi jo kan studere de grønne hæfter med referatet af forhandlingerne bagefter. Der er ikke noget belæg for påstanden om, at vi ønsker forskel på behandlingen af udlændinge og danske på sygehuse. Men det er da klart, som det tidligere fremgik af fru Pia Kjærsgaards ordførertale, at pengene nu engang ikke kan bruges to gange. Derfor kan det give problemer, at andre ikke får den hjælp, de skal have, og hr. Mario See burde i hvert fald vide, at vi bl.a. har store problemer med hensyn til ventelister på sygehuse herhjemme.

Vi ønsker ingen forskelsbehandling af de mennesker, der befinder sig i dette land, uanset om det er udlændinge eller danske, og det vil jeg bede hr. Mario See om at fastslå klart og tydeligt her fra talerstolen. Hvis ikke han vil gøre det, er det, han siger, i diametral modstrid med det, Fremskridtspartiet står for, men det er ikke noget nyt, når det drejer sig om udtalelser fra CD. Jeg ved godt, at man kører på utrolig billige bemærkninger fra CD's side, og derfor vil jeg gerne have, at hr. Mario See her og nu sætter sig ind i, hvad Fremskridtspartiets politik går ud på, før han går op som ordfører og klandrer os for noget, vi ikke står for. Det er

ganske uanstændigt, og det er efter min opfattelse i yderste konsekvens racisme over for Fremskridtspartiet.

Formanden:

Jeg synes, man skal beherske sine udtryk med hensyn til den måde, man karakteriserer andre medlemmer på for deres udtalelser.

Herefter giver jeg ordet til hr. Tom Behnke for en kort bemærkning, og så har jeg til hensigt inden længe at slutte for korte bemærkninger i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Mario See skal selvfølgelig være undskyldt, da han ikke har været til stede i Folketinget så længe, og da han ikke har været i Retsudvalget, men jeg kan oplyse, at vi har dugfriske tal fra Retsudvalget, der belyser, at Tyskland er det land, der tidligere tog imod flest flygtninge pr. 10.000 indbyggere, men at Danmark, efter at Tyskland har strammet sine regler, nu ligger i spidsen.

De tal, vi har fået, viser, at Danmark modtager 68 flygtninge pr. 10.000 indbyggere. Det land, der kommer på andenpladsen efter Danmark, er Frankrig, der modtager 31. Der er altså et spring fra 68 ned til 31, og så først har vi de øvrige lande i EF, som ligger under dette tal, og det vil sige, at Danmark tager flest flygtninge pr. indbygger.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Når man selv kommer ind på alle de aspekter, som udlændingeloven vedrører, synes jeg også, man skal have svar på tiltale. Ordføreren for CD kom faktisk ind på problemet med ældre indvandrere og plejehjem. I den forbindelse vil jeg gerne citere for ordføreren fra CD, at der er en indvandrerkonsulent i Rødovre Kommune – en dame, der hedder Mette Mølgaard – som sammen med en ældreforsker og antropolog Peter Lindskov fra Dansk Gerontologisk Institut har forsket meget i dette spørgsmål og siger, at 32.000 indvandrere om 20 år vil have passeret pensionsalderen. Når man taler så meget om integrering i det danske samfund, skal man huske, at mange af indvandrernes børn er vokset op under danske for-

[Pia Kjærsgaard]

hold og slet ikke har de forhold længere, som ordføreren for CD påpegede. Man anbefaler nu, at der ansættes plejepersonale på vores plejehjem, der i hvert fald kan tale 2 sprog. Man anbefaler, at der indrettes forskellige afdelinger, hvor ældre indvandrere kan komme sammen med andre, der har samme oprindelse, sådan at de kan spise den mad, man spiser dér, og dyrke deres kultur osv. Det er det, man faktisk fra forskerhold nu anbefaler, og det synes jeg faktisk er så stort et problem i sig selv, at det næsten fortjener en selvstændig debat, men ordføreren for CD var altså så dristig at komme ind på problemet, at jeg ikke kunne nære mig for lige at omtale det.

Formanden:

Jeg giver herefter ordet til hr. Mario See, men så er det ved at være alvor med hensyn til, at det er slut med de korte bemærkninger i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Mario See (CD):

Kun en ganske kort bemærkning til det sidste, fru Pia Kjærsgaard sagde. Det, forskerne anbefaler i øjeblikket, synes jeg det ville være ganske fornuftigt at gennemføre.

Frank Jensen (S):

Antallet af flygtninge i verden er steget voldsomt. I 1970 var der 2½ mio. flygtninge. I dag er omkring 18 mio. mennesker på flugt uden for deres eget lands grænser. Verdens problemer rykker tættere og tættere på. Det mest nærværende og en direkte konsekvens af verdenssituationen, som vi mærker i vores egen dagligdag, er de mennesker, der søger ly i vores land for krig eller forfølgelse i deres eget land. Danmark skal tage sin del af ansvaret for at løse flygtningeproblemet, men vi må samtidig arbejde ihærdigt for at mindske flygtningeproblemerne ved at søge at skabe et mere retfærdigt og fredeligt verdenssamfund. Det er baggrunden for, at Socialdemokratiet lægger stor vægt på arbejdet i de internationale organisationer, som Danmark er medlem af.

Når mange mennesker i dag føler angst for konsekvenserne af tilstrømningen af flygtninge, skyldes det først og fremmest, at den katastrofale arbejdsløshed skaber utryghed hos

mange danskere, men det skyldes også, at indvandrerne er meget ulige fordelt på kommuner, på boligområder og på skoler. Disse problemer forsvinder ikke ved, at vi lukker øjnene, eller ved, at nogle borgerlige politikere uafdeligt taler om at stramme udlændingelovgivningen yderligere. Nej, de forsvinder kun ved, at vi løser opgaven bedre. Det mest effektive middel mod befolkningens angst og det lille fremmedhad er, at vi løser problemerne.

Danmark bidrager også selv aktivt ude i verden. Det gør vi gennem vores bistandspolitik og vores katastrofebistand. Gennem de internationale hjælpeorganisationer og gennem danske frivillige hjælpeorganisationer yder vi en omfattende humanitær bistand til flygtninge overalt i verden.

Det er Socialdemokratiets klare holdning, at Danmark på alle måder skal søge løsninger, der indebærer en hjælp i nærområderne, dvs. i de regioner, hvorfra asylansøgerne i en given situation måtte komme. Der kan være tale om øget humanitær, finansiel og praktisk indsats i de enkelte nærområder.

Den tragiske borgerkrig i det tidligere Jugoslavien har betydet, at i tusindvis af familier er blevet splittet og har måttet gå fra hus og hjem og ejendele. Mennesker er blevet dræbt, tortureret, voldtaget. Når de mennesker søger hertil, er det ikke for sjov. Danmark må selvfølgelig tage sin del af ansvaret, det ville være alt for ussel ikke at gøre det.

Men også i det tidligere Jugoslavien deltager Danmark med en aktiv indsats i nærområdet. Socialdemokratiet støtter regeringens holdning om at fastholde og forstærke den meget betydelige danske humanitære indsats i det tidligere Jugoslavien og søge løsninger, der kan hjælpe de mennesker, der er i regionen, og det kan være et meget større antal mennesker. Der er allerede i dag etableret 5.500 pladser i de dansk etablerede lejre i Bosnien-Hercegovina og i Kroatien. Endvidere forestår det danske sundhedsministerium en humanitær lægelig indsats i det tidligere Jugoslavien.

I Socialdemokratiet erkender vi det ansvar, vi har for at hjælpe mennesker i nød. Vi skal selvfølgelig give de mennesker, vi har i vores land, en anstændig behandling; det er og har altid været vores grundholdning. Det er naturligvis ikke problemløst at modtage mennesker fra andre lande i vores samfund, men det er

[Frank Jensen]

problemer, der kan overvindes, hvis vi har viljen til det. Det har vi i Socialdemokratiet.

I Socialdemokratiet ønsker vi handling, og vi er startet. I juni måned blev udlændingepakken vedtaget her i Folketinget. Den giver bl.a. kommuner med mange udlændinge større økonomisk kompensation og giver dem mulighed for at hindre koncentration af befolkningsgrupper med særlige sociale vanskeligheder – det være sig både indvandrere og danskere.

I forbindelse med Folketingets åbning fremlagde regeringens storbyudvalg et handlingsprogram, der ser specielt på de problemer, der er i socialt belastede boligområder. Det er Socialdemokratiets klare opfattelse, at Danmark skal fastholde den humanitære lovgivning på udlændingeområdet – den udlændingelov, der også var gældende her i landet under den tidligere KV-regering. Vi skal overholde de internationale konventioner, som Danmark har tilsluttet sig.

Men de konkrete problemer skal løses. Den første rapport fra regeringens storbyudvalg er den hidtil største samlede indsats til at afhjælpe problemerne i de belastede boligområder i Danmark. Det er et 30-punkts-program, som Folketinget allerede har modtaget de første konkrete forslag til lovændringer fra. Alle initiativer skal i løbet af denne folketingssamling udmøntes i lovgivning og administrative forskrifter. Det er ikke luft- og vindfrikadeller, der er i regeringens handlingsplan, der er også sat økonomi bag initiativerne. Til finansiering af de 30 forslag, der skal forbedre miljøet i vores belastede byområder, er der afsat et beløb på 400 mio. kr. årlig i den kommende budgetperiode 1994-97.

En række boligområder i Danmark har en klar overrepræsentation af mennesker med store problemer, det være sig både danske kontanthjælpsmodtagere, arbejdsløse, førtidspensionister og indvandrere. Disse byområder bærer naturligvis præg af sociale problemer og andre problemer, og der er en tendens til, at problemerne forværres i en ond cirkel. Det er disse problemer, der nu bliver taget hånd om. Regeringens initiativer indeholder en lang række konkrete tiltag til løsning af de danske borgers presserende problemer og for at skabe større held og lykke bag vores integrationspolitik.

Jeg skal i den forbindelse konkret nævne følgende initiativer fra regeringens store rapport:

- bedre fordeling af førstegangsplacering af anerkendte flygtninge;
- målrettede daginstitutionstilbud til indvandrerbørn og deres forældre, hvorved børnene introduceres til danske institutioner og det danske sprog meget tidligere end i dag, og således at også mødrene får lært dansk og bliver informeret om samfundets muligheder og institutioner;
- at der sættes ind med nye tiltag for at forbedre indvandrerens beskæftigelsesmuligheder;
- at der skabes et bedre grundlag for en bedre fordeling af fremmedsprogede børn i daginstitutioner og skoler inden for kommunerne og mellem kommuner;
- undervisningen i det danske sprog, kultur og samfundsforhold for voksne indvandrere og flygtninge bliver udbygget, kvaliteten skal være i højsædet; samtidig indskærpes de regler, der gør det muligt at gøre overførselsindkomsterne afhængige af systematisk deltagelse i undervisning;
- der skal sikres en ensartet administration i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse til ægtefæller og en ensartet administration i forbindelse med håndhævelse af forsørgelseskravet ved familiesammenføring;
- den nuværende hjemsendelsesordning, den såkaldte repatrieringshjælp, skal udvides til også at omfatte indvandrergruppen.

Alle disse initiativer har det fælles omdrejningspunkt og formål, at vi bliver bedre til at modtage og integrere de mennesker, der af nød har fået helle i vores land.

Fremskridtspartiets forespørgsel her i dag taler sit klare og sit helt eget sprog og har sit helt eget formål. Når Fremskridtspartiet i dag stiller spørgsmål om Danmarks flygtninge- og indvandrerpolitik i relation til vore muligheder for at opretholde vores omsorg over for ældre, skaffe hospitals- og plejehjemspladser, har det kun ét formål, nemlig at skabe angst og utryghed i befolkningen.

Jeg håber, at debatten her i dag vil vise Fremskridtspartiet vintervejen fra alle de ansvarlige partier her i Folketinget, der ønsker at tage del i debatten. Det må være på sin plads

[Frank Jensen]

nu at få sagt til Fremskridtspartiet, at der ikke er nogen direkte sammenhæng mellem det ønske, vi har om at have tryghed for vores befolkning, og ønsket om at give plads til den lille del af verdens problemer, som vi løser ved at have et lille antal mennesker fra andre lande, der må søge ophold i vores land for en kortere eller længere periode.

Socialdemokratiet vil aldrig, aldrig forfalde til at spekulere i befolkningens angst og utryghed. Vi vil demontere den, vi vil fjerne den igennem reel oplysning, igennem politiske initiativer. Vores opgave er at sikre, at debatten om flygtninge og indvandrere ikke mister proportionerne; befolkningen ved jo godt – selv om det åbenbart ikke er gået op for Fremskridtspartiet – at det ikke er Danmarks 180.000 udlændinge, der er afgørende for, om vi har økonomi til at bevare og udvikle vores velfærdssamfund; det bestemmer vi selv. De fire partier, der i dag udgør regeringen, har et fælles fundament i humanismen. Vi indbyder alle andre med samme baggrund til dialog og handling om løsningen af de konkrete udfordringer og problemer i integrationen af mennesker, der på grund af krig, undertrykkelse og forfølgelse har taget ophold i vores land.

Vi stiller krav og betingelser til flygtninge og andre udlændinge, der kommer til Danmark, men vi skal til gengæld også være åbne og tolerante over for dem. Der findes ingen andenrangsmennesker i det socialdemokratiske menneskesyn.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kan forstå, at det er regeringen, der simpelt hen har patent på humanismen i dette land, i hvert fald ifølge hr. Frank Jensen. Jeg må så sige til hr. Frank Jensen, at hr. Hilmar Sølund, borgmester stadig væk i Herning og formand for Kommunernes Landsforening, blev sat på plads som udansk, fordi han tillod sig at sige det, som Fremskridtspartiet har sagt i mange år, nemlig at det da godt kunne være, at man skulle begynde at differentiere ydelserne, sådan at flygtninge ikke pr. automatik fik nøjagtig de samme ydelser som danskere og i mange tilfælde endda højere.

Er hr. Frank Jensen enig i, at de udtalelser var udanske? Er hr. Frank Jensen enig i, at man ikke er humanist, hvis man fremsætter den slags?

Det er jo nu engang sådan, at man er nødt til prioritere, og vi politikere bruger faktisk meget tid på at prioritere opgaver, prioritere, hvordan vi vil fordele de indtægter, vi får ind, hvordan vi vil prioritere antallet af hofteoperationer og hjerteoperationer; den slags kan man diskutere fordomsfrit i et land som Danmark. Politikerne bruger meget tid på at diskutere, hvordan man skal nedbringe ventelisterne på hospitalerne. Den slags kan man diskutere, men man kan åbenbart ikke tillade sig at lave sammenhæng eller at sammenkæde, at det er skatteborgerne, der betaler, at det er skatteborgerne, der spytter i bøssen, og at politikerne naturligvis derfor bør varetage de interesser, som man mener man bliver pålagt, og pengene kan kun bruges én gang. Det er nu engang sådan, at hvis der kommer flere udlændinge til Danmark, hvis der bliver flere og flere, som belaster vores plejehjem, vores ældreforsorg, vores hospitaler i løbet af en årrække, fordi de bliver boende, så koster det penge, sådan er det nu engang. Hvorfor vil man bare feje det af bordet med at sige, at det ikke er humanitært, hvis man påpeger de kendsgerninger?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg vil gerne sige til hr. Frank Jensen, at det, Fremskridtspartiet gør, er at påpege det urimelige i, at vi her i landet ikke afsætter ressourcer til at varetage danske borgeres interesser, samtidig med at vi lader udgifterne på udlændingeområdet stige.

Hvis det er forkert, at det forholder sig således, kan vi ikke sprede nogen angst i befolkningen, men sagen er, at det forholder sig således, og hr. Frank Jensen sagde det jo så flot: Vi bestemmer selv, hvordan vi vil tilrettelægge vores udgifter. Det er jo dér, problemet ligger, og jeg er glad for, at hr. Frank Jensen har påpeget det her, for nu ved hele den danske befolkning, hvordan det hænger sammen. Det er nemlig Folketinget her, der prioriterer, at man gerne vil lade udgifterne på udlændingeområdet stige, samtidig med at man lader ventelisterne til sygehusbehandling, på plejehjem osv. blive stadig større. Det er ikke særlig værdigt.

Hvis ikke vi gør opmærksom på dette her, hvis ikke vi er med til at oplyse befolkningen om det, får befolkningen ikke noget at vide om

[Tom Behnke]

de problemer. Vi har jo set det her med budgetanalysen. Hvis ikke vi havde kæmpet ihærdigt for at få den ud, havde befolkningen aldrig nogen sinde fået de oplysninger.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Frank Jensen, sagde: Socialdemokratiet har viljen, og vi vil handle. I samme indlæg siger hr. Frank Jensen noget om befolkningens angst; den vilde Socialdemokratiet, jeg tror, det var afmonterede. Det har Socialdemokratiet jo ikke gjort, for jeg taler hjemme i min egen by med masser af socialdemokrater, som jeg kender indgående, og de er virkelig angst for den situation, som Danmark er blevet bragt ud i med den voldsomme flygtningetilstrømning.

Derfor er mit spørgsmål til hr. Frank Jensen, når han står og bruger sådan nogle store flotte ord: Hvad gør Socialdemokratiet for at fortælle befolkningen om den flygtningepolitik, som Socialdemokratiet står for?

Der er jo også et økonomisk aspekt i det, vi taler om her, og det økonomiske aspekt er jo det, som statsministeren gik meget let hen over ved at sige, at skattetrykket ikke er blevet forøget på grund af den danske flygtningepolitik. Det er da muligt, at statsministeren har ret i det, men så kunne man stille spørgsmålet: Hvor meget kunne det være faldet, hvis vi ikke havde ført den flygtningepolitik, som vi har ført?

Jeg synes, at det er på tide, at Socialdemokratiet sadler om. Jeg tænker på det socialdemokratiske landsmøde, hvor man meget flot fra statsministerens side sagde, at nu skulle vi til åbent at tale om hele flygtningespørgsmålet. Det gør vi også her i dag, fordi Fremskridtspartiet har rejst denne debat, men det er jo ikke en debat, der er ønsket af Socialdemokratiet. Flygtningespørgsmålet skal helst ties helt ihjel; men vi vil have det frem i fuld åbenhed, så befolkningen kan få at vide, hvad der foregår her på Christiansborg, og at man i virkeligheden i Socialdemokratiet er parat til at lade hele flygtningestrømmen køre videre.

Vi skal leve op til vores internationale forpligtelser, det er jeg hundrede procent enig i, men hvem siger, at vi skal gå langt, langt ud over de internationale forpligtelser? Det kunne jeg gode tænke mig at hr. Frank Jensen gav sig tid til at svare på.

Nu er min taletid desværre udløbet.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg skal sige til Fremskridtspartiets politiske ordfører: Nu fik vi igen den gang vrøvl om, at flygtninge får langt, langt højere satser end danske borgere. Jeg må gå ud fra, at når fru Pia Kjærsgaard taler om det, så er det inden for bistandssystemet, altså inden for kontanthjælpen. Lad os få nogle konkrete eksempler på det. Alle de eksempler, som en vis – eller i hvert fald en person, som kaldte sig sådan – samfundsvidenskabelig forsker, hr. Vesselbo, har brugt, er jo blevet skudt ned den ene gang efter den anden.

Ser vi på, hvordan den sociale lovgivning er indrettet, så er sandheden, når det drejer sig om asylansøgere – jeg tror godt, fru Pia Kjærsgaard ved det, men vi ved jo godt, at det er træls at stå op og sige sandheden – at de får 189 kr. om ugen, og de får så kost og logi på det center, de bor på.

Når det drejer sig om folk, der har fået varig opholdstilladelse her, altså har fået asyl, ja, så indgår de som almindelige borgere i vores samfund, så de er underlagt den almindelige sociale lovgivning, og dér kender fru Pia Kjærsgaard – det burde hun i hvert fald efter mange års medlemskab af Folketinget – satserne i kontanthjælpslovgivningen. Hvis fru Pia Kjærsgaard vil nå op til de satser, som fru Pia Kjærsgaard ofte har omtalt, så kræver det, at man har omkring 10 hjemmeboende børn i familien; og fru Pia Kjærsgaard ved godt, at det er et meget lille antal familier, også indvandre og flygtninge, der har så stort et antal børn. Så lad os komme ind til det reelle, lad os få at vide af fru Pia Kjærsgaard, hvor det konkret er, fru Pia Kjærsgaard mener der skal skræres ned, hvad det er for nogle mennesker – mennesker, som nu har opholdstilladelse i Danmark – der skal rammes.

Til hr. Tom Behnke vil jeg sige, at det lyder godt, at Fremskridtspartiet nu har erkendt, at vi skal løfte større opgaver inden for sygehusområdet og inden for ældreområdet. Jeg håber, at det også giver sig udslag i, at Fremskridtspartiet stemmer for finansloven for 1994, for det er jo præcis her, den nye regering går ind og løser de konkrete problemer, der er i vores servicesektor i Danmark i dag.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Til beroligelse for hr. Frank Jensen tror jeg, at jeg har hele Fremskridtspartiets folketingsgruppe bag mig, når jeg udtaler, at vi ikke har nogen aktuelle planer om at stemme for en finanslov for 1994 med et så stort budgetteret underskud, som tilfældet er. Socialdemokratiet fortsætter gældsætningen af Danmark og lader underskuddet vokse. Det bliver et underskud, inden vi når ud af 1994, på tæt ved 100 mia. kr. Det er på 56 mia. kr. nu, og vi ved, at når året kører, er der altid en hel masse, der bliver dyrere. Er det virkelig god socialdemokratisk politik, at vores børn og børnebørn skal gældsættes og skal til at løse alle de problemer, som bl.a. det danske Socialdemokrati har ført Danmark ud i?

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Når vi taler om den sociale hjælp til de fremmede, så mener vi, det er urimeligt, at vi giver mere til folk, der aldrig har bidraget til vores samfund, end vi giver til de gamle, der har bygget samfundet op. Vi finder, det er urimeligt og en hån mod vores gamle, at de skal sidde og se på, at man ifølge de regler, vi har i landet, skal give mere til folk, der aldrig har bidraget til vores samfunds opbygning.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kan love hr. Frank Jensen, at hele problematikken omkring kultursociolog Eyvind Vesselbos udtalelser i sommerens løb vil blive berørt af vores socialpolitiske ordfører i et senere indlæg.

Hr. Frank Jensen siger: Hvad vil Fremskridtspartiet? Jamen er det ikke gået op for hr. Frank Jensen endnu? Der er to grupper i denne her debat: indvandrere og flygtninge, og for at sige det meget kort i en to minutters kort bemærkning, så bør indvandrere efter Fremskridtspartiets mening kunne forsørge sig selv. Hvis de ønsker at tage ophold i vores land, skal det naturligvis være folk, der kan forsørge sig selv.

Derudover bør Folketinget diskutere på et langt bedre grundlag, langt mere omfattende, hvor mange flygtninge vi kan acceptere i da-

gens Danmark, og hvilke vilkår vi vil byde dem; men det er jo netop den diskussion, hr. Frank Jensen og hans Socialdemokrati aldrig nogen sinde har ønsket at tage. For det er jo rigtigt, som det også er påpeget, at netop på dette område bevilger man bare, når pengene mangler – som oftest i Finansudvalget. Hvis ikke Fremskridtspartiet trækker bevillingerne ned i salen, siger man: Nå, nu opstår der pludselig en ny udgift; jamen så bevilger vi bare nogle flere millioner kroner. Det sker faktisk ikke på ret mange områder i dagens Danmark, men det foregår konstant på udlændingeområdet, fordi man ikke ønsker at tage debatten.

Og det vil jeg bebrejde hr. Frank Jensen og Socialdemokratiet, for trods den megen debat, der har været i sommerens løb, ønsker man den jo reelt ikke. Man har ligget under for et pres fra mange af Socialdemokratiets kommunale folk, og det har man udtalt sig om i medierne; men i Folketinget bebrejder man Fremskridtspartiet, at vi rejser debatten, og det er dog i Folketinget, tingene afgøres. Det er i Folketinget, man burde debattere dette her langt mere, end hr. Frank Jensen og hans Socialdemokrati ønsker.

Formanden:

Jeg vil henstille, at man korter de korte bemærkninger antal ned.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg må sige, at det var hurtigt, vi fik afmonteret det tilsagn fra Fremskridtspartiet om, at man nu virkelig interesserede sig for de ældre borgere, som vi ønsker at yde en bedre service, og interesserer sig for de mennesker, der står på venteliste til sygdomsbehandling i Danmark. Jeg kunne forstå, at det alligevel ikke interesserede Fremskridtspartiet, da det kom til stykket, for da vil man hellere være opportunist og ikke tage medansvar for noget som helst. Og det er jo sådan, vi har kendt Fremskridtspartiet siden dets start her i Folketinget, så dér er der ikke noget nyt under solen.

Jeg synes nu nok, at fru Pia Kjærsgaard fik blandet begreberne noget sammen, men lad os tage fat i det, som jo var det egentlige ærinde for fru Pia Kjærsgaard, nemlig de mennesker, der kommer til Danmark som indvandrere. Fru Pia Kjærsgaard ved godt, at vi har haft

[Frank Jensen]

indvandrerstop i Danmark siden 1973, men der kommer alligevel nogle i kraft af familiesammenførselsreglerne i vores nuværende udlændingelov.

Det må være gået op for fru Pia Kjærsgaard, at vi faktisk har ændret lovgivningen på dette felt, så den sikrer, at de, der får tilladelse til at føre familie hertil, kan forsørge den. Den indvandrer, der vil have sine forældre eller sin ægtefælle og/eller mindreårige børn hertil, skal kunne forsørge dem. Det er jo ændringen i den nuværende udlændingelov, at man skal kunne forsørge dem, man får familiesammenført til Danmark. Og i det store katalog, som regeringen har lagt frem, er der også en skærpelse af praksis, sådan at man sikrer sig, at kommunen konkret vurderer, om der er et forsørgelsesgrundlag for den, der ønsker familiesammenføring her til landet.

Og dermed er svaret til fru Pia Kjærsgaard: Det er den sædvanlige misinformationskampagne, som bliver kørt fra Fremskridtspartiet, for Fremskridtspartiet ønsker jo ikke en reel debat om den lovgivning, vi har, men ønsker at være med til at skabe utryghed og usikkerhed om den lovgivning, der er gennemført. Lad os nu komme til sagen, fru Pia Kjærsgaard, for den er, at Fremskridtspartiet søger at fiske i rørt vande, i den utryghed, der er i befolkningen. Vi vil hellere bidrage til at fjerne den.

Formanden:

Jeg er nødt til at udsætte mødet på dette tidspunkt, selv om vi er midt i de korte bemærkninger.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.11

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges.

Anden næstformand (Grove):

Vi er stadig ved korte bemærkninger. Hr. Mario See har ordet for en kort bemærkning. Derudover har jeg på talerlisten hr. Tom Behnke og fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Mario See (CD):

Ja, jeg kan ikke se fru Kirsten Madsen, men naturligvis fortjener hun da et svar på sine bemærkninger fra før pausen. En af fru Kirsten Madsens sidste bemærkninger var, at mennesker, som ikke har bidraget med noget til det danske samfund, efter Fremskridtspartiets mening ikke skal have mere end mennesker, som har bidraget hele livet. Jeg håber, at det er korrekt refereret, om ikke ordret så i hvert fald korrekt for så vidt angår indholdet.

Eftersom Fremskridtspartiet jo først og fremmest fokuserer på økonomien i hele denne debat, må jeg fortolke fru Kirsten Madsens udtalelse således, at spørgsmålet om at hjælpe for Fremskridtspartiet ikke er et spørgsmål om nød, men et spørgsmål om cool cash.

For det første har Fremskridtspartiet ikke fremlagt et eneste eksempel på udlændinge, der har modtaget hjælp, som en dansk statsborger i samme sociale, bolig-mæssige og beskæftigelses-mæssige situation ikke kunne have fået.

For det andet skal man lægge mærke til, at netop dette specifikke spørgsmål i debatten ikke handler om antallet af flygtninge, men om hvor stor ydelse de skal modtage uanset deres antal.

Derfor vil jeg gerne spørge fru Kirsten Madsen – selv om hun ikke er til stede – om Fremskridtspartiet foreslår, at man skal indføre to regelsæt, et for mennesker, som har bidraget, og et for mennesker, som ikke har bidraget. Er det det, Fremskridtspartiet ønsker?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Til hr. Frank Jensen: Det er jo et faktum, og det er blevet bevist igennem de sidste mange årtier, at bare fordi man er socialdemokrat, er man ikke nødvendigvis social eller socialt bevidst. Vi kan jo tage nogle eksempler. Vi kunne f.eks. tage sygehusenes ventelister. Vi ved allerede i dag, at der rent faktisk er nogen af dem, der står på venteliste for at få en hjerteoperation, der dør, inden de når frem til en operation. Der er ledig kapacitet til, at man kan operere dem, men sundhedsministeren vil ikke af ideologiske grunde. Hvor ligger det socialt bedste i det?

Fremskridtspartiet har stillet forslag netop med henblik på at styrke det sociale område,

[Tom Behnke]

men nej, Socialdemokratiet vil ikke være med og har stemt vores forslag ned gang efter gang. Det, der nemlig er regeringens politik – det var i øvrigt også den forrige regerings politik – er, at man gerne vil have lov til at dele penge ud af den store pose til alle borgere i samfundet, for det er der nemlig flere stemmer i; og samtidig glemmer man så dem, der har et reelt socialt behov for støtte, de får ikke det, de har brug for.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Hr. Frank Jensen talte om, at nu var reglerne for familiesammenføring strammet op, og man skulle selv forsørge den, hvis man ønskede familien sammenført, og det er selvfølgelig et godt princip. Men indenrigsministeren har jo selv været ude med meldinger om, at der bliver dispenseret for meget til familiesammenføringer; så problemet er desværre ikke løst, for der gives stadig væk dispensationer.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Desværre bliver man jævnlig nødt til at gå på talerstolen for at korrigerer det, der bliver sagt, eller irttesætte dem, der udtaler noget, som ikke er i sandhedens interesse, om jeg så må sige.

Jeg tænker på hr. Frank Jensen, der i sit indlæg påstod, at Fremskridtspartiet i bund og grund var modstander af, at lovgiverne skulle tage sig af det her, og rent ud sagt prøvede at stikke en kæp i hjulet for den lovgivningsproces, der udføres her i Folketinget. Det er ikke korrekt og slet ikke i relation til det, hr. Frank Jensen netop udtrykte omkring ventelistsituationen.

Fremskridtspartiet har siden 1988 netop ønsket at fjerne ventelisterne på hospitalsbehandling, og det ved hr. Frank Jensen udmærket. Er der noget, som Fremskridtspartiet og Socialdemokratiet har været enige om som opposition i den tidligere regerings tid, så er det netop social- og sundhedspolitikken, hvor vi har påpeget, at det simpelt hen er uhyggelige tilstande, der hersker for de svage i samfundet, f.eks. dem, der står på ventelister i helt op til 2 år med stærke smerter, f.eks. hoftesmerter. Det har vi taget klart afstand fra. Vi har dokumen-

teret, det ville være billigere, hvis vi simpelt hen skar ventelisterne ned til højst 3 måneder. Det ved hr. Frank Jensen.

Det er i orden, at man er uenig med os i flygtningepolitikken, lad det så være, men man skal ikke drage andre ting ind i debatten, som ikke er i overensstemmelse med sandheden, og det var det, hr. Frank Jensen kom med, i hvert fald. Vi ønsker stadig væk at fjerne ventelisterne, og det vil vi fortsat arbejde for.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

To af Fremskridtspartiets ordførere under debatten i dag har her i de korte bemærkninger været inde på sygehusedebatten. Det er jo formanden, der bestemmer, hvor meget vi må inddrage under denne debat om flygtninge- og indvandrerpolitik, men da det nu er rejst, vil jeg godt sige, at problemet med Fremskridtspartiet er, at det godt kan ske, hr. Jan Kørpe Christensen, at vi er enige om at fremsætte krav og ønsker og at sørge for, at der bliver udmøntet konkrete tiltag på ventelisteområdet, men når det drejer sig om finansieringen, så mangler Fremskridtspartiet at turde trykke på den rigtige knap.

Derfor er det luft, varm luft, Fremskridtspartiet pumper i de balloner, der bliver sendt op til den danske befolkning, kun varm luft – og sådan har det i øvrigt været i mange år. Når det har drejet sig om de konkrete resultater, har man manglet evnen til det, og derfor er det godt at se, at den nuværende regering har både viljen og evnen til at finansiere det. Derfor er der indgået en aftale med amtskommunerne, som hr. Jan Kørpe Christensen også ved, og på den finanslov, vi i øjeblikket behandler her i Folketinget, er der afsat 500 mio. kr. ekstra til amtskommunerne for at få bragt ventetiderne ned til de omtalte 3 måneder.

Til fru Pia Kjærsgaard skal jeg omkring forsørgelsespligten ved familiesammenføring sige, at det kan være, at fru Pia Kjærsgaard ikke var helt vågen, da jeg gennemgik det i min ordførelse, men jeg sagde faktisk:

»Der skal sikres en ensartet administration i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse til ægtefæller og en ensartet administration i forbindelse med håndhævelse af forsørgelseskrav i forbindelse med familiesammenføring.«

[Frank Jensen]

Her kunne jeg forstå, at der lige pludselig var noget, Fremskridtspartiet kunne forstå i regeringens politik. Det har aldrig været den nuværende regerings opfattelse, at det ikke skulle håndhæves – også i administrationen – at der var tale om et forsørgelseskrav og en forsørgelsespligt, når det drejer sig om familiesammenføring.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Det er jo ikke sandt, og det ved hr. Frank Jensen også udmærket at vi ikke ønsker, at der også sker en finansiering af at få ventelisterne fjernet. Vi har netop i vore ændringsforslag til finansloven, som hr. Frank Jensen kan se, klart og tydeligt udtrykt, at vi selvfølgelig ved, at det koster ekstra at nedsætte ventetiden, men samlet set – og det har Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet altid været enige om – vil det være en samfundsøkonomisk besparelse. Og derfor er det ikke rigtigt, at Socialdemokratiet altid, så snart amterne siger: Ja tak, vi skal bare have flere kroner, springer på vognen og siger: Jamen værsgo, her har I dem. Det er ikke den vej, vi skal gå, vi skal udnytte ressourcerne optimalt. Forskellen på Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet er, at vi siger, at vi vil udnytte alle ressourcer, også de private hospitaler og klinikker, og uanset om man er udlænding eller man er dansker, skal behandlingen selvfølgelig foregå hurtigst muligt. Jeg vil gerne understrege endnu en gang, særligt over for CD, at det har været vores politik, og det er fortsat vores politik.

Så det er ikke korrekt, at vi ikke har konsekvenser med i de ting, vi siger. Der er præcist fortalt, kan man se i ændringsforslagene til finansloven fra Fremskridtspartiet, at vi ved, hvad vi taler om, og vi ved, at det også koster noget at nedsætte ventetiden.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Hr. Frank Jensen sagde i sit hovedindlæg heroppefra som sit partis ordfører, at flygtningespørgsmålet ikke kan vælte det danske velfærdssamfund. Hvor ved hr. Frank Jensen det fra? Det kunne jeg godt lide at vide.

Jeg kunne også godt lide at vide, i hvilken udstrækning den voldsomme indvandring der

finder sted, på et givet tidspunkt vil føre til et kultursammenstød i Danmark. Sådant noget ved jeg at socialdemokratiske vælgere er fantastisk optaget af.

Hr. Frank Jensen siger også, at befolkningen ikke er særlig ængstelig – det udtryk brugte hr. Frank Jensen – og hvis den var ængstelig, så ville hr. Frank Jensen sørge for, at den ikke længere var ængstelig. Jeg vil godt sige til hr. Frank Jensen, at hvis han overhovedet i sit travle politiske liv kan få tid til at omgås ganske almindelige mennesker, som mange af os andre har, så vil hr. Frank Jensen erfare, at folk – ja, ryst bare på hovedet, men det er sandheden – er virkelig ængstelige for det, der foregår. Jeg kan ikke forstå, at et så stort parti som Socialdemokratiet, der siger, at det er så stort og så bredt og alt det dér, ikke kan se sandheden i øjnene og lave en anden flygtningepolitik.

Statsministeren sagde på det socialdemokratiske landsmøde, at nu skulle der virkelig tales ud om det her, og der skulle være en anden flygtningepolitik og en hel masse andet, sagde statsministeren, men hvad er der sket? Efter at han har været i skole specielt hos CD og sikkert også hos De Radikale, er statsministeren fuldstændig vendt tilbage til den gamle socialdemokratiske politik.

Hr. Frank Jensen bedes svare mig åbent og ærligt på, om Socialdemokratiet vil blive ved med at køre frem, som man gør nu, i hele flygtningesagen. Det er, hvad befolkningen er optaget af at få at vide, og intet andet.

Anden næstformand (Grove):

Hr. Frank Jensen for en kort bemærkning, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg skal sige til hr. Jan Køpke Christensen, at uanset hvem der foretager de ekstra operationer, uanset om de foregår på de gode, danske hospitaler i den offentlige sektor, eller de foregår på private klinikker eller private hospitaler, så koster det penge. Det kan ikke hjælpe noget, at man står heroppe og lover, at man kan blive opereret på private hospitaler, uden at det koster penge. Og gør man det på private klinikker og hospitaler, så er der kun ét sted at tage pengene – hvis man altså ikke vil have fle-

[Frank Jensen]

re op af kassen – og det er ved at beskære den ordinære sundhedssektor; og det vil Socialdemokratiet og den nuværende regering ikke.

Så uanset hvordan man vil løse det problem – og det vil regeringen – så skal der flere penge til det, og derfor er der afsat 500 mio. kr. til at løse det presserende problem, det er, at mange mennesker går og venter på hospitalsbehandling.

Så vil jeg sige til hr. Poul Nødgaard: Jeg underkender bestemt ikke, at der i befolkningen kan være utryghed og angst over for det fremmede, over for mennesker, der kommer hertil med en anden kulturbaggrund, men i stedet for at spekulere i denne angst, som Fremskridtspartiet gør, vil jeg langt, langt hellere som folkevalgt politiker bidrage med at gå ud og give reel information om, hvordan reglerne er, og hvor mange der kommer her.

Hr. Poul Nødgaard ved godt, som statsministeren jo gjorde rede for i sin tale, hvor meget det her drejer sig om i penge – jeg kan se, at fru Pia Kjærsgaard sidder og vifter med den meget omtalte rapport: at der i 1993 bliver brugt godt 5 mia. kr., og at der på finanslovsforslaget for 1994 er afsat godt 6 mia. kr.

Men at påstå, at den udgift, der er forbundet med at løse de problemer, vi løser her i landet, og den store indsats, Danmark gør uden for landets grænser med at løse problemer for flygtninge i nærområderne derude, hvor de er, det er simpelt hen at skyde elefanter med kanoner – eller rettere sagt skyde spurve med kanoner. (*Munterhed*).

Helge Adam Møller (KF):

Som gammel soldat vil jeg godt sige til hr. Frank Jensen, at skal man skyde elefanter, så er det altså klogt at anvende noget i næsten kanonstyrrelsen.

Men lad mig tage udgangspunkt i en enkelt af de bemærkninger, som statsministeren gjorde i slutningen af sin tale. Statsministeren sagde, at vi alle skal stå frem og klart sige, hvad vi mener. Det vil jeg så gøre.

Det Konservative Folkeparti ønsker klare stramninger i vores flygtninge- og indvandrerpolitik. Lad mig nævne 8 forslag:

For det første: Flygtninge skal vende tilbage til det land, de er flygtet fra, når der ikke længere er behov for beskyttelse her i landet.

For det andet: Indvandreres retskrav på familiesammenføring skal afskaffes.

For det tredje: Der skal gribes effektivt ind over for kriminelle asylansøgere.

For det fjerde: Kriminelle udlændinge, som har opholdstilladelse her i Danmark, skal kunne udvises hurtigere og mere konsekvent, end det er tilfældet i dag.

For det femte: Asylsagsbehandlingen skal ske langt hurtigere.

For det sjette: Folketingets Ombudsmand bør ikke kunne behandle sager, der er afgjort i Flygtningenævnet; ombudsmanden skal ikke være en overdommer for en anden dommer.

For det syvende: Fremmedsprogede børn skal ikke undervises i deres modersmål i folkeskolen.

Op for det ottende og sidste: Kravene for at opnå dansk statsborgerskab skal skærpes.

Det var otte helt klare og konkrete forslag, som vi senere vil fremsætte som et beslutningsforslag her i Folketinget. Jeg finder, at der er mange gode grunde til at komme med disse forslag. Lad mig nævne nogle af dem:

For 2 år siden modtog Danmark knap 5.000 asylansøgere, sidste år var tallet knap 14.000, og i år bliver det vel 18.000-19.000 – vi ved det ikke nøjagtigt endnu. I begyndelsen af 1992 havde vi 28 asylcentre, i dag har vi 127, altså mere end en firedobling på lidt over 1½ år. Det samlede antal udlændinge i Danmark, altså personer, som ikke er danske statsborgere, er jo næsten fordoblet i løbet af 10 år fra 102.000 i 1982 til mere end 190.000 i november 1993.

Samtidig har vi set, at der i de vesteuropæiske lande er en tydelig tendens til, at færre og færre af de mennesker, der søger asyl, opfylder flygtningekonventionens krav og betingelser for at få det. Anerkendelsesprocenten i Danmark for dem, der søgte asyl, var tidligere 70-80 pct. Den er nu nede på omkring 50 pct. Sagt på almindeligt dansk betyder det, at cirka halvdelen af alle de asylansøgere, der i øjeblikket kommer til Danmark og tilbringer mange måneder eller endnu værre indimellem år i danske asylcentre, ikke er flygtninge, men alene er med til at beslaglægge hundredvis af millioner af kroner – kroner, som med langt, langt større effekt kunne være anvendt dér, hvor flygtningeproblemerne opstår, og derved have hjulpet fem eller ti gange så mange mennesker.

Der er altså efter vores mening behov for en ændret, en samordnet og en langsigtet udlændingepolitik, som gør afgørende op med de se-

[Helge Adam Møller]

nere års udvikling med den alt for lange sagsbehandlingstid og en udvikling, hvor alt for mange indvandrere med for svage forudsætninger har fået opholdstilladelse i Danmark først og fremmest på grund af retskravet om familiesammenføring. Det retskrav har betydning, at for mange tilflyttede udlændinge er endt i gruppen af sociale tabere, og derfor har vi så mange af de problemer, som regeringens politik prøver at afhjælpe. Men det var vel bedre ikke at skabe problemerne frem for bare at afhjælpe dem.

Så et par generelle konservative holdninger i hele denne debat: Danmark skal efter vores mening ubetinget hjælpe reelle flygtninge og mennesker, som er i akut nød på grund af krigshandlinger, men mennesker, som kommer til Danmark for at opnå bedre sociale forhold, eller som ikke er i akut fare, skal vi ikke hjælpe i Danmark; dem skal vi hjælpe dér, hvor flygtningeproblemerne opstår. Derved kan vi hjælpe langt flere for de samme penge. Det skal være et helt klart krav til indvandrere, at forudsætningen for familiesammenføring her i Danmark er, at man selv kan og vil forsørge sin familie. Lever man ikke op til det, skal den absolutte hovedregel være, at så vender de familiesammenførte tilbage til det land, de kom fra.

Så nogle enkelte bemærkninger til nogle af de otte forslag, jeg nævnte i starten. Først om familiesammenføringen. Familiesammenføring skal ikke være noget, som indvandrere automatisk har krav på. Det skal alene være en mulighed. Hvis en families samlede tilknytning til Pakistan, til Marokko, til Tyrkiet er større end tilknytningen til Danmark, bør familiesammenføringen ske i disse lande og ikke her. Det betyder konkret, at familiesammenføring med en udlænding, der bor i Danmark og altså fortsat er statsborger i sit eget hjemland, i de fleste situationer skal ske i udlændingens hjemland og ikke her i landet.

Vi ønsker også, som jeg nævnte, at en flygtning skal vende tilbage til det land, han er flygtet fra, hvis situationen i landet er blevet normal igen. Har man fået asyl i Danmark på grund af forfølgelse, f.eks. i en diktaturstat, er man flygtet fra Saddam Husseins Irak og diktaturet så falder og demokratiet bliver genindført, må det være ret og rimeligt, at man vender tilbage til sit hjemland. Danmark skal efter vores mening hjælpe flygtninge, så længe de er

på flugt fra noget, og derefter skal vi hjælpe dem hjem igen. Der bør dog være en mulighed for, at man, hvis man har boet her som flygtning i en længere årrække og er blevet velintegreret, fortsat kan have ophold her i landet.

Dernæst ønsker vi en langt skarpere kurs over for kriminelle asylansøgere. De skal retsforfølges hurtigt og konsekvent, bl.a. fordi de jo er medvirkende til at mindske forståelsen for og accepten af de reelle asylansøgere, og fordi de groft misbruger den velvilje, de har mødt her i landet. Efter vores mening skal deres asyl- og deres straffesag behandles hurtigt og forud for alle andre sager, og derefter skal de straks udvises, medmindre det strider mod konventioner, som Danmark har tiltrådt. Her skal efter vores mening ikke vises blødsødenhed.

Så til asylsagsbehandlingen. Den skal ske langt hurtigere end nu. En asylansøgers ophold her i landet koster ca. 120.000 kr. om året og beslaglægger mange administrative ressourcer. Set ud fra et menneskeligt synspunkt er det helt urimeligt, at en ansøger skal vente i masser af måneder eller år på at få afgjort, om vedkommende kan opnå flygtningestatus i Danmark eller ej. Derfor skal den absolutte hovedregel være, at sagen er afgjort, når Flygtningenaævnet eller eventuelt indenrigsministeren har truffet en afgørelse. Har ansøgeren fået et afslag på opholdstilladelse, skal vedkommende straks rejse ud. Sker det ikke frivilligt, må det ske ved politiets hjælp.

Og så til spørgsmålet om modersmålsundervisning. Vi konservative finder ikke, at det er den danske stats opgave at sørge for, at udenlandske børn i den danske folkeskole undervises i deres hjemlands sprog; det bør være forældrenes opgave. I den danske folkeskole skal man lære at tale og skrive dansk, således at man bedst muligt kan begå sig i det samfund, hvor man måske skal bo resten af sit liv. Lad mig drage en direkte parallel: Forventer en dansk familie, som i et antal år tager ophold i Sydamerika, i Mellemøsten eller et helt tredje land, at deres børn skal modtage undervisning i dansk, betalt af skatteborgerne i dette land? Nej, selvfølgelig gør de ikke det. Den opgave er forældrenes.

Lad mig så slutte med to korte bemærkninger til statsministeren. Statsministeren sagde, at regeringen ønsker at hjælpe mest muligt i

[Helge Adam Møller]

nærområderne. Det er jo godt og rigtigt at have det princip, men det gør man ikke. Anvendte vi bare halvdelen af de 6 mia. kr., som vi i år anvender til flygtninge her i landet, i nærområdet, kunne vi for de penge hjælpe 200.000 mennesker derude, hvor problemerne opstår.

Og så den anden ting. Sagsbehandlingen skal ske så hurtigt som muligt, sagde statsministeren. Jeg er igen enig, men for fem måneder siden barslede det nedsatte udvalg med alle sine forslag til en hurtigere sagsbehandling. Regeringen kunne have fremsat forslag i juni; man gjorde det ikke. Det er for svagt, og det er for langsomt.

Så det sidste. Når udgangspunktet for hele regeringens flygtningepolitik er et fundamentalt humanistisk livssyn, siger jeg på Det Konservative Folkepartis vegne, at dér er vi helt enige. Men der må da føjes én ting til, nemlig at udgangspunktet også må være, at vi hjælper de flest mulige af de mennesker, der er i nød, for de penge, vi nu har afsat til dette arbejde. Og det gør vi ikke i øjeblikket. Så udgangspunktet i den fremtidige danske flygtningepolitik bør være: Hvordan opnår vi at hjælpe de flest mulige mennesker for de 6 mia. kr., vi har afsat på budgettet, på en måde, så vi ikke kun hjælper de stærkeste?

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Nu hørte vi så hr. Helge Adam Møller fremlægge Det Konservative Folkepartis flygtningeprogram. Jeg skal da først og fremmest sige, at Fremskridtspartiet jo, som vi altid har sagt, ganske klart er imod modersmålsundervisning. Her er vi et hundrede procent enige med Det Konservative Folkeparti.

Noget andet er problematikken med hensyn til, at de primært skal lære dansk. Også på det punkt er vi principielt enige. Men det, vi ikke må glemme, er, at det jo klart går ud over de danske børn i folkeskolerne, når man får flygtningebørn ind, der ikke kan et ord dansk. Det er virkelig et problem. En mor, som – understregede hun – absolut ikke var Fremskridtskvinde, ringede til mig forleden. Hun sagde helt klart, at hun aldrig havde drømt om at melde sig ind i Fremskridtspartiet. Men i dag kunne hun godt se problematikken, for hun havde et barn, der gik i en 1. klasse, hvor 5 ud af 18 elever var flygtningebørn, der ikke kunne

et ord dansk. Der sker det, sagde hun, at læreren skal bruge en del ekstra tid på disse kære flygtningebørn, og derved går der på årsbasis mange timer fra de danske børn.

Vi kan godt være enige om, at det primært må være rigtigt, at de lærer dansk, men det går altså ud over danske børn i folkeskolen, når der er for mange flygtningebørn. Derfor er det en problematik, vi må se på. Vi må se at få dem fordelt bedst muligt i kommunerne, så man ikke koncentrerer dem på visse skoler, som vi har set eksempler på f.eks. her i København, hvor procentdelen i forhold til danske børn er urimelig stor.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg har lige et enkelt spørgsmål til hr. Helge Adam Møller. Hr. Helge Adam Møller gjorde sig til talsmand for, at Danmark i højere grad skal sørge for, at de, der er forfulgt i deres eget land, bliver hjulpet i hjemlandet. Og der blev givet oplysning om, hvor mange flere der kunne hjælpes, hvis man netop hjalp de pågældende i nærsamfundet.

Mit spørgsmål til hr. Helge Adam Møller i den anledning er: Venstre og De Konservative havde regeringsmagten i dette land indtil for ganske få måneder siden. Da kunne man jo i høj grad have anlagt den politik, som hr. Helge Adam Møller nu gør sig til talsmand for, så er jeg sikker på, at den nuværende regering havde fortsat den. Den flygtningehistorie, vi står med i dag, er jo et udslag af den politik, Venstre og De Konservative førte, da de havde regeringsmagten. Det må vi erkende, og jeg synes, at det ville være godt at få det erkendt her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det var samme område, jeg gerne vil beskæftige mig med.

Jeg kunne forstå på den konservative ordfører, at man ønskede at bruge flere ressourcer i nærområderne til flygtninge uden for landets grænser. Det er jo en linje, som den nye regering har lagt fast. Det ønsker regeringen også og har også gjort det i aktiv handling ved at skabe mulighed for, at vi kan hjælpe i Bosnien-Hercegovina og i Kroatien simpelt hen med opbygning af dansketalerede boliger for

[Frank Jensen]

5.500 flygtninge fra eks-Jugoslavien. Det danske Sundhedsministerium bruger også ressourcer til lægebistand i det tidligere Jugoslavien.

Hvad angår Danmarks samlede indsats uden for landets grænser, har vi jo fået en redegørelse fra Udenrigsministeriet, der viser, at Danmark samlet bruger 15 mia. kr. på vores internationale bistand og indsats. Dertil kommer de fredsbevarende initiativer, Danmark er en del af, og hvori der også er inkluderet katastrofehjælp.

Men vi lytter da meget gerne til konkrete initiativer og ideer fra Det Konservative Folkeparti med hensyn til, hvor vi yderligere skal gå ind, og hvordan det så kan bidrage til, at antallet af asylansøgere og de facto-flygtninge bliver reduceret. Hvis Det Konservative Folkeparti ligger inde med gode ideer, så kom frem med dem! Vi har ikke hørt dem her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Poul Nødgaard spurgte, hvorfor den tidligere regering ikke gjorde noget, da de havde regeringsmagten.

Det er jo rigtigt, at man havde regeringen, men jeg ved ikke, hvor meget magt man havde, for det var jo altså en mindretalsregering igennem samtlige de 10 år, hvor der var en konservativ statsminister, og en regering kan kun gennemføre noget, hvis den kan skaffe flertal for det i Folketinget – det var jo problemet.

Lad mig også minde om, at den tidligere justitsminister, hr. Engell, allerede for et år siden ønskede at få indført visumtvang over for eks-Jugoslavien, men det var der ikke flertal for i Folketinget.

Så til hr. Frank Jensen, der siger, at Socialdemokratiet er enig i princippet om at hjælpe flere i nøråmråderne. Det hørte jeg også godt. Det sagde statsministeren. Men det er jo ikke det, vi har gjort. Efter den undersøgelse, indenrigsministeren selv foranstaltede, kan vi konstatere, at ud af de knap 10.000 flygtninge, der i foråret kom fra det, vi troede var krigens helvede i Bosnien-Hercegovina, havde de 90 pct., altså 9 ud af 10, opholdt sig uden for krigsområdet i gennemsnitlig 8 måneder. De kom fra sikre områder, men det var i Tyrkiet, i Makedonien, i Kroatien, i Slovenien eller andre steder – områder, det medgiver jeg da ger-

ne, hvor de sad i en lejr eller var privat indkvarteret under langt dårligere forhold, end man har i Danmark. Derfor er det ikke den enkelte familie, der søger derfra og til Danmark, jeg bebrejder, men jeg bebrejder Danmark, at vi hjælper nogle mennesker, som vi giver bedre sociale vilkår her i Danmark frem for andre, når vi for de samme penge kunne have hjulpet 6, 8 eller 10 gange så mange i nøråmrådet.

Derfor mener jeg helt konkret, at når FN's flygtningehøjkommissær i øjeblikket skriger til verdenssamfundet efter penge til nødhjælpforsyninger inde i Bosnien-Hercegovina, kunne vi med langt større effekt anvende nogle af vores midler dér og redde nogle mennesker fra at dø sultedøden, frem for altså at redde nogle, som vi bare giver bedre sociale forhold her i Danmark, end de havde det sted, hvor de i øjeblikket var i sikkerhed.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu hører jeg, at hr. Helge Adam Møller her i anden omgang bruger den argumentation, at der var grænser for, hvor langt man kunne nå under den tidligere borgerlige regering, fordi man ikke havde flertal. Men jeg sad og undrede mig lidt, for jeg hørte i rækken af de krav, hr. Helge Adam Møller på et tidligere tidspunkt fremkom med med hensyn til, hvad man gerne ville have at der skulle ske, at der bl.a. blev talt om asylsagsbehandlingstiden, at den skulle forkortes. Mig bekendt var der et flertal her i Folketinget, der var enige om, at man meget hurtigt og meget effektivt skulle tage fat netop på sagsbehandlingstiden for asylsagerne. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Helge Adam Møller: Når der rent faktisk var et flertal, hvad var så årsagen til, at man ikke tog fat på det punkt?

Jeg vil også gerne spørge hr. Helge Adam Møller i forbindelse med de ønsker, der ligger fra konservativ side om at fjerne retskravet i forbindelse med familiesammenføringer, om hr. Helge Adam Møller og Det Konservative Folkeparti er parat til, når vi taler om flygtninge, at se stort på Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel VIII, og om man, når vi taler om indvandrere, er parat til at se stort ikke mindst på den aftale, der er blevet indgået i juni måned i år mellem de 12 EF-ministre, hvor man har lavet en resolution om,

[Lissa Mathiasen]

at tredjelandes statsborgere har ret til familie-sammenføring. Er man parat til at se stort på de ting i forhold til de ønsker, der er fremført fra konservativt hold?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg syntes, det kneb noget for den konservative ordfører med at komme med konkrete eksempler på, hvad Det Konservative Folkeparti mente at regeringen yderligere skulle gøre. Regeringen er lydør over for alle forslag til, hvordan vi kan øge indsatsen i nærområderne.

Jeg syntes også, det var lidt pinligt at høre på, at fordi det var en mindretalsregering, vi havde indtil den 25. januar, havde den daværende regering ikke haft magt som den havde agt til at komme igennem med dette her.

Hvilke konkrete forslag fra den tidligere regering om at øge indsatsen i nærområderne uden for landets grænser har dette Folketing stemt ned? Det vil vi gerne have eksempler på. Det dér med Jugoslavien ser vi helt bort fra; det var simpelt hen så ynkeligt, for næsten hele Folketinget bidrog hertil ved at vedtage den indsats, som Danmark nu gør i det tidligere Jugoslavien. Og den direkte indsats i flygtningeområdet i Jugoslavien er jo noget, der først er kommet efter regeringsskiftet.

Så, hr. Helge Adam Møller, må vi lige få nogle konkrete eksempler!

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Lad mig svare hr. Frank Jensen først.

Hr. Frank Jensen siger: Hvad gjorde den tidligere regering? Ja, det første, den tidligere regering gjorde – det var allerede i slutningen af oktober eller i begyndelsen af november sidste år, altså for cirka et år siden – var, at den daværende justitsminister foreslog, at man burde indføre visumtvang for eks-Jugoslavien, således at man kun tog imod de mennesker, der ikke kunne hjælpes i nærområdet. Formålet var selvfølgelig at anvende hovedparten af vores midler dernede, hvor flygtningeproblemerne opstår, at være med til at hjælpe i de lande, der ligger i det umiddelbare nærområde, og hvor flygtningene er i et stort antal.

Jeg har adskillige gange fra denne talerstol sagt, at jeg synes, det ville være lige så natur-

ligt, som, hvis det ulykkelige skulle ske, at der kommer et voldsomt problem med flygtninge fra Estland, Letland og Litauen, at nabolandene, det vil sige Finland, Sverige og Danmark, tog en meget stor del af disse flygtninge, frem for at man sendte dem til Spanien, til Grækenland, Italien eller andre steder. Til gengæld måtte det være rimeligt, at de fjernere lande støttede de lande i nærområdet, der tog det store antal flygtninge. Det er vores politik på det område.

Og så til fru Lissa Mathiasen, der siger: Hvad med asylsagsbehandlingen? Jamen da vi ændrede loven for halvandet år siden, vedtog netop et næsten enigt Folketing – i hvert fald vore to partier – at nedsætte et udvalg med højesteretsdommer Per Sørensen som formand, der skulle komme med konkrete forslag. Dette udvalg kom med konkrete forslag i juni måned, mens Folketinget var samlet, og alligevel har regeringen nu i dag – 5 måneder efter – stadig væk ikke spillet ud.

Jeg kan garantere, at der ikke er et eneste af de forslag, den kommission er kommet med, som Det Konservative Folkeparti ikke stemmer for, og vi vil også selv fremlægge adskillige andre. Så det er altså ikke os, der er skyld i, at reglerne ikke er blevet strammet. Det er Socialdemokratiet, der nu har regeringsmagten og flertallet og bare kan komme med forslag.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er ikke, fordi jeg ønsker en særlig lang debat eller en diskussion med hr. Helge Adam Møller, men jeg vil bare for fuldstændighedens skyld sige, at det jo stadig væk er sådan – vi har diskuteret det før – at et visumkrav kunne ministeren have indført administrativt. Og så er det også en kendsgerning, at De Konservative og Venstre stemte imod alle Fremskridtspartiets forslag.

Men lad os håbe, at de partier – og det er så Venstre og Konservative og Fremskridtspartiet, hvor Venstre og Konservative i hvert fald udadtil står for en markant ændring i udlændingepolitikken – får et flertal efter næste valg, så vi også kan få ændringen til at manifestere sig. Men jeg er fuldstændig overbevist om, at det betyder, at Fremskridtspartiet fortsat har en temmelig afgørende indflydelse på, om tingene kommer til at ske.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det var lidt for nemt et svar, jeg dér fik fra hr. Helge Adam Møller. Det er for let at sige, at der var så få måneder, fra Per Sørensen-udvalget blev nedsat, og til regeringen gik af, derfor nåede man det ikke, men i juni måned kom Per Sørensen-rapporten, og så må vi forvente, at der sker noget.

Det, jeg spurgte om, var faktisk: Hvad er De Konservatives begrundelse for, at man under de konservative ministre, såvel hr. Engell som hr. Ninn-Hansen, ikke gjorde noget ved det, til trods for at man ikke bare gennem 1990'erne, men også tilbage i 1980'erne har haft et flertal, som gentagne gange har rejst ønske om, har været enige om, at nu skulle der ske noget med hensyn til sagsbehandlingstiden?

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Nu skal vi naturligvis ikke være for hårde ved hinanden og slet ikke ved De Konservative, og jeg synes, det er flot, at Det Konservative Folkeparti ændrer politik hen ad vejen f.eks. med hensyn til modersmålsundervisning. Det skal de kun have ros for.

Men noget helt andet er, hr. Helge Adam Møller – og dette gælder for den sags skyld også undervisningsministeren – at man for nylig kunne se i Undervisningsministeriets Nyhedsbrev, at en rapport om tosprogede elever i gymnasier og hf opfordrer til, at tosprogedes særlige kulturelle erfaringer skal udnyttes mere optimalt i undervisningen. Man taler faktisk om nu, at indvandrersprog skal være valgfag på gymnasierne. Disse planer om at indføre en sådan undervisning vil jeg faktisk betegne som en slags modersmålsundervisning på de videregående uddannelser. Det er jo således, at man vil indføre bl.a. urdu, tyrkisk og arabisk som fremmedsprog i gymnasiet på linje med fransk, tysk, russisk og engelsk, og det mener jeg er fuldstændig ude af trit med virkeligheden.

Fremmedsprog er naturligvis en nødvendig del – det kan vi godt blive enige om – af en moderne og tidssvarende uddannelse, men et krav til uddannelse må da være, at den har en relevant brugbarhed for de færdiguddannede, og fremmedsprogene urdu, tyrkisk og arabisk

tales ikke i oplagte fremtidige vækstområder. Jeg trækker kun dette frem for at spørge, om Det Konservative Folkeparti er enig med Fremskridtspartiet i, at naturligvis skal vi ikke begynde at lave en slags modersmålsundervisning på de videregående uddannelser. Jeg mener, det er den anden vej, vi skal gå. Men jeg vil bare spørge også ministeren, om de tanker, der ligger her, er noget, ministeren billiger. Jeg synes, det er ganske uacceptabelt.

Anden næstformand (Grove):

Hr. Helge Adam Møller for en kort bemærkning, og så går jeg videre i talerrækken.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Først til hr. Jan Køpke Christensen: Ja, vi skal fjerne modersmålsundervisningen fra folkeskolen, det er vores klare holdning.

Så til fru Lissa Mathiasen, der, synes jeg, kommer for let om ved de stramninger. Jeg vil da gerne stille fru Lissa Mathiasen et spørgsmål. Dengang vi havde regeringsmagten, som det bliver sagt, hvor vi altså stadig væk var en mindretalsregering, var der – for et år siden, for to år siden, eller for tre år siden – et flertal i Folketinget, eksempelvis sammen med Socialdemokratiet, for at sige, at Folketingets Ombudsmand ikke bør behandle sager, som er afgjort i Flygtningenævnet? Jeg spørger bare. Var der dengang et tilsagn eller en holdning i Socialdemokratiet, som tilsagde, at man gerne ville være med til, at asylansøgere skulle have én og kun én ankemulighed, og at alle øvrige klager, udsættelser og ankemuligheder skulle bortfalde? Var der dengang i Socialdemokratiet enighed om, stemning for og en holdning gående ud på, at Flygtningenævnet i langt flere sager end i dag skulle have mulighed for at behandle sagen ved hjælp af tre medlemmer og ikke syv? Var der dengang forståelse for og vilje til i Socialdemokratiet at sige, at langt flere af sagerne i Flygtningenævnet skulle behandles efter den skriftlige og langt hurtigere procedure end efter den mundtlige? Jeg tror ikke, det var tilfældet, og det var vel nogle af grundene til, at asylsagsbehandlingen ikke blev strammet. Andre er vel også, at problemet er vokset og dermed forståelsen hos alle partier, også hos Det Konservative Folkeparti, for, at der er endnu mere behov for en opstramning, end der var for måske tre eller fire år siden.

Birthe Rønn Hornbech (V):

I Venstre mener vi fortsat, at der er alt for lidt styr på tilstrømningen af udlændinge til Danmark. Det er vores skyld her i Folketinget. Derfor vender vi os også imod, at Fremskridtspartiet, som vi senest kunne se det i bemærkningerne til det beslutningsforslag, vi stemte imod i formiddags, generelt mistænkeliggør udlændingene. De benytter jo bare de regler, som Folketinget i et af verdens bedste lande har vedtaget.

Det er senest slået fast i en resolution, som blev vedtaget på Venstres landsmøde, hr. statsminister, at Venstre naturligvis vedkender sig de internationale forpligtelser. Jeg vil gerne understrege dette, fordi det har vist sig, at både statsministeren og andre Socialdemokrater ikke har kunnet eller villet læse indenad.

De udlændingepolitiske problemer bliver mere og mere komplicerede, og det er useriøst, hvis nogen vil bilde befolkningen ind, at der findes lette løsninger; det gør der ikke. Tværtimod er udlændingepolitikken smækfyldt med paradokser, og det er vigtigt, at vi er ærlige og åbne over for hinanden og erkender det.

Det er f.eks. et paradoks, at vi trods indvandrersstop stadig gennem familiesammenførselsreglerne har så stor en forøgelse af antallet af udenlandske statsborgere fra indvandrerlandene. Vi mener i Venstre, at det generelle retskrav på familiesammenføring skal ophæves, at der skal skelnes mellem flygtninge og indvandrere, skelnes mellem familier, der allerede lever sammen, og så de arrangerede ægteskaber, hvor en udenlandsk født rejser til hjemlandet og finder en ægtefælle.

Jeg vil gerne slå fast med syvtommersøm, at denne skelnen mellem forskellige grupper efter de oplysninger, vi har fået fra indenrigsministeren i forskellige bilag, må læses sådan, at det er ikke i strid med internationale regler. Jeg vil også gerne slå fast med syvtommersøm, at reglerne om familiesammenføring ikke er et spørgsmål om retten til at gifte sig med hvem, man vil, men alene et spørgsmål om, hvorvidt de pågældende skal have opholdstilladelse i Danmark.

Jeg har ved tidligere debatter her i Folketinget rejst det problem, som bl.a. arrangerede ægteskaber er for unge mennesker, der er opvokset i dansk kultur. Jeg er derfor meget tilfreds med, at indenrigsministeren for nylig har

bebudet, at det er et problem, hun vil se nærmere på, og at hun vil foranledige nedsat et udvalg. Det er jo et ømtåligt problem, men de tider, hvor vi ikke tør tage ømtålige problemer op, bør være forbi. Vi ved, at stadig flere indvandrerkvinder søger til krisecentrene.

I Venstre ønsker vi, at der skal tales om, hvilke krav danskerne ønsker at stille til udlændingene. Tilstrømningen af udlændinge bør efter vores opfattelse i højere grad reguleres ved, at vi stiller betingelser.

Et stort flertal her i Folketinget var sidste år enigt om nogle milde stramninger, som har haft effekt. Vi mener, at vi skal videre ad den vej. Vi mener, at der generelt bør stilles krav om, at indvandrere har forsørgerpligten ved enhver familiesammenføring.

Enhver udlænding, der ønsker at blive i Danmark, bør integreres, så den pågældende bliver i stand til at forsørge sig selv. Vi mener, at forudsætningen for, at man overhovedet kan få offentlige ydelser, bør være, at man deltager i danskundervisning og lærer dansk så godt, at man er til rådighed for arbejdsmarkedet på lige fod med danskerne.

Det mest påtrængende problem er i øjeblikket tilstedeværelsen af vel en snes tusinde krigsramte fra det tidligere Jugoslavien. Dagligt bliver vi i tv konfronteret med krigens mest modbydelige sider. Senest har en af vore egne landsmænd under udøvelse af humanitær bistand mistet livet. Det siger en del om krigens brutalitet.

Jeg vil gerne til Fremskridtspartiet sige, at det er mit indtryk fra mange møder rundt om i landet, at der ikke bare blandt Venstres medlemmer, men i hele befolkningen, er meget forståelse for, at vi må yde en særlig hjælp til ofrene for krigen i Jugoslavien. Men det er klart, at den store tilstrømning gør det nødvendigt, at vi tænker på en ny måde.

Loven om, at der kun skal gives midlertidig opholdstilladelse, og lovforslaget om selvaktivering, som indenrigsministeren lige har fremsat, er udtryk for en filosofi om, at der også skal stilles krav til asylsøgere, og at de ikke skal fratages ansvaret for deres egen tilværelse, men tværtimod bringes i stand til at vende tilbage til deres eget land.

En flygtningepolitik bør være dynamisk. Flygtningene skal ikke blive til indvandrere i Danmark. Hjælpen skal være humanitær, men

[Birthe Rønn Hornbech]

verdens fattigdom kan vi ikke klare over asylpolitikken.

Det er et dilemma, at vor asylprocedure bruges af så mange, som ikke er berettigede til asyl. Det tager ressourcerne fra de allerdårligst stillede, som aldrig når frem til Danmark. Derfor mener vi også, at den væsentlige indsats i dansk flygtningepolitik bør ske i flygtningenes hjemland eller nærområde og i samarbejde med FN. På den måde kan man jo for de samme midler hjælpe mange flere.

Flygtninge, der nødvendigvis skal have ly i den rige del af verden, bør i højere grad inviteres i samråd med FN. Jeg vil gerne spørge statsministeren: Hvad har man for eksempel gjort for at hjælpe flere jugoslaver på stedet eller i et område nærmere Jugoslavien? Jeg ved godt, at det er vanskeligt. Men er statsministeren ikke enig med mig i, at vi kunne hjælpe mange flere for de samme midler? Har vi gjort nok dernede på stedet for at hjælpe flere for de samme ressourcer?

Vi er i det hele taget i Venstre meget optaget af ressourceudnyttelsen, også i asylsagsbehandlingen, idet vi også dér kunne hjælpe flere virkelig nødstedte, hvis vi i højere grad fik *dem* ud af systemet på kort tid, som slet ikke skal have asyl.

Er statsministeren ikke enig med mig i, at det ville være at skærpe den humanitære profil, og er det ikke netop det, vi kunne blive enige om?

Avisoverskrifterne om kriminelle udlændinge er belastende for indstillingen til udlændinge. Det er vigtigt, at der hurtigt skrives ind, og at denne indskriden er synlig. Jeg vil i den forbindelse gerne spørge – det er nok justitsministeren – hvad der egentlig blev af den statistik over kriminelle udlændinge, vi talte om tidligere på året. Kunne vi ikke snart få de tal på bordet, så vi bliver fri for flere gætterier og myter? Det er jo ødelæggende både for debatten og for en målrettet kriminalpræventiv indsats. Hvorfor nøler regeringen i denne sag? Lad os nu få tallene på bordet!

I en tid, hvor mange føler, at der spares på behandlingen af syge og gamle, er det ikke uventet, at befolkningens opmærksomhed vendes mod de ressourcer, der anvendes på udlændinge. Vi må i Folketinget ikke undervurdere det folkelige problem, udlændingene udgør. Det er vigtigt, at danskerne ikke føler, at de bliver tilsidesat i deres eget land.

Jeg vil dog gerne understrege, at dette med at koble problemet med de gamle og de syge sammen med spørgsmålet om en flygtningepolitik – således som Fremskridtspartiet forsøger i dag med denne forespørgsel – er at spille samfundsgrupper ud imod hinanden. Det vil vi ganske enkelt ikke være med til. Alene af den grund stemmer vi imod Fremskridtspartiets dagsorden.

I udlændingedebatten er spørgsmålet: Skal vi hjælpe flygtninge og krigsramte? Ja eller nej? Og det mener vi i Venstre ud fra ganske almindelige humanitære betragtninger om, at den stærke hjælper den svage, at vi skal.

Der falder af og til i den politiske debat bemærkninger om, at udlændingepolitikken endelig ikke må blive en del af den kommunale valgkamp. Jamen befolkningen har da til enhver tid krav på at få besvaret deres spørgsmål, så de ved, hvilke politikere de skal stemme på. I Venstre overlader vi trygt den kommunale valgkamp til kommunerne.

For Venstre er målet, at udlændingepolitikken en dag kan diskuteres lige så selvfølgelig i enhver valgkamp som alle mulige andre emner. I Venstre har vi holdt den debat i kog i årevis, og det bliver vi ved med. Vi mener faktisk, at åbenhed i debatten er det bedste værn mod tabuer, myter og ikke mindst fremmedhad.

Og vi ved jo, at der i denne valgkamp opstiller grupper med racistisk formål. Der er al mulig grund til, at alle demokratiske partier tager afstand fra den slags, ikke mindst i den kommunale valgkamp.

Ingen vil vel påstå, at normale danskere er racister, men i et demokrati har vi alle et ansvar for, at yderliggående kræfter ikke får for let spil. Vi må sige fra over for og lægge afstand til grupper, der udsætter udlændinge for en nedværdigende behandling, og lægge afstand til enhver form for vold.

Oplysning til danskerne om udlændinge er vigtig, men det er også vigtigt, at udlændingene bliver orienteret om, hvem vi er, og hvad vi forventer af dem. Udlændingene må lære at acceptere danskernes friske og rapkæftethed uden at tro, at det er diskrimination. De skal lære, at folk i uniform ikke er fjender. De skal lære om os. Og lokalbefolkningen kan og vil ofte gerne hjælpe med. Men det kræver, at danskerne aldrig føler, at beslutningerne træffes hen over hovedet på dem.

[Birthe Rønn Hornbech]

Kommunal indflydelse på oprettelse af asylcentre bør være en selvfølge, ligesom det bør overlades til kommunerne selv at føre en hensigtsmæssig boligpolitik. Og det må kunne lade sig gøre ved forhandlinger med indvandrerorganisationer og lejerorganisationer. Det er ikke Folketinget, der skal bestemme kommunernes boligpolitik, ej heller fordeling af skoleelever. Kommunerne må sørge for, at det aldrig bliver sådan, at danskerne føler, at de kommer i mindretal og flygter fra deres egen kommune.

Vi ved fra private indsamlinger til nødstedte, at offerviljen i Danmark er stor, hvis danskerne ved, at det er forfulgte og nødstedte mennesker, der hjælpes.

Det er Folketinget, der skal sørge for, at vi ikke forgylder de stærke, der kan finde smut hullerne i reglerne, men at vi tør føre den nødvendige politik, der kan forsikre befolkningen om, at Danmark hjælper de rigtige. Det er os, der skal udvise det politiske lederskab og stå sammen om den nødvendige lovgivning.

Ebba Strange (SF):

Det er præcis fem måneder siden, vi sidst havde en debat om regeringens udlændingepolitik her i Tinget. Så efter min opfattelse er der grænser for, hvad nyt der kan siges. I den mellemliggende periode har vi oven i købet haft indtil flere forslag på dette område til behandling, både i juni og i oktober måned.

Jeg skal derfor som udgangspunkt for debatten henvise til mit indlæg den 2. juni i år, Folketingets forhandlinger 1992-93, sp. 10310. Og så skal jeg koncentrere mig om de sager, der ud fra et SF-synspunkt har været bemærkelsesværdige i den mellemliggende periode.

Den første sag var indførelse af visumpligt for borgere fra Bosnien-Hercegovina. SF gik klart imod det, og vi mener stadig, at det var forkert at indføre den.

Vi har hele tiden været enige i, at våbenbargoen imod Bosnien-Hercegovina ikke skulle ophæves. Men det har været pinligt at deltage i menneskerettighedskonferencen i Wien og i øvrigt være sammen med mange forskellige udlændinge i sommerens løb og skulle forsvare, at Vesteuropa i den situation samtidig vælger at lukke sine grænser for dem, der måske havde mulighed for at flygte.

Det er især pinligt, når vi ved, hvor mange hundrede tusinder af flygtninge, fattige afrikanske lande tager imod, når katastrofer opstår på deres kontinent.

Løftet om, at Danmark skulle tage lige så mange flygtninge efter visumindførelsen som før, er ikke blevet indfriet. Det kunne man sådan set sige sig selv, for der skulle jo en masse administration til for at få oprettet kontorerne i Zagreb. Foreløbig er der givet 597 opholdstilladelser, og kun 313 personer er indtil nu kommet til Danmark. Vinteren nærmer sig, køerne ved kontorerne hober sig op. Vesteuropa bærer et kæmpeansvar på sine skuldre. Tilbage i Vesteuropa er kun Østrig, Italien og Schweiz, der endnu ikke har indført visumpligt for folk fra Bosnien-Hercegovina.

Den næste sag i sommerens debat var sagen fra Hvidovre. Jeg vil her indskyde, at jeg takker for statsministerens redegørelse, og at vi i SF er grundlæggende enige i det grundsyn på udlændingepolitikken, som statsministeren gav udtryk for. Det vil jeg gerne have sagt først. For nu skal jeg nemlig kritisere Socialdemokratiets formand, der også er statsminister.

Efter vores opfattelse tog det for lang tid, før statsministeren – formanden for Socialdemokratiet – tog afstand fra sin partifælle i Hvidovre og bad hende om at holde loven.

Sagen afstedkom nedsættelse af et regeringsudvalg kaldet byudvalget. Det kom den 8. oktober med sin første rapport.

Jeg skal ikke her kommentere alle de i øvrigt udmærkede forslag, der ligger i rapporten, om at give statslig støtte til kulturelle og sociale aktiviteter i belastede boligområder. Det er fint og bliver naturligvis hilst velkommen af kommuner og boligforeninger. Ligeledes er det helt fint, hvis huslejerne kan nedsættes i højrentebyggeriet, og hvis private udlejere stiller boliger til rådighed for kommunerne.

Over halvdelen af forslagene handler om flygtninge og indvandrere. Og det er dér, jeg har et problem med den holdning, Socialdemokratiet derigennem giver udtryk for; for jeg læser i de forslag, at udlændinge først og fremmest er problemer, som det gælder om at sprede og fordele.

Og i forbindelse med hr. Frank Jensens indlæg vil jeg sige, at det simpelt hen ikke er rigtigt, at fremmedhadet er størst i de områder af vore byer, hvor der bor flest udlændinge. Det

[Ebba Strange]

skal jeg hilse og sige fra de steder, jeg kender; det kommer helt an på, hvordan man i øvrigt udvikler sit samvær med hinanden – jeg bor på Vesterbro i København, når jeg ellers bor i København.

Derfor tror jeg, at det er forkert med den dér spredningsfilosofi. I forslagene gælder den minsandten lige fra børnehvealdren – så skal vi ud og sprede!

Jeg tror, at en positiv integration kun kan finde sted, hvis den sker som en gensidig proces, og hvis den bygger på respekt og tillid og fuld retssikkerhed. Og det vil sige, at udlændinge skal have præcis de samme valgmuligheder og rettigheder som danskere og så naturligvis de tilsvarende pligter. Det må jeg hellere tilføje, for ellers får jeg at vide, at vi ikke vil præsentere dem for pligter. Det vil vi gerne, men ingen indskrænkninger af rettighederne.

Den situation – som vi endnu ikke har set omsat i lovgivning, men det kommer nok, og så vil vi tage stilling til det, efterhånden som de forskellige love kommer, også på uddannelsesområdet, hvor jeg specielt er optaget af det med spredningen – bliver så kombineret med, at de stramninger i udlændingeloven, som blev gennemført i fjor i et samarbejde mellem den daværende regering og Socialdemokratiet, nu for alvor slår igennem. Det seneste, jeg er blevet udsat for, drejer sig om, at et ungt menneske – han er i øvrigt dansker – som er på SU, ikke kan gifte sig med den, han er forelsket i, for hun er udlænding, og som sådan kan hun ingen penge få. Man skal nemlig kunne forsørge sin ægtefælle, hvis ægtefællen er udlænding, og det kan man altså ikke, når man er på SU eller på bistandshjælp; man kan ikke demonstrere forsørgelsesevne, hvis man er på SU eller bistandshjælp. Det vil sige, at det, vi gør, altså er, at vi forhindrer unge mennesker i at gifte sig med dem, de holder af, idet de bliver stillet over for forsørgelseskravet.

Jeg har også en kritik af, at regeringen vil foreslå repatrieringshjælpen tilbudt til indvandrere. Jeg mener, at det er en forplumring af begreberne i international flygtningeret og skal vende tilbage til det, når forslaget kommer på bordet. Jeg mener, at indvandrere er i en helt anden situation. De er kommet hertil frivilligt. Hvis de ønsker at rejse, kan de til hver en tid rejse. Der er ingen risiko for dem ved at vende tilbage til deres hjemland. Så længe de har be-

varet deres statsborgerskab i hjemlandet, er de omfattet af præcis de samme retskrav og -regler som andre mennesker i det pågældende land.

Desværre er det indtryk, jeg sidder tilbage med, når jeg læser om disse ting, at det ud over at sprede gælder om at holde så mange udlændinge ude som muligt – det er jo helt tydeligt, at det er det, det gælder om for Venstre og De Konservative og Fremskridtspartiet, og derfor er jeg ked af, at det også skinner igennem i nogle af de socialdemokratiske forslag – og hvis det ikke er muligt, så i hvert fald at få dem, der er lidt besværlige at have, til at rejse.

Dette er med til at styrke udlændingenenes opfattelse af, at de ikke er særlig velkomne i Danmark og danskernes opfattelse af, at det nok var bedre, hvis der ikke var så mange udlændinge, og så stiger diskriminationen, og det synes jeg er farligt i en tid, hvor vi bliver nødt til at se i øjnene, at Danmark, lige så langt vi kan se ud i fremtiden, vil være et land, hvor flere kulturer skal leve side om side, og at der kan ligge en kolossal berigelse i det.

Jeg har et problem, som jeg vil tage op ved anden lejlighed, men lige nævne her, og det er, at man ifølge Finansministeriets redegørelse for fremtiden vil bruge alle de penge, der er sat af til katastrofebistand, til forsørgelse af asylansøgere i Danmark, sådan som jeg læser rapporten fra Finansministeriet om den internationale indsats. Jeg kan se, at hr. Frank Jensen vil sige noget om det; men sådan har jeg i hvert fald læst den.

Det allersidste, jeg vil nævne, er, at vi i Danmark har en gruppe mennesker, der er flygtet fra krigstjeneste i Serbien for at undgå at blive brugt som soldater i de krigshandlinger, der finder sted i det tidligere Jugoslavien. De søger asyl. Om de får det, ved jeg ikke, for Flygtningeneævnet har endnu ikke behandlet deres sager. Der er mulighed for, at de får afslag; det har andre fået før dem.

Udenrigsudvalget har den 14. oktober spurgt udenrigsministeren, om han ikke finder det i modstrid med dansk sanktionspolitik og FN's fordømmelse af den serbiske krigspolitik at sende de flygtede tilbage til serbisk krigstjeneste. Vi har endnu ikke fået svar.

Retsudvalget har den 28. oktober spurgt indenrigsministeren, om hun vil overveje at give disse mennesker midlertidig opholdstilladelse

[Ebba Strange]

– eventuelt ved at ændre i den såkaldte jugoslaverlov – hvis de får afslag på asyl. Det er der heller ikke kommet svar på.

Nu har jeg til min glæde erfaret, at Europa-Parlamentet ved to danske Venstrefolk har rettet henvendelse til den danske regering og til alle andre regeringer i EF-landene om ikke at sende disse mennesker tilbage, da de er flygtet fra en krig, som hele verdenssamfundet fordømmer, og da henrettelse er en almindelig konsekvens, når man deserterer i en krigssituation.

Vi vil i SF følge sagerne nøje, og jeg vil opfordre regeringen til også at gøre det. Jeg ved ikke, hvordan Flygtningenævnet vil behandle sagerne – det er der ingen af os der kan vide endnu – men når en afgørelse kommer, synes jeg det er vigtigt, at vi holder et vågent politisk øje med dem og prøver at se på, om de er blevet behandlet i overensstemmelse med konventionerne og de beslutninger, som er truffet udenrigspolitisk i Danmark.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg skal starte med stærkt at beklage det, hvis det var sådan, at en del af min ordførertale kunne opfattes, som fru Ebba Strange har gjort det, nemlig som et udsagn om, at fremmedhadet er størst i de områder i vort samfund, hvor der bor mange udlændinge. Det var faktisk ikke det, jeg forsøgte at sige. Jeg forsøgte at sige, at det, der skaber utryghed i den danske befolkning ved at have fremmede statsborgere i vort land, i høj grad er en katastrofalt høj arbejdsløshed. Det, der skaber utryghed, er: Hvor meget bliver der til mig, har jeg mulighed for at komme på arbejdsmarkedet, søger man nu for, at der også er penge til, at mine børn kan få en uddannelsesplads, søger man nu for, at der også er mulighed for at tage ordentligt vare på de gamle?

Det er dér, jeg synes, at nogle her i dag, ikke mindst Fremskridtspartiet, har spekuleret i en frygt. Og dér har vi pligt til – det føler vi i hvert fald i Socialdemokratiet – at give reel information om de muligheder, vi faktisk forsøger at skabe også for danske statsborgere i vort samfund. Og det, som hele regeringens byudvalgsrapport tager udgangspunkt i, er jo i høj grad at se disse storbyproblemer ikke som flygtninge- og indvandrerproblemer, men som sociale

problemer. Det er problemer, som har fået lov at hobe sig op, og som ikke er blevet løst, og det var den indgangsvinkel – og det var jeg sådan set meget glad for – der lå i fru Ebba Stranges bemærkninger om det menneskesyn, der ligger til grund for både regeringsudvalgets rapport og statsministerens redegørelse her til Folketinget i dag.

Det, som Socialdemokratiet anser som det største problem ved den stærke koncentration af fremmedsprogede borgere, er, at det at tilegne sig det danske sprog bliver langt, langt sværere. Man kommer meget nemt til at isolere sig sammen med mennesker, som man i forvejen føler kultursamhørighed og sprogsamhørighed med, og det gør, at ens muligheder for at være en del af det danske samfund og blive integreret bliver langt, langt dårligere. Det, som vi forestiller os, og som regeringsudvalget forestiller sig, er jo også, at vi skaber så gode rammer i de byområder, der i dag har problemet, at der også vil være danskere, der vil flytte dertil. Og det skal der ikke blot skabes økonomi til; der skal også gives andre tilbud i de byområder.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Den, der tier, samtykker, siger et gammelt ordsprog.

Så da fru Ebba Strange sagde, at der var tre partier i Folketinget – og at et af dem var Det Konservative Folkeparti – hvis holdning gik ud på at holde så mange udlændinge ude fra Danmark som overhovedet muligt, vil jeg godt sige: Nej, det er det ikke. Vores holdning er – og den tror jeg at også fru Ebba Strange har, i hvert fald til at starte med – at Danmark selvfølgelig ikke kan løse alle de problemer, der er i verden, heller ikke, når det drejer sig om mennesker, der er i nød, eller mennesker, der er flygtninge; det må vi erkende.

Det gør vi på den ene side. På den anden side siger vi, at vi selvfølgelig også har en moralsk og menneskelig og etisk forpligtelse til at hjælpe mennesker i nød i forhold til det, vi nu kan – landets størrelse og vore økonomiske muligheder taget i betragtning. Det, der så er vores grundlæggende synspunkt, er, at hvis vi vil bruge 4 mia. kr., 6 mia. kr. eller 8 mia. kr., så lad os blive enige om det og så spørge: Hvordan sikrer vi os så, at vi for de 4, 6 eller 8 mia. kr. opnår størst mulig effekt og hjælper flest

[Helge Adam Møller]

muligt mennesker? Det mener vi ikke at den danske udlændingepolitik gør i øjeblikket. Så vi mener, at vi skulle modtage færre i Danmark, nemlig kun dem, der ikke kan hjælpes andre steder, og så bruge resten af de midler, vi for øjeblikket anvender – jeg foreslår ikke, at vi skal sætte dem ned – med langt større effekt dér, hvor problemerne opstår; så kunne vi hjælpe flere. Jeg synes, det er en væsentlig forskel i forhold til den firkantede konklusion, fru Ebba Strange kom til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det ligger mig fjernt at polemisere mod ånden og holdningen i fru Ebba Stranges indlæg. Men der var en enkelt detalje, som jeg måske må tillade mig at henlede opmærksomheden på, og det var om, hvilke lande i Europa der har indført visumpligt over for Bosnien-Hercegovina.

Dér nævnte fru Ebba Strange, at Schweiz var iblandt dem, der ikke havde indført visumpligt, men af Indenrigsministeriets nyeste nyhedsbrev, vedrørende udlændinge i Danmark, fremgår det af en oversigt, at Schweiz også har indført visumpligt over for flygtninge fra Bosnien-Hercegovina. Derimod har Østrig ikke indført den, heller ikke Ungarn, heller ikke Italien, heller ikke Spanien.

Under alle omstændigheder er det klart, at krydsogtværseren over, hvilke lande i Europa der har indført visumpligt over for hvilke republikker i det tidligere Jugoslavien, er deprimerende og afslører, at samarbejdet, den fælles vilje og det fælles ønske om at nå til løsninger mangler. Blot dette til korrektion.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Først til fru Elisabeth Arnold: Jeg beklager, at jeg ikke har læst min statistik godt nok. Jeg synes ellers, jeg læser alle de dér nyhedsbreve; de bliver tykkere og tykkere. Det er ikke gået op for mig, at Schweiz nu også har indført visum. Det beklager jeg, men det konstaterer jeg så; jeg tror på, hvad fru Elisabeth Arnold siger.

Os så til hr. Frank Jensen: Jeg beklager, hvis jeg har misforstået noget, for vi er helt enige i, at det er arbejdsløsheden, der er det største problem. Og hvis vi kunne gøre mere for at lø-

se det, ville vi også lette en masse af den mistemning, der er mellem danskere og udlændinge, og som jo er gensidig.

Så er der spørgsmålet om, hvordan vi integrerer udlændingene bedst, og hvordan vi bedst lærer dem det danske sprog. Det kan vi jo desværre ikke nå at gøre så meget ud af i de korte bemærkninger, men vi kan forhåbentlig føre den andre steder også, måske i den debat, som jeg også tager med socialdemokrater ude på møderne. Selvfølgelig skal vore udlændinge være sammen med danskere, men det, vi prøver at sige, når vi siger nej til spredningspolitikken, er, at den grundlæggende tryghed, de oplever – i hvert fald i starten, indtil de selv ønsker at bryde ud af den ved at leve sammen med nogle af dem, de har kulturfællesskab og slægtsfællesskab med – er en god basis for at integrere sig, den bedste basis for at integrere sig. Men det kan blive en lang debat, som jeg ikke kan nå at tage her. Selvfølgelig er jeg helt enig i, at vi skal gøre, hvad vi kan for så hurtigt som muligt at få dem lært dansk, alle sammen, unge og gamle – nej, ikke de ældste, det er lige meget med dem, men børnene og de unge og de voksne.

Til hr. Helge Adam Møller: O.k., hvis jeg ikke har ret i min forståelse af, hvad hr. Helge Adam Møller har sagt, beklager jeg det selvfølgelig. Men den korte bemærkning, hr. Helge Adam Møller kom med, sagde ikke andet, end hvad der også fremgik af hans ordførerindlæg. Og det er de kernepunkter, som jeg jo har hørt De Konservative fremføre heroppefra gang på gang på gang i disse debatter: Vi skal ikke bruge så mange penge i Danmark, vi skal bruge dem ude i verden, og vi skal sætte stop for familiesammenføringerne.

Og det tolker jeg således, at det gælder om at holde så mange ude som muligt.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Tidligere i dag hørte vi, at hr. Frank Jensen mere eller mindre hetzede imod Fremskridtspartiet, bare fordi vi nu havde ønsket denne forespørgselsdebat.

Der blev nemlig sagt, »at debatten kun har ét formål, nemlig at skabe angst og utryghed i befolkningen.« Det var de ord, der faldt fra hr. Frank Jensen.

[Jan Køpke Christensen]

Nu er det jo klart, at der er valgkamp – som hr. Frank Jensen jo også var inde på – og det er måske derfor, man er så hård i sine udtalelser som hr. Frank Jensen.

Der er en angst allerede i dag, vil jeg sige til hr. Frank Jensen – en angst og utryghed i befolkningen. Det er derfor, vi r ber vagt i gevær og siger, at sådan nogle ting, som signaleres fra udlandet: nazistiske tilbøjeligheder osv., hvor man brænder huse af – vi har set nogle uhyggelige tendenser i Fredericia – gør, at vi som Fremskridtsparti er nødt til at gøre opmærksom på, at når de signaler kommer fra befolkningen, nytter det ikke bare at sige som Venstres ordfører: Det må I ikke! Det hjælper ikke noget, for det sker alligevel i dagligdagen. Derfor er der kun én vej: Det er at r be vagt i gevær og stoppe for denne indvandring af flygtninge. Det nytter ikke noget på en usympatisk måde at sige: I pisker bare en stemning op. For vi g r opmærksom på de problemer, der er, og siger, at vi skal stoppe for dem.

Det nytter ikke noget bare at lukke øjnene eller tage skyklapper på som hr. Frank Jensen og tro, at det g r nok alligevel. Den dag, hvor der virkelig sker større ting i uhyggelig retning her i landet, er det bare for sent. Derfor synes jeg, at hr. Frank Jensen burde lytte til de signaler, der kommer fra befolkningen.

Det er ikke et spørgsmål om, hvor mange der er i landet, osv. Det er et spørgsmål om, hvad vi har set indtil nu. Og det er uhyggelige tendenser, specielt i udlandet. Det skulle vi n dig udsættes for her i landet. Derfor bliver vi nødt til at stoppe op.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Nu må det snart høre op! At Fremskridtspartiets ordfører står heroppe og siger, at på grund af afbrænding af asylcentre i Tyskland og andre steder i verden skal vi forfalde til at smide flygtninge ud af Danmark!

Var det ikke det, der var budskabet: at vi skal lefle for de mest ultrah jreorienterede synspunkter, der gør sig gældende i debatten, at vi skal forfalde til bare at rette os efter dem? Nej, vil jeg sige til hr. Jan Køpke Christensen, man skal gå op imod dem! Man skal fastholde sin humanisme! Man skal fastholde, at når der er mennesker, der i perioder af deres liv er forfulgt, bliver tortureret, er udsat for at kunne

komme i fængsel på grund af deres holdninger og synspunkter eller deres etniske oprindelse, så skal man sørge for, at der er plads i vores samfund til at beskytte dem i den periode. Og det skal man gøre så godt som overhovedet muligt. Man skal ikke lefle hverken for nazistiske eller andre højreorienterede synspunkter. Velbekomme!

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg er ked af, at hr. Frank Jensen ikke hører efter, hvad der bliver sagt.

Endnu en gang må han slå op i de grønne forhandlinger bagefter. Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at jeg lefler for de mest ekstremistiske bevægelser i udlandet. Under ingen omstændigheder!

At hidse sig op på den måde kunne skyldes, at man har dårlig samvittighed i Socialdemokratiet. Netop derfor! Vi kan jo se af forskellige undersøgelser, at Socialdemokratiets vælge-re faktisk er enige med Fremskridtspartiet i, at vi bør lytte til de signaler, der kommer fra befolkningen. Det var det, jeg netop sagde til hr. Frank Jensen: Lyt nu efter! Vi ønsker ikke på nogen måde, at det skal ske her i landet! Men det hjælper jo ikke at blive ved med at sige: Jamen det g r nok alligevel, for de må lytte til de signaler, vi sender ud fra Christiansborg, og vi må prøve at dysse dem ned derude. Det hjælper jo desværre ikke, kan vi se. Vi ønsker ikke racistiske tilbøjeligheder. Det ved hr. Frank Jensen. Vi tager afstand fra det på det groveste, hvis det drejer sig om vold over for anderledes tænkende, over for andre politiske holdninger, over for andre racer. Det tager vi klart afstand fra.

Men vi må lytte til de signaler, der kommer fra befolkningen. Og det er d r, der er én stor svaghed i Socialdemokratiet. Det har socialdemokraterne stadig væk ikke lært. Derfor har vi de problemer mange steder, bl.a. som vi så det i Fredericia – en uhyggelig tendens!

Der er jo også Thorkild Simonsen og Ish jborgmesteren og ikke kun Hvidovresagen; der er mange socialdemokrater, der har været fremme med meldinger her i sommerens løb, som Fremskridtsfolk er blevet klandret for tidligere. Der er altså mange fornuftige socialdemokrater rundt omkring i landet, som kan se, at vi må til at tage dette her alvorligt, så disse

[Jan Kørpe Christensen]

uhyggelege ting, som vi har set andre steder, ikke opstår. Det er det, jeg opponerer imod over for Socialdemokratiet: at man ikke lytter til de signaler, der sågar kommer fra ens egne vælgere.

Prøv at lytte til Socialdemokratiets vælgere! Så vil det hjælpe kolossalt meget.

(Kort bemærkning).

Mario See (CD):

Hr. Jan Kørpe Christensen sagde noget rigtigt. Han sagde, at man skal tage højretendenserne og nynazismen alvorligt, og det kan vi ikke være mere enige i. Men hvad er det for en indstilling, hvad er det for en holdning at have, at man bekæmper den slags tendenser ved at reducere antallet af ofre? Vi skal bekæmpe nynazismen, ergo skal vi straffe ofrene. Det er dem, vi skal lukke ude, det er dem, vi ikke skal give adgang. Hvad er det for en holdning til lov og ret? Er det ikke forbryderne, der skal straffes, er det ikke de kriminelle, er det ikke dem, der øver vold, der skal straffes? Er det virkelig Fremskridtspartiets mening, at det er ofrene, der skal holdes ude for at undgå den slags kriminalitet? Jeg synes, det er uhørt.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg tror, jeg taler på vegne af samtlige socialdemokrater i Danmark, når jeg siger, at de ikke ønsker at lade sig befamle af Fremskridtspartiets synspunkter på dette område. De ønsker ikke at lade sig spænde for hr. Jan Kørpe Christensens vogn, det vil de gerne være fritaget for. Tal bare om partiets egne vælgere, tal om medlemmerne af Fremskridtspartiet, men lad være med at begynde at spænde socialdemokrater for den vogn!

Og dernæst: Det, som Socialdemokraterne er optaget af, er det stik modsatte af, hvad Fremskridtspartiet har været optaget af i alle disse år, hvor man har rejst debatter om flygtninge- og indvandrerproblemet. Vi er optaget af at løse de konkrete udfordringer og de konkrete opgaver, der er forbundet med at have udlændinge i vores samfund. Det er det, som vi og regeringen er optaget af, og det er den opgave, regeringen påtager sig, nemlig at gøre vores integrationspolitik langt bedre og sørge for, at når vi modtager udlændinge i vores land, gør vi det godt og ordentligt.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Hvis ikke det var, fordi det var en politisk debat, kunne man næsten fristes til at have lidt ondt af hr. Frank Jensen. Hr. Frank Jensen er trængt, og det store kongelige danske Socialdemokrati er trængt, fordi man ikke evner eller orker eller magter at komme med en løsning på de problemer, som det meste af Danmark er optaget af. Det er synd for hr. Frank Jensen, at han skal råbe så højt her fra Folketingets talerstol for at blive hørt; hr. Frank Jensen burde tage den slags debatter ude omkring i landet, men det tør hr. Frank Jensen ikke.

Og så vil jeg godt sige til hr. Frank Jensen, som i den grad nedgør sine kommunale partifæller, at jeg tror, at hr. Frank Jensen og lige-sindede i den socialdemokratiske folketingsgruppe har et stort problem i forhold til de folk, der betragter partifællerne på Christiansborg som en flok betonsocialdemokrater, der ikke vil lære af de ting, der sker ude i kommunerne. Så snart der er nogle, der har nogle andre synspunkter, bliver de jo sat på plads. Jeg omtalte det tidligere, og jeg kan gentage det her: Hvad skete der med hr. Hilmar Sølund, som kom til at udtale i sommerens løb, at det ikke var nogen naturlov, at man gav de ydelser til flygtningene, som man gør i dag? Jo, han blev sat på plads, for det, han sagde, var noget udansk, og så hørte man ikke flere udtalelser fra hr. Hilmar Sølund på det område.

Der er andre, der har løftet deres røst i sommerens løb, men hvad gør Socialdemokraterne på Christiansborg? De nedgør dem, håner dem for deres holdninger og sætter dem fra deres bestillinger. Tidligere omtalte hr. Frank Jensen kultursociolog Eyvind Vesselbo i meget, meget nedladende vendinger. Jeg skal hilse mange gange og sige, at i Gentofte Kommune, hvor jeg selv bor, sad Eyvind Vesselbo som socialdemokratisk byrådsmedlem, indtil han blev træt af Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg skal stærkt beklage, hvis fru Pia Kjærsgaard ikke kan lide, at man også viser sine følelser i en debat, for det er jo udtryk for, at man også har hjertet med i det, man diskuterer, når man viser sine følelser.

[Frank Jensen]

Der blev fremført det synspunkt, at vi ikke skal gå ud og lefle for folk, men lytte til signalerne, når der brændes flygtningecentre af ude i verden. Nej, vi skal forsøge at tale op til folks forventninger og ikke ned til deres fordomme. Kunne Fremskridtspartiet ikke prøve at skrive sig det bag øret bare en enkelt gang og forsøge at give bidrag til en reel information? Vi taler om 180.000 udlændinge i Danmark, inklusive europæere og nordamerikanere. Lad dog være med at gøre 180.000 mennesker til hele Danmarks problem, det er det eneste, vi beder om. Så skal vi andre nok bevare stemmen i et roligt leje, hvis det er sådan, at Fremskridtspartiet vil have en reel diskussion om, hvordan vi gør vores indvandrer- og flygtningepolitik bedre her i Danmark.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Så er vi tilbage i ordførerrækken igen.

Tom Behnke (FP):

Eyvind Vesselbo væltede nærmest landet, da han i sommer kunne oplyse, at flygtninge får mere hjælp end danskere på grund af den såkaldte jackpoteffekt, hvor en udlænding kan få ydelser i medfør af flere forskellige paragraffer i bistandsloven samtidig, hvilket en dansk familie ikke kan. Mange socialdemokratiske borgmestre, specielt fra Københavnsområdet, støttede Vesselbos oplysninger og tal, ligesom Socialministeriet efter pinlig lang tid måtte bekræfte de samme tal, som Vesselbo havde været fremme med, og når det således er slået fast, at flygtninge har en relativt nemmere adgang til ydelserne, burde Folketinget gøre det eneste rigtige, nemlig rydde op i bestemmelserne og fjerne denne uret.

Det er muligt, at flygtninge bør få ydelser efter de samme bestemmelser i bistandsloven som danskere i samme situation. Men de faktiske tal beviser noget andet, og min idé er, at vi laver en særlig lov, der kun omhandler udlændinge, hvad enten det er flygtninge, indvandrede eller øvrige udlændinge. Det kan man passende gøre ved at udvide den eksisterende udlændingelov, således at alle relevante forhold vedrørende udlændinge skal behandles efter denne lovs bestemmelser. På den måde er vi ikke nødvendigvis tvunget til at ændre de regler, der gælder for danskere, når det viser sig, at udlændinge får forholdsmæssigt alt for me-

get, og samtidig bevirker det, at vi som politikere skal tage politisk stilling til alle punkter i en sådan ny, samlet lovgivning. Det vil være nemmere for alle, og det vil sikre, at debatten ikke afspores af diskussionen om, hvilke forhold danskerne skal have.

Fremskridtspartiet ønsker med andre ord en helt præcis angivelse af de forhold, som alle udlændinge skal have under ophold her i landet, og Fremskridtspartiet mener, at disse forhold skal være langt mindre gavmilde end de nuværende.

Et andet område, hvor der er en klart urimelig forskelsbehandling mellem danske og udenlandske familier, er i forbindelse med forsørgelseserklæringerne. Når det skal vurderes, om en udenlandsk garant er i stand til at betale, ses der kun på garantens økonomiske forhold, men hvis der derimod er tale om en dansker, der søger hjælp fra det offentlige, ser man på husstandsindkomsten, og det giver jo nogle helt andre tal. Det er ikke rimeligt, og det må bringes til ophør.

Etableringstilskudsordningen er endnu et område med forskelsbehandling her i landet. Efter gældende regler er det således, at en mindrebedimlet person, der får alt sit indbo ødelagt ved f.eks. en brand, kan få 4.500 kr. fra kommunen til at genetablere sit hjem, hvis den pågældende ikke har haft en forsikring. Men tager vi en enlig flygtning, er tallene helt, helt anderledes. Her er der tale om, at der gives mindst 11.000 kr. til etablering plus køkken-, rengørings- og sengeudstyr osv. osv. – altså en forskel mellem 4.500 kr., når det drejer sig om en dansker, og 11.000 kr. eller mere, når der er tale om en udlænding. Hvis der er tale om en flygtningefamilie, gives der desuden et betragteligt tilskud pr. barn på mindst 2.200 kr., og derudover får et ægtepar yderligere 3.000 kr.

Når det forholder sig sådan, er der jo ikke noget at sige til, at mange danske samfundsborgere kan føle misundelsens orm gnave, og det går desværre ud over de fremmede. Det er ikke de fremmedes skyld, og det er ikke danskernes skyld; det er udelukkende det politiske flertal her på Christiansborg, der har skylden, og derfor skal man heller ikke lade sin harme gå ud over de fremmede. Man skal lade sin harme gå ud over de politikere i dette Folketing, der har skabt disse urimelige tilstande.

[Tom Behnke]

I Danmark findes der et foreløbig ukendt antal anonyme udlændinge, som ikke vil oplyse, hvem de er, eller hvor de kommer fra. Vi ved dog, at der i København er mindst 30 af disse anonyme udlændinge. De får gratis kost og logi, ja, de får endda lommepenge, og det er ikke engang således, at de selv skal gå op og hente lommepengene. Nej, politiet kører sandelig rundt og finder disse anonyme udlændinge og udbetaler pengene. Jo jo, fint skal det være, men det er ikke rimeligt, at man på den måde kan leve flot af offentlige ydelser som udlænding i Danmark, blot fordi man ikke vil oplyse sin identitet. Det skal have en ende, og det kan nemmest ske ved, at man sætter de pågældende udlændinge til hårdt fysisk arbejde, fratager dem deres lommepenge og skrider ind med omgående frihedsberøvelse, hvis de begår kriminalitet. På den måde får samfundet noget for det, som det koster at have de pågældende udlændinge på kost og logi, samtidig med at det kunne give de anonyme udlændinge et incitament til at vedstå, hvem de egentlig er.

Lad mig opridsse nogle af Fremskridtspartiets krav til ændringer af udlændingeloven: Flygtninge skal vende tilbage til det land, de pågældende er flygtet fra, når der ikke længere er behov for beskyttelse her i Danmark, og der skal gribes effektivt ind over for kriminelle asylansøgere. De skal retsforfølges hurtigt og konsekvent, deres asylansøgning skal straks færdigbehandles forud for andre sager, og herefter skal de udvises af landet. Der har tidligere været eksempler på udlændinges omfattende narkotikahandel, f.eks. på Vesterbro, men politiet kan ikke gøre noget ved det, fordi loven forhindrer en effektiv og konsekvent indskriden med udvisning til følge.

Asylsagsbehandlingen skal ske langt hurtigere, og hovedreglen skal være, at der kun er én ankemulighed, og at udvisning skal ske straks i tilfælde af afslag. Modersmålsundervisning skal ikke længere være et tilbud fra det offentliges side; det er noget, som de fremmede selv må stå for, hvis de ønsker at vedligeholde deres eget sprog. Ombudsmanden skal ikke behandle sager vedrørende asylansøgninger, men kun for danske statsborgere, og endelig må ingen udlænding på noget område have bedre forhold end danskere. Hvorfor ikke lave en økonomisk grænse for, hvad udlændinge kan modtage, f.eks. svarende til det beløb, som vi mener en folkepensionist kan klare sig for?

Lad mig så vende tilbage til den budgetanalyse, som efterhånden er blevet berømt i løbet af dagen i dag. Den har ligget lige siden juli måned, men man har ikke ment, at Folketinget skulle have lov til at kigge i disse papirer, fordi der foregik nogle forhandlinger med Dansk Røde Kors. Jeg har aldrig hørt en så dårlig undskyldning for, at man skal tilbageholde oplysninger for parlamentet.

Jeg var lidt forundret over, at rapporten var fortrolig; jeg kunne ikke rigtig se, hvad det var, der var så hemmeligt, at man ikke måtte få det at vide. Men når man har læst i denne budgetanalyse, falder tiøren lige pludselig, og så kan man godt forstå, hvorfor den er fortrolig, for det er jo ikke mindre end en gyser at sætte sig ind i, hvad der står i denne rapport. Det er for dårligt og for pinligt, at regeringen ikke vil vedstå de økonomiske konsekvenser, dens politik har. Det kunne selvfølgelig være af taktiske årsager, at man har holdt analysen tilbage – af hensyn til meningsmålingerne, men hvis man kigger på de sidste meningsmålingstal, må vi jo sige, at de ikke kan blive dårligere for regeringen.

Jeg vil her til sidst spørge statsministeren, om det er muligt for regeringen at ændre denne budgetanalyse på en sådan måde, at det, der har med Dansk Røde Kors at gøre – vi har tidligere hørt hr. Helge Adam Møller omtale, at det drejede sig om halvanden side – bliver taget ud, og at resten bliver offentliggjort. Den danske befolkning må have krav på at vide, hvad de skal betale i skat fremover på grund af den politik, som regeringen fører.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Ivar Hansen):

Folketinget har i dag besøg af Ruslands premierminister, Viktor Tjernomyrdin.

Jeg byder premierministeren hjertelig velkommen her på folkestyrets arbejdsplads og udtrykker på Folketingets vegne håbet om, at det kommende parlamentsvalg i Rusland må forløbe fredeligt og demokratisk.

(Medlemmerne påhørte stående formandens velkomstord).

Forhandlingen genoptoges.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Fremskridtspartiets ordfører, hr. Tom Behnke, fastslår som en kendsgerning, at flygtninge har adgang til ydelser, som danskere ikke har adgang til. Men når man ved, at hjælpen til flygtninge ydes efter bistandsloven, og at bistandsloven gælder for alle, der opholder sig i Danmark, synes jeg, at hr. Tom Behnke skulle oplyse Folketinget om, efter hvilke paragraffer i bistandsloven flygtninge kan få ydelser, som danskere ikke kan få.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Tom Behnkes indlæg var ikke uventet fyldt med unøjagtigheder, usandheder og provokationer.

Et af hr. Tom Behnkes udsagn var, at der var mindst 30 anonyme udlændinge i København, og at de både fik lommepenge, kost og logi. Jeg vil gerne sige til hr. Tom Behnke, at det er forkert. Der er langt, langt flere end 30 anonyme udlændinge i København; der er hundredvis, ja måske tusindvis af anonyme udlændinge i København, nemlig alle dem, der kommer til København som ganske almindelige turister og ikke skal have visum. De kommer fra den sydlige del af Europa, de har mørkt hår og brune øjne, og hr. Tom Behnke kan ikke skelne dem fra asylsøgere fra Mellemøsten. Der er masser af anonyme borgere fra hele verden i København, og de går rundt hver eneste dag og nyder vores dejlige hovedstad.

Men de anonyme udlændinge, som hr. Tom Behnke omtalte, var de asylansøgere, som får kost og logi i Vestre Fængsel og Sandholmlejrens lukkede afdeling. Jeg vil gerne have hr. Tom Behnke til at bekræfte, at det er disse anonyme udlændinge, hr. Tom Behnke tænker på, altså dem, der sidder i Vestre Fængsel og i Sandholmlejrens lukkede afdeling.

(Kort bemærkning).

Lysholm Christensen (KRF):

Hr. Tom Behnke indledte sin tale med at henvise til en såkaldt undersøgelse af Eyvind Vesselbo, som gav anledning til en debat i sommerens hede. Nu ved jeg ikke, om hr. Tom

Behnke betegnede undersøgelsen som forskningsresultater, men sådan fremstod den faktisk, og her vil jeg bare spørge: Hvor er de forskningsresultater, hvor er de blevet dokumenteret, og hvor er de publiceret? Jeg har ikke set noget til dem. Vi har fået noget at vide om, at der skulle komme noget på tryk i oktober måned, men oktober er gået, og vi har stadig væk ikke set noget på tryk fra Eyvind Vesselbo.

Jeg synes, det er meget betænkeligt, at hr. Tom Behnke understøtter sine synspunkter med noget, som ikke er dokumenteret. Det kan godt være, at reglerne er sådan, at nogle udlændinge får lidt flere ydelser end danskerne, fordi de har et ekstra behov, som danskere ikke har, men vi har ikke fået nogen dokumentation for, at der sker noget misbrug, eller i hvor stor udstrækning det finder sted. Jeg synes, det er lidt beklageligt, at en sommeragurk skal sætte dagsordenen her.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Ja, denne debat har jo været linet godt op til det kommunalvalg, vi skal have om ganske kort tid. Nu hørte vi altså Fremskridtspartiets bud på, at vi skal have en anden udlændingelov her i landet, som især skulle dreje sig om de ydelser, man får gennem sociallovgivningen.

Jeg er nødt til at sige, at jeg synes, det er et for smart fif, og jeg er lidt stolt af, at Folketingets øvrige partier ikke ryger med på den galej. Vi ønsker da ikke et samfund med to forskellige lovgivninger, og i øvrigt ved hr. Tom Behnke jo udmærket, at vi ville bryde internationale konventioner ved at gøre dette.

Og så til Vesselbos undersøgelse. Det er en uautoriseret undersøgelse, som er samlet op hist og pist. Det er da ikke en undersøgelse, som man kan bygge noget på, og så vidt mig bekendt har socialministeren ikke godtaget de tal, der står i Vesselbos undersøgelse. Nej, det, regeringen og socialministeren er i gang med nu, er at spørge ude i kommunerne og starte en autoriseret undersøgelse af, hvad det egentlig er, der er galt. Og er der mon noget galt? Jeg tror, det vil vise sig, at kommunerne handler ganske fornuftigt efter loven.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Erik B. Smith spurgte, efter hvilke paragraffer i bistandsloven udlændinge kan få ydelser, som danskere ikke kan få. Det er ikke det, sagen handler om, og det understregede jeg også. Det, der er tale om, er den såkaldte jackpoteffekt, som bevirker, at udlændinge i modsætning til danske borgere kan trække på flere paragraffer samtidig, og der er tale om paragrafferne 37, 43 og 46.

Som svar til fru Elisabeth Arnold skal jeg henvise til en artikel i dagbladet B.T. onsdag den 1. september. Af denne artikel fremgår det, at der ikke er tale om personer, der er her som turister eller lige har indgivet deres asylansøgning, for så ville tallet selvfølgelig være langt større. Det er folk, der har fået behandlet deres asylansøgning, men ikke vil oplyse til myndighederne, hvem de er, eller hvor de kommer fra. Disse personer sidder ikke længere i Sandholmløjren eller et andet asylcenter, men er indlogeret på hoteller og pensionater på Vesterbro i København. Det er det, der er tale om.

Jeg vil sige til hr. Lysholm Christensen, at vedrørende Eyvind Vesselbos oplysninger i løbet af sommeren gik der ikke lang tid, før socialministeren verificerede tallene. Der gik for lang tid efter vores opfattelse, og debatten var ved at brænde ud, men ikke desto mindre kom socialministeren til sidst med nogle tal, der verificerede de oplysninger, som Eyvind Vesselbo var fremkommet med.

Til fru Bente Juncker vil jeg sige, at når vi foreslår en særlig lov for udlændinge, skal denne lov ikke kun omhandle de ydelser, som udlændinge kan få, men alle relevante forhold vedrørende udlændinge. Og det vil ikke være i strid med international lovgivning, at man har et sæt spilleregler, hvor man hele tiden ved, hvordan reglerne er for disse udlændinge og specifikt kan gå ind og ændre præcis den lov, hvis det viser sig, at der er behov for det, uden at man derved kommer til at skade danske borgere, som har et reelt behov for f.eks. støtte.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Jeg forstod hr. Tom Behnke således, at udlændinge har en særlig mulighed på grund af denne såkaldte jackpoteffekt for at kunne trække på flere forskellige paragraffer i bi-

standsloven på én gang. Hr. Tom Behnke nævnte også nogle paragraffer, der, så vidt jeg husker, indeholder bestemmelser om forbigående hjælp, uddannelseshjælp og varig hjælp.

Da uddannelseshjælpen indeholder et forsørgelseselement, kan man ikke få både forbigående hjælp og uddannelseshjælp samtidig, uanset om man er udlænding eller dansk statsborger. Der findes ingen sondring mellem udlændinge og danske statsborgere i bistandsloven; den eneste betingelse for at kunne modtage hjælp efter bistandslovens regler er, at man opholder sig i Danmark.

Når hr. Tom Behnke siger, at der er en særlig jackpoteffekt, må jeg sige til hr. Tom Behnke, at det er det rene vrøvl, som vidner om et fuldstændigt ukendskab til de faktiske forhold. Bistandsloven kender ikke til disse ting, og jeg vil opfordre både hr. Tom Behnke, og hvem der ellers måtte sidde som Fremskridtspartiets repræsentanter i Socialudvalget, til at få den myte punkteret. Det er dog det mindste, man kan gøre. Det er rent vrøvl, og jeg håber, at man vil undlade at fremføre sådanne påstande en anden gang.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg skal gøre hr. Tom Behnke opmærksom på, at naturligvis kan man indføre særlige regler om asylansøgers rettigheder i Danmark, og man kan også indføre særlige regler om rettigheder for de folk, der har midlertidigt ophold her. Men i samme øjeblik folk har fast ophold i Danmark, er det i modstrid med enhver både national og international diskriminationslovgivning at begynde at operere med forskellige regler.

Mario See (CD):

CD's grundlæggende principper, når vi i dag taler om indvandrere og flygtninge, er de samme, som vi altid har håndhævet, nemlig anstændighed, medansvar og retssikkerhed og naturligvis den sociale ligestilling, vi har forpligtet os til i FN-konventionen.

Vi påstår ikke, at Danmark hverken kan eller skal løse hele verdens flygtningeproblemer alene; naturligvis skal vi da ikke det, og det gør vi heller ikke. Faktisk forholder det sig sådan, at langt de fleste lande blandt dem, vi normalt vil sammenligne os med, tager imod langt

[Mario See]

flere flygtninge, og derfor så vi gerne i CD, at der blev etableret et tættere samarbejde med andre lande i og uden for Den Europæiske Union. Men det kræver nu engang, at vi først og fremmest opfylder vores egne forpligtelser, og her taler jeg ikke om de juridiske forpligtelser, der er nedfældet på et stykke papir – det være sig en dansk lov, et EF-direktiv eller en FN-konvention – jeg taler om vore moralske forpligtelser over for uskyldige mennesker på flugt.

CD kan ikke afvise, at der blandt de mennesker, der søger asyl, kan være enkelte, som ikke er forfulgte, og at nogle søger hertil alene af den grund, at de ønsker at skabe en bedre tilværelse for sig selv og deres børn. Og hvad så? Hvem af os ønsker ikke det, er der noget at sige til det? I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at også efter CD's mening skal sociale asylansøgere hjælpes via ulandshjælpen og ikke via flygtningepolitikken, ligesom vi er enige i, at vi skal yde så stor en del af hjælpen i hjemlandene, som det overhovedet er muligt. Men der er også nogle, som ikke kan hjælpes på stedet, og vi skal naturligvis tage imod vores andel på lige fod med alle andre.

Danmark har ikke skabt flygtningeproblematikken, men vi må nødvendigvis være med til at løse den og være med til at bære ansvaret, medmindre vi foretrækker at melde os ud af verdenssamfundet og sige, at det, der foregår uden for Danmarks grænser, er ikke vores problem og kommer ikke os ved.

CD kan heller ikke afvise, at der blandt udlændingene er uheldige elementer, som enten ikke overholder de danske love eller bevidst udnytter danskernes gæstfrihed. Den slags mennesker findes alle steder, såvel blandt udlændinge som blandt danskere, og de skal naturligvis retsforfølges hurtigt og kontant, dømmes og straffes efter præcis de samme regler som danske lovovertrædere. Men de skal ikke udvises, når det kan medføre dødsstraf eller lange fængselsstraffe på grund af deres politiske overbevisning eller på grund af handlinger, som ikke er strafbare herhjemme. CD accepterer nemlig ikke to straffelove, én for danskere og én for de fremmede; vi skal ikke have indført apartheid i Danmark, og vi tager på det skarpeste afstand fra tanker om hårdere straffe og anderledes politik over for disse mennesker. Vi skal heller ikke have koncentrationslejre i Danmark.

Lad mig så sige, at vi er så inderligt imod den måde, Fremskridtspartiets forespørgsel er formuleret på. Det er måske ikke så meget selve ordlyden som det, der står mellem linjerne, denne umiddelbart usynlige, men alligevel tydelige grænse, der bliver trukket mellem danske borgere og de udlændinge, som Danmark har givet asyl eller opholdstilladelse med de forpligtelser og med den retssikkerhed, det medfører. Det, som Fremskridtspartiet siger mellem linjerne, og som også er kommet meget tydeligt til udtryk her i dag fra denne talerstol, er spørgsmålet: Hvor skal vi danskere bo, hvis der skal være plads til alle de fremmede? Er der nogen plads til os på sygehusene, på plejehjemmene og i skolerne, hvis vi også skal behandle og undervise alle de andre?

Som indvandrere kan jeg bevidne, at den holdning, Fremskridtspartiet giver udtryk for i sin forespørgsel, ikke nyder opbakning blandt den langt overvejende del af befolkningen. Det var ikke den holdning, jeg mødte, da jeg kom hertil for 30 år siden; jeg mødte varme, åbenhed og gæstfrihed. Det var danskerne i en nødskaal, og derfor kan jeg forsikre Fremskridtspartiets valgstrateger om, at de forregner sig, når de rejser denne debat umiddelbart før kommunevalget og tror, at de kan score points på en egoisme, som ikke er til stede blandt vælgerne.

Denne forespørgselsdebat handler ikke så meget om hverken indvandrere eller flygtninge, men snarere om, hvordan vi danskere tackler vore problemer i relation til særlig hårdt belastede boligområder med eller uden udlændinge, hvordan vi behandler vore ældre medborgere, danske såvel som udenlandske, hvordan vi sikrer plejehjemspladser til alle, og hvordan vi skal indrette vores uddannelsessystem ligeledes såvel for danskere som for de mennesker, vi har taget imod. Denne debat handler om, hvordan vi vil være bekendt at behandle hinanden, uanset nationalitet.

Men naturligvis skaber flygtningetilstrømningen problemer; det er vi overhovedet ikke blinde for i CD. Der er ingen, der har lovet, at det skulle være gratis eller nemt at leve op til vore forpligtelser.

Vi kan godt se, at kommunerne kommer i noget af et problem, når de skal huse de mange flygtninge, der kommer hertil. Det siger sig selv, at amter og kommuner er nødt til at til-

[Mario See]

passe deres planlægning til de nye forhold, og at de, der kan løse problemerne – de amter og kommuner, som er i stand til at huse flygtningene – skal gøre det, og de, der ikke kan, om ikke andet så skal bidrage økonomisk, så de andre ikke bærer udgiften alene.

Den planmæssige betydning af regeringens politik er, at stat, amter og kommuner tager initiativ til en række tiltag med henblik på at forbedre de socialt hårdtest belastede boligområder, ikke alene for udlændinge, men for alle. Hvis vi forestiller os et område med f.eks. 60 pct. udlændinge, så vil tiltagene komme os alle til gode, også de 40 pct. danskere. Regeringens initiativ sigter ikke kun på udlændinge; det sigter på et samfund, hvor vi alle, danskere såvel som udlændinge, kan leve et bedre, trygge- og sundere liv.

Med hensyn til indkvartering af eksjugoslaviske asylansøgere – og det er først og fremmest dem, vi taler om her – så er der jo slet ikke tale om, at de skal indkvarteres i den eksisterende boligmasse. De skal indkvarteres i centre, og centrene fungerer uden de store problemer. Og har man først fået midlertidigt asyl, må kommunerne som en del af den nationale helhed leve op til det ansvar, vi alle har i det danske samfund.

Anderledes forholder det sig med dem, som har fået permanent asyl og over år bliver til indvandrere. Hvad dem angår, har vi for det første endnu en gang FN-konventionen at overholde, og desuden viser undersøgelser jo, at det slet ikke er dem, der volder de helt store problemer. Vi behøver kun at se på Vesterbro – eksemplet har været nævnt tidligere i dag – hvor den overvejende del af befolkningen netop er udlændinge, og hvor man slet ikke kender til de store udlændingeproblemer. Vi har sociale problemer på Vesterbro. Men de har ikke ret meget med udlændinge at gøre, for de lever – som regel i hvert fald – i bedste harmoni med danskerne.

Vi er også opmærksom på, at flygtninge og indvandrere skal sikres plejehjemspladser og hospitalssenge, når de har behov for det. Men må jeg minde om, at udlændinge har tradition for selv at tage sig af deres egne ældre, og at der derfor, som jeg allerede sagde i formiddags, ikke er ret mange udlændinge på de danske plejehjem.

Naturligvis er vi da også opmærksom på de problemer, der skabes på skolerne, især i storbyerne. Hvad det angår, er det CD's klare holdning, at der skal ofres flere midler på danskundervisning for alle elever, danske såvel som udenlandske, og at modersmålsundervisningen skal finde sted, så længe det har et samfundsmæssigt pædagogisk sigte. Man kan ikke tilegne sig et nyt sprog, hvis man ikke som udgangspunkt behersker sit eget.

Men vi kan ikke acceptere, at borgere, som har fået opholdstilladelse, betragtes som en byrde for det danske samfund, sådan som Fremskridtspartiet mere eller mindre antyder i forespørgslen, når man for eksempel giver udtryk for, at regeringens flygtninge- og indvandrerpolitik vil medføre en forringelse af undervisningen.

Lad mig sluttelig selv stille et kort retorisk spørgsmål.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Meget kort!

Mario See (CD):

Hvis der – hvad ingen af os håber – skulle ske en katastrofe i Danmark, hvis vi var nødt til at flygte, og hvis vore velhavende nabolande i Europa sagde: Her kan I ikke være, I må finde et andet sted! Hvordan ville vi så selv føle det?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg skal dvæle ved et enkelt punkt, som hr. Mario See var inde på. Det var Vesterbro og dette, at der ikke skulle være nogen problemer dér på grund af udlændinge; det er hovedsagelig sociale problemer, der er på Vesterbro. Så vil jeg gerne høre, hvordan hr. Mario See vil forklare, at beboerne på Vesterbro etablerer såkaldte tæskehold mod udlændinge. Ikke fordi de er udlændinge, men på grund af den meget omfattende narkoandel, der er på det indre Vesterbro blandt udlændinge.

(Kort bemærkning).

Mario See (CD):

Jeg ved ikke rigtig, hvordan hr. Tom Behnke vil karakterisere lige netop det problem, han skitserer, hvis ikke det er et socialt problem.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg vil gerne sige til hr. Tom Behnke: Der skal ikke herske nogen tvivl om, at CD ikke accepterer narkohandel. Vi accepterer heller ikke tæskehold, hverken for udlændinge eller for danskere. Sådan er det. Det er en holdning, som vi har helt klart.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er blevet sagt flere gange i tidligere debatter og også på et tidligere tidspunkt i dag, jeg tror af fru Pia Kjærsgaard, som har rejst forespørgslen, at emnet udlændinge i Danmark har været og stadig væk er et tabuemne. Det kan jeg ikke forstå. Det er i så fald det mest gennemdiskuterede og gennemdrøftede og gennemtærskede tabuemne, jeg nogen sinde har mødt. Vi har takket være Fremskridtspartiet i hvert fald otte debatter om året, hvor vi diskuterer udlændingepolitik her i Folketinget; der er intet tabu over dette emne. Det Radikale Venstre deltager hver gang og med stor energi og med stor fornøjelse i disse debatter, bl.a. fordi der er ting, der ikke kan siges tit nok, og det er bl.a. de grundprincipper, vores udlændingepolitik bygger på.

Vi har altid syntes, det ikke alene var vigtigt, men også nødvendigt at tale om flygtninge og indvandrere, fordi der er ting, der sker omkring os, og der er emner, der optager befolkningen. Men det optager også os. Vi ser overalt i verden omkring os nye problemer: Nationalisme i det Europa, der nu er blevet frit – i en grad, der fører til etniske udrensninger. Grupperinger på den yderste højrefløj, desværre også i Danmark, som bekender sig til rendyrket racisme. Danske borgmestre, der gør indvandrere og flygtninge til syndebukke for sociale problemer.

Emnet er altså ikke tabu. Det har været diskuteret og diskuteret igen. Men hvad er det så for et omfang af emnet, vi taler om, hvad er det for et omfang, det drejer sig om?

Siden 1985 har antallet af personer uden dansk statsborgerskab, der opholdt sig fast i Danmark, været jævnt stigende, ikke springvis stigende, som nogle måske skulle tro, men ganske jævnt stigende. Som en afspejling af den øgede internationalisering. Som en afspejling af grænsernes åbning rundt omkring i verden, især i Europa. Som en afspejling af, at vi alle

sammen rejser mere, møder hinanden og kommer i hinandens lande. Der er intet, der tyder på, at denne tendens vil ændre sig. Der er intet, der tyder på, at denne stigning vil aftage.

Desuden har vi så de internationale vilkår med uro, med krig, med borgerkrig, med flygtninge, som kommer til os fra Europa. Det er et vilkår, vi har.

Der er også andre vilkår: befolkningsekspllosionen i den tredje verden. Det øger det ydre pres. Og dér må det måske være på sin plads at sige til Fremskridtspartiet, at det skal efter vores mening bekæmpes ved ondets rod, dér, hvor problemerne opstår, ved en øget ulandsbistand, ved en øget hjælp og bistand til de lande, hvor problemerne opstår. Men dér er det jo sørgeligt at se, at Fremskridtspartiet konsekvent stemmer imod øgede ulandsbevilinger og øget hjælp til den del af verden.

Hvis ikke vi hjælper dér, kommer befolkningspresset selvfølgelig efterhånden op gennem Europa og når også vores dør en dag. Det er altså et vilkår, vi har, og det kan vi ikke ændre på ved blot at lukke vore grænser eller ved at lave ændrede regler for bistandsydelse til udlændinge i Danmark.

Der er endnu et vilkår, som jeg også synes jeg vil nævne her, fordi vi senere i dag har en debat om de ældres vilkår, og det er, at vi i Danmark selv har ændret på nogle af de vilkår, vi får i vort fremtidige samfund, nemlig den aldersforskydning, som vores egen befolkning er i fuld gang med at gennemføre: Vi får flere og flere ældre, sunde og raske ældre også, heldigvis; men vi får også færre og færre børn til at løfte den forsørgerbyrde, det er at have ældre i befolkningen.

Så vi er godt i gang med at se et fuldstændig ændret samfund i øjnene, og det synes jeg ikke der er nogen grund til at skjule for befolkningen. Men vi kan ikke ændre det, vi kan ikke zappe os bort fra de problemer, der er rundt omkring i verden, og fra de problemer, vi også har skabt for os selv.

Men der er forsømmelser i den danske udlændingepolitik og i den danske integrationspolitik. Forsømmelsen i integrationspolitikken er fortrinsvis den, at vi indtil sidste år overhovedet ikke har haft nogen. Der har ikke været nogen velformuleret integrationspolitik. Det har været en af de rigtig store forsømmelser. Vi har i virkeligheden overladt det til kommuner-

[Ellisabeth Arnold]

ne helt alene at føre deres egen, hver for sig private integrationspolitik. Vi har ikke fra ansvarligt politisk hold givet dem nogen som helst anvisninger på, hvad den ansvarlige integrationspolitik gik ud på; det måtte de selv rode med. Og det blev også derefter: Masser af kommuner kunne ikke finde ud af at håndtere, hvordan de skulle få flygtninge eller udlændinge integreret i deres skoler, og hvordan de skulle få udlændinge integreret i deres boligområder.

Resultaterne har vi set, især her i sommer, hvor vi har haft debatten om Hvidovre Kommune og alle de kalamiteter, der kom af det. Byudvalgets nedsættelse var en lettelse, og byudvalgets resultater i første omgang var også et rigtigt skridt på vejen. Jeg tror, det er gode tegn, at vi omsider får taget fat på den integrationspolitik, vi i virkeligheden skulle være startet på for 10 år siden.

Hvad er der egentlig at være bange for? Hør her, hvad nogle unge andengenerationsindvandrere, altså børn, der er født i Danmark af forældre, som er indvandret, siger. De siger:

»Vi vil fortælle om vores virkelighed, den virkelighed, at Danmark også består af mennesker, der er anderledes, men som alligevel er en del af dette samfund. Vores virkelighed består af mere end bander, kriminalitet, ghettoer og bistandsklienter. For os er det flerkulturelle hverdagen. Det er en ny måde at være dansker på. Vi er ikke fremmede, men vi bliver gjort til fremmede.«

Det er jo det alvorlige ved vores håndtering af udlændinge i Danmark. Vi gør dem til fremmede, selv om de ikke er det.

Jeg kunne også nævne den polske roearbejderske, der sad på et plejehjem på Lolland og havde sin danske familie i Danmark, men som stadig væk i stille stunder læste i sin polske bibel. Hvad i alverden kan vi have imod, at den slags mennesker på fuldstændig normal vis går ind i det danske samfund og også får plejehjemspladser, som danskere gør?

En anden forsømmelse i den danske udlændingeintegrationspolitik er oplysningspligten. Det har været svært at få særlig mange oplysninger frem om, hvor mange udlændinge der var i Danmark, og hvad det var for nogle, og jeg vil gerne på dette tidspunkt rose indenrigsministeren for den massive oplysningsindsats, der i øjeblikket foregår fra Indenrigsministeri-

et. Nyhedsbrevet om udlændinge i Danmark er en guldgrube for os allesammen. Der er ingen oplysninger, vi ikke kan få, og det er fantastisk rart at have alle disse kontante oplysninger, når vi er ude at diskutere disse emner.

En af de oplysninger, som bliver nævnt gang på gang på gang, er, at i Danmark er der under 4 pct. udenlandske statsborgere. Under 4 pct. Og alligevel ter vi os, som om vor velfærd, vor kultur og vor identitet var afgørende truet. Det kan vi ikke være bekendt; det er ude af proportioner, og det er ikke et veloplyst samfund værdigt.

Vi må spørge os selv, om vi efterhånden er kommet dertil, hvor humanisme er blevet et skældsord, hvor tolerance er blevet upassende, og hvor menneskerettigheder er noget, der kun gælder for os selv. De 4 pct., som vi altså ikke engang har i Danmark, er åbenbart for meget for nogle. De 4 pct. skal åbenbart ned til 3 eller 2 eller 1 eller helst ned på 0. Angsten for de 4 pct. demonstrerer drømmen, den utopiske drøm, om det homogene samfund, den farlige drøm om det homogene samfund, hvor alle, der er anderledes, og alle, der ser lidt forkerte ud, skal smides ud. Det homogene samfund er et farligt samfund. Det er et samfund, hvor tolerancen ikke trives, hvor ingen accepteres, hvis de er anderledes. I virkeligheden er det homogene samfund det samfund, man stræber efter dér, hvor man udfører etniske udrensninger. Lad os håbe, at vi aldrig nogen sinde får sådant et samfund i Danmark.

Der er kommunalvalg om 14 dage, og derfor er denne forespørgsel selvfølgelig udmærket timet til det. Et af det danske samfunds udmærkede regler er, at udlændinge, der har haft fast ophold i Danmark i 3 år og derover, har stemmeret til kommunalvalget. Jeg vil gerne ved denne lejlighed opfordre alle udlændinge i Danmark, som har stemmeret til kommunalvalget, til at bruge deres stemmeret og til i hvert fald ikke at stemme på Fremskridtspartiet; så er jeg stort set ligeglad med, hvem de ellers stemmer på, men i hvert fald ikke på Fremskridtspartiet. Risikoen er nok heller ikke så stor.

Til sidst skal jeg blot sige, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte Fremskridtspartiets dagsorden.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nu er det jo heldigvis således, at der er udlændinge her i landet, som også en gang imellem tager bladet fra munden og giver udtryk for de samme tanker, som Fremskridtspartiet har, nemlig at den udlændingepolitik, der føres, rent faktisk ikke er til gavn for de fremmede, vi har i landet.

Når fru Elisabeth Arnold siger, at man prøver at gøre det til, at udlændingepolitikken skulle være et tabuemne, og så samtidig fremhæver, at vi diskuterer det i hvert fald otte gange årligt her i folketings salen takket være Fremskridtspartiet, se, så er vi jo netop ved sagens kerne, for havde det ikke været for Fremskridtspartiet, så havde man ikke diskuteret det her så ofte i Folketinget.

Jeg må henlede opmærksomheden på de 3-4 gange årligt, hvor vi behandler lovforslag om tildeling af statsborgerskab til udlændinge, hvor der er ca. 1.000 udlændinge på hver gang. Hvis ikke det var for Fremskridtspartiet, så ville der overhovedet ikke blive sagt noget under forhandlingerne af de lovforslag. Så ville de glide igennem i al tavshed. Og jeg kan godt forstå, at man gerne vil have dem kørt igennem i tavshed, for det er lidt pinligt, at man i den grad giver statsborgerskab bl.a. til kriminelle udlændinge.

Fru Elisabeth Arnold roste indenrigsministeren for nyhedsbrevet. Det vil jeg også meget gerne have lov til. Jeg synes, det er et godt nyhedsbrev; det er seriøst, og indholdet kan i den grad bruges til noget fornuftigt, specielt de mange gode statistikker. Der er ikke tilstrækkeligt med statistikker, men vi har dog trods alt i dag betydelig flere statistikker, end vi tidligere har haft. Det skal med.

Lad mig så også sige, at Fremskridtspartiet egentlig ikke har noget imod, at der er udlændinge her i landet. Det, vi har noget imod, er, at man ser igennem fingre med, at de kan begå kriminalitet her i landet, endda grov kriminalitet, uden at der sker noget konsekvent over for dem. Vi er også imod, at man har indvandrere her i landet, som i væsentlig grad lever af offentlige overførselsindkomster. Det er vi imod. Hvis vi fjernede de to elementer og vi havde nogle udlændinge her i landet, som kunne opføre sig ordentligt, og som kunne klare sig selv, så havde vi heller ikke noget imod, at de var her.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Tom Behnke fremhævede, at Fremskridtspartiet ofte satte disse debatter på dagsordenen, og at det var derfor, vi fik dem. Jamen vi får jo også debatterne, når indfødsretsforslagene skal fremsættes – også uden Fremskridtspartiets hjælp. Og det var ikke nogen kritik af Fremskridtspartiet. Jeg sagde bare, at det ikke kan være rigtigt, at det er et tabuemne. Vi diskuterer det så meget herinde, at vi slet ikke kan gå med til beskyldningen for ikke at ville diskutere tingene. Det er så tit oppe, og hvis Fremskridtspartiet ikke havde rejst det, var der sikkert andre, der havde gjort det; det er jeg helt overbevist om.

Det var såmænd bare det, der var mit ærinde.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Nu er hr. Tom Behnke jo foruden at være folketingsmedlem også ansat i politiet. Jeg vil godt spørge, hvordan i alverden det kan være, at der ikke sker noget i forhold til kriminelle udlændinge i Danmark. Det kommer da helt bag på mig. Kan det være rigtigt, at kriminelle udlændinge i Danmark bare får lov at gå? Det sagde hr. Tom Behnke. Det skete der ikke noget ved. Det fatter jeg ikke en lyd af.

Efter min opfattelse er al kriminalitet forbudt her i landet, og den bliver retsforfulgt, uanset hvem der har begået den.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Der er ingen tvivl om, at hvis man f.eks. som udlænding bliver taget for narkohandel, så får man selvfølgelig også en bøde for det. Men sagen er, at narkohandelen fortsætter uhindret som følge af den begrænsede indsats, som politiet er i stand til, fordi politiet altså har de begrænsede ressourcer, som det har – bl.a. takket være SF.

Det, man gør, er, at man giver dem nogle latterligt små bøder for den kriminalitet, de begår. Bøder, som de nemt kan betale via deres øvrige kriminelle adfærd. De kan hente penge hjem ad den vej.

Det, man skulle gøre over for den slags udlændinge, var, at man skulle sige til dem: Kære

[Tom Behnke]

venner, I har fået lov til at komme til Danmark, da I ønskede at få sikkerhed her i landet. Så er det ikke rimeligt, at I kvitterer for den gæstfrihed ved at udøve kriminalitet i Danmark. Og så bør man tage konsekvensen og sige til dem: I er ikke længere velkomne i dette land, hvis ikke I kan finde ud af at opføre jer ordentligt.

Det var den pointe, jeg ville frem til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Tom Behnke sagde, at når en udlænding, som havde overtrådt narkotikalovgivningen, fik en bøde, så skete der ikke mere ved det, og narkohandelen fortsatte uændret. Jamen skrider politiet da ikke ind over for danske narkohandlere, eller er det sådan, at man kun lader alle de udenlandske narkohandlere gå og så ikke tager sig af de andre? Eller hvordan er det egentlig, det hænger sammen?

Hr. Tom Behnke må forklare sig lidt nærmere, for det hænger ikke sammen, det, hr. Tom Behnke siger.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg har faktisk været retspolitisk ordfører for SF i ganske mange år. Den straffelov, der gælder i Danmark, gælder for alle – udlændinge og danskere. Og politiets opgave er at efterforske, uanset om det er danskere eller udlændinge, man skal efterforske hos.

Med hensyn til strafniveauet er det præcis det samme, når det er danskere, og når det er udlændinge, der har begået kriminalitet, og når de bliver pågrebet og dømt. Den eneste forskel, der er, er, at derudover regulerer udlændingeloven, at udlændinge kan advises, når de har begået kriminalitet, efter det, vi i gamle dage i 1983 kaldte elevatormodellen. Jo længere man har været her, des mindre er risikoen for at blive udvist. Det er realiteten omkring de sager.

Jeg ved jo også, at hr. Tom Behnke er retspolitisk ordfører for Fremskridtspartiet, og jeg synes, det er pinligt, at hr. Tom Behnke kan stå på Folketingets talerstol og lade som om, der gælder den anden straffelov for udlændinge end for danskere og forskellige efterforskningsregler hos politiet for udlændinge og for danske.

Lysholm Christensen (KRF):

Flygtningeproblemet er kommet til os udefra. Årsagerne hertil ligger i de urocentre, som vi har alt for mange af ude omkring i verden i disse år. Det er et stort problem for verdenssamfundet som helhed. Som ansvarligt land, som ansvarlig nation i verdenssamfundet, er vi i Danmark parat til at hjælpe på det problem. Vi er ansvarlige, når det gælder overholdelse af de konventioner, vi har tiltrådt på området. Vi er parat til at løse vores del af opgaven på feltet.

Jeg kunne godt tænke mig at tage udgangspunkt i et flygtningeprogram, som Kristeligt Folkeparti har vedtaget i sin hovedbestyrelse her for ganske nylig, for ligesom at slå et par ting fast omkring vores grundsyn på dette område.

For det første baserer vi vores flygtningepolitik og vores indvandrerpolitik på et kristent menneskesyn og på næstekærlighedsbudet. Det er vigtigt for os at slå det fast. Dermed er jeg også kommet med en lille bemærkning til hr. Frank Jensen, som i sit indlæg sagde, at de fire regeringspartier bygger på humanisme. Det er ikke for at være polemisk, jeg nævner dette, men for mig at se er humanisme en ideologi, som tager sit udgangspunkt i mennesket, og som har det menneskelige som et formål i sig selv, hvor vi gerne vil hente nogle værdier udefra. Der er noget, der er os åbenbaret. Det er kommet til os udefra og er ikke mennesketanker, og dermed er der selvfølgelig en forskel.

Men når det er sagt, vil jeg selvfølgelig også sige, at vores grundholdning er, at vi skal være humane, og at vi skal behandle vore flygtninge på en human måde; tiden er selvfølgelig ikke til en idépolitisk debat her.

Vort forhold til udlændinge skal være præget af gæstfrihed og tolerance. Vi mener ikke, at det er hverken muligt eller ønskeligt at lade grænserne være helt åbne og have ubegrænset adgang til landet, hvilket jo heller ikke er tilfældet. Vi har faktisk en ret restriktiv flygtningepolitik i landet i øjeblikket.

Det er vigtigt, at vi skelner mellem flygtninge og indvandrere. Selv i denne debat har det ikke været helt klart, at det er to helt forskellige kategorier, vi dér taler om. Vores flygtningepolitik er i høj grad bygget på flygtningekonventionen af 1951, som er vedtaget i FN. Det er væsentligt, at vi har dette faste grundlag og udgangspunkt for vores flygtningepolitik.

[Lysholm Christensen]

Danmark skal fortsat give opholdstilladelse efter ansøgning til personer i tilfælde af, at der er tungtvejende grunde til at antage, at de pågældende, hvis de bliver sendt ud af landet, risikerer at blive forfulgt eller på anden måde lemlæstet, når de kommer hjem. Der er behov for et lille supplement til FN's flygtningekonvention på dette punkt, for der er nogle, som kan risikere liv og lemmer, hvis de bliver sendt hjem.

Jeg vil nævne et par ting, som indgår i vores flygtningepolitik, for lige at præcisere nærmere, hvad vi mener med det.

Først asylproceduren. Den skal være så kort som muligt. Det er vigtigt, at vi sætter de ressourcer ind, der er nødvendige, for at ansøgerne kan få så hurtig en behandling som muligt af deres sag, uden at retssikkerheden bliver sat over styr. Det er måske også på sin plads at sige i denne forbindelse, at der faktisk er ret mange, som bliver afvist. De opfylder ikke betingelserne for asyl og bliver sendt hjem igen.

Integrationsprogrammet, som vi sætter i værk for de flygtninge, der får opholdstilladelse, skal indeholde undervisning i dansk sprog og danske samfundsforhold. Vi mener også, det er vigtigt, at man tilbyder noget beskæftigelse, som kan gavne dem også i relation til en mulig hjemvenden til deres hjemland, altså at de får holdt deres færdigheder, deres uddannelse, ved lige, så de har mulighed for bedre at kunne klare sig, når de forhåbentlig kan vende hjem igen.

Og så skal vi søge at mindske ghettodannelser. Det er vigtigt, at kommunerne bliver tilskyndet til at medvirke til løsning af bosætningsproblemerne. Det gør de fleste kommuner også, og det lykkes stort set at få dette klarret på en fornuftig måde.

Efter integrationsprogrammet bliver der tale om en mere varig bosættelse. Der er det vigtigt at fastslå, at når først man er nået dertil, har man de samme rettigheder og pligter som danskere.

Og for lige at komme tilbage til den debat, der var her for lidt siden om denne jackpot-effekt, som nogle kalder den, så kan det da godt være, at der er nogle, der får nogle ydelser, som danskerne ikke får. Men det er jo så netop, fordi de har nogle særlige behov, som skal tilgodeses. Det er ikke, fordi man svindler med midlerne.

Repatriering er også et punkt, som vi mener er vigtigt i flygtningepolitikken. Det skal være muligt at vende hjem til sit hjemland, når der er blevet mere stabile forhold igen. Og dér mener jeg, det er helt fint, hvis vi yder økonomisk tilskud til sådan hjemvenden.

Så vil jeg nævne familiesammenføringerne, som jo er et af de traditionelt følsomme områder i debatten, hvor der også er megen misforståelse og mange forkerte oplysninger i omløb mange gange. Det er ikke så stort et problem, som nogle vil gøre det til. Antalsmæssigt er det ikke særlig mange, der kommer hertil i kraft af familiesammenføringsreglerne. Men reglerne skal naturligvis være skruet sammen på en måde, så ordningerne ikke misbruges. Der vil jeg gerne citere fra det program, vi netop har vedtaget. Det er måske lidt strammere end regeringens politik på det punkt, men det er altså, som vores hovedbestyrelse netop for nylig har vedtaget det:

»Indvandrere skal kunne forenes med deres familier i Danmark inden for visse lovfæstede rammer, under forudsætning af at familieforholdet fandtes ved afrejsen fra hjemlandet. En flygtning i Danmark skal fortsat have ret til at få sin ægtefælle til landet, hvis begge ægtefæller er mindst 18 år. Og hvis en udlænding, som ikke er flygtning, og som hverken kommer fra EF eller Norden, indgår ægteskab med en udlænding og denne ønsker opholdstilladelse i Danmark, må den pågældende som hovedregel forinden have erhvervet dansk statsborgerskab.

Dette ønsker Kristeligt Folkeparti for at give mulighed for at hjælpe flere flygtninge og samtidig sikre folkelig forståelse for flygtningepolitikken.«

Det sidste punkt er som sagt strammere end regeringens politik, men sådan har vi vedtaget det for nylig, og det vil vi gerne fremme.

Der er også sket en hel del på dette område i denne regerings tid. Jeg vil nævne byudvalgets rapport, som peger på en række initiativer, som skal tages i den kommende tid; jeg tror virkelig, det kan være med til at løse nogle af problemerne.

Så vil jeg lige vende tilbage til formuleringen af selve forespørgslen. Forespørgerne har formuleret sig meget fyldigt og har forsøgt at koble flytningepolitikken sammen med visse økonomiske, bolig-mæssige og uddannelses-mæssige problemer i samfundet, og også ho-

[Lysholm Christensen]

spitals- og plejehjemspladser er inddraget. Det ligger underforstået som en påstand, at servicen for danske borgere på disse områder bliver forringet på grund af de fremmede, men det er en noget utidlig sammenblanding. Man kunne med lige så stor ret inddrage andre budgetpunkter fra finansloven og sige, at det er på grund af f.eks. forsvarsudgifterne, at man ikke har råd til at bygge plejehjem, eller hvad ved jeg. Det er en håbløs diskussion at sige, at det er på grund af en anden udgiftspost i statsbudgettet, at der opstår problemer på disse områder, og derfor vil jeg ikke gå nærmere ind på den påstand, men bare glæde mig over, at det ikke er indgået særlig stærkt i debatten i dag, at årsagen til problemer andre steder i samfundet skyldes flygtningene.

Til sidst vil jeg sige, at forebyggelse også er et nøgleord i forbindelse med flygtningeproblemet, og her lægger vi stor vægt på, at vi også internationalt bidrager til at mindske de spændinger, der er i landene. Vi bidrager selv fra dansk side med et pænt beløb over vores udviklings- og katastrofebistand, og det skal vi fortsætte med. Vi må tilskynde andre lande til at yde mere på dette punkt, således at vi får forebygget nogle af årsagerne til flygtningeproblemerne.

Forebyggelsen skal selvfølgelig også gælde den indenlandske politik, så vi forebygger den spænding, der kan opstå imellem de fremmede og danskerne. Vi må bruge alle vore kræfter på at mindske risikoen for racisme og fremmedhad, som der desværre er optræk til nogle steder i vort samfund.

Vibeke Storm Rasmussen (S):

Hjemme hos os i Københavns Amt, hjemme i min boligblok og i en lang række andre boligblokke er vi bekymret over udviklingen. Jeg bor lige over halalslagteren, koranlæsningen og kortspilklubben; jeg har tre tyrker, der holder klub i min opgang, så indvandrerpolitiken er ikke teori for mig, men konkret hverdag.

Hvad er det så, der bekymrer? Det er ikke halalslagteren – det er ikke for at reklamere, men det er lige ved, at han har byens bedste lammekoteletter – og det er heller ikke koranlæsningen. Det er dejligt at høre de glade børnestemmer, og børn er dejlige, men antallet af børn i skolerne bekymrer, fordi der bliver så mange børn, at de ikke får de chancer, de skal have, hvis de skal klare sig i det danske samfund.

Det er ikke kortspilklubben i sig selv, der bekymrer, men at alle de tyrkiske mænd ikke har andet at lave end at gå i kortspilklubben; de er arbejdsløse som utallige danskere i vores område.

Det er heller ikke, at de tre unge i opgangen er tyrker. Det kunne såmænd lige så godt være danskere, men det er det, at så mange unge ikke har en chance på det almindelige arbejdsmarked, og her er indvanderne skubbet længere ud end alle andre.

Vi er i hovedstadsområdet bekymret over arbejdsløsheden, bekymret for vores boligområder med mange ledige og for fremtiden med stor ledighed og mange fremmede, fordi eksemplerne ude fra verden skræmmer.

Analysen af arbejdsmarkedet i Storkøbenhavn mod år 2000 – jeg vil håbe, at flere i dette Ting vil give sig tid til at også at læse den; den er rimelig saglig – siger, at selv om vi får en stor vækst i hovedstadsområdet, vil vi, hvis ikke vi fører en målrettet politik, have områder, der klarer sig vældig fint, men også områder med forslumring og ghettodannelse.

Der er blot det at sige til det, at vi hverken inde i København eller på Københavns vestegn vil have et hovedstadsområde med slum og ghettoer. Regeringen har da også erkendt, at der må gøres noget. Byudvalget har arbejdet, de første forslag skal i gang med at virke, og byudvalget skal arbejde videre. Vi, der kender de områder, der er i klemme, gætter på resultatet af byudvalgets videre arbejde. Vi ser meget frem til de faktuelle beskrivelser af forholdene, som vi kender så godt, men vi ser selvfølgelig først og fremmest frem til forslagene, fordi vi ikke vil have et hovedstadsområde som skitseret i rapporten om arbejdsmarkedet år 2000, og det får vi, hvis ikke vi handler, og heldigvis er der taget initiativ dertil, men det haster også.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg takker for en debat, hvor jeg synes, at vi overvejende har prøvet at bruge kræfter på at finde løsninger på de problemer, vi ved, der er i hverdagen, men problemer, som ikke skyldes – og det var jeg glad for blev præciseret af både fru Ebba Strange og fru Elisabeth Arnold – at vore flygtninge er problemet, men at der stadig er asylcentre, integrationsspørgsmål og danskundervisningsspørgsmål, der skal tages fat på

[Statsministeren]

på en bedre måde end tidligere. Derfor en tak til de to ordførere, jeg har nævnt.

Jeg synes i det hele taget, det er vigtigt – som også hr. Frank Jensen var inde på i sin ordveksling med Fremskridtspartiets ordførere – at skelne mellem at tage fat på løsninger af praktiske spørgsmål, vi ved optager befolkningen i hverdagen, og at have holdninger, der er klare. Som hr. Frank Jensen så rigtigt sagde, må man, når man møder tendenser til at appellere til de uheldige egenskaber, vi mennesker jo har i alle mulige kombinationer, gøre op med det. Jeg deler hr. Frank Jensens understregning af, hvor umådelig vigtigt det er, at flest mulige politikere på Christiansborg, helst alle partier – men det ligger nok uden for livets realiteter – har den fælles grundholdning, som hr. Frank Jensen og regeringen har understreget.

Hvis vi alle havde den fælles grundholdning og ikke lagde skjul på den, havde det danske folkestyre taget et stort, stort skridt fremad i en tid, hvor det er så nemt at appellere til mangel på tolerance, appellere til frygten, appellere til alt det, som vi daglig møder på arbejdspladsen, i boligområderne og alle steder i almindelige menneskers hverdag.

Jeg vil til hr. Tom Behnke og andre, som en overgang i debatten ville gøre Finansministeriets rapport til en stor hemmelig rapport, som ingen måtte se, bare gøre nogle enkelte bemærkninger:

Finansministeriet har udarbejdet sin analyse af udgifterne til asylansøgere og flygtninge i de kommende fire år. Rapporten danner grundlag for en række forhandlinger her som på andre områder mellem på den ene side indenrigsministeren og på den anden side Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp. Det er der ikke noget mystisk eller hemmeligt i, men når man forhandler om budgettal, må man naturligvis tage forbehold. Det indgår i selve forhandlingsopgaven at tage forbehold for de tal, der er indeholdt i den rapport, jeg omtaler. Det har været det afgørende for at anmode Folketingets Retsudvalg, der har fået rapporten, om at behandle den nu under den fortrolighed, som selve forhandlingsforløbet tilsiger; mere dramatisk er det såmænd ikke.

Rapporten er tilsendt Retsudvalget. For at fjerne enhver form for dramatik eller forsøg på at pådutte regeringen hemmelighedskræmmeri

vil jeg sige, at vi for en sikkerheds skyld vil drage omsorg for, at alle medlemmer af Folketinget får tilsendt den meget omtalte rapport, men det vil naturligvis ske med den samme begrænsning som for Retsudvalgets medlemmers vedkommende, nemlig at rapporten indeholder oplysninger, som vi nødvendigvis må omgive med fortrolighed for at varetage væsentlige hensyn til offentlige interesser.

Hr. Tom Behnke spurgte mig, om det vil være tilladt for Folketingets medlemmer at citere fra rapporten. Hertil må jeg svare, at Folketingets medlemmer i lighed med alle andre er omgivet af tavshedspligtbestemmelserne i straffelovens § 152, og inden for disse grænser kan Folketingets medlemmer naturligvis citere fra indholdet af rapporten – men jeg understreger – inden for disse grænser.

Jeg har fuldt og helt tillid til, at Folketingets medlemmer selv kan udøve dette skøn og finde den nødvendige balance. I øvrigt er det helt sædvanligt, at regeringen ved fremsendelse af dokumenter til Folketinget gør opmærksom på, hvis dokumentet indeholder oplysninger, der må anses for fortrolige. Sådan er den historie skruet sammen, og jeg håber, at Fremskridtspartiet nu ikke gør et større nummer ud af en så enkel sag, for det kan den ikke bære.

Så vil jeg gerne om Fremskridtspartiets dagsorden kort sige, at den kan regeringen ikke tage, og det er der mange grunde til. Den første og vigtigste grund for mig er, at den holdning, der bærer Fremskridtspartiets dagsordensforslag, er regeringen dybt uenig i. Fremskridtspartiet forsøger derudover at give indtryk af, at regeringen i forbindelse med udlændingepolitikken vælter yderligere byrder over på amter og kommuner. Det er ikke tilfældet, og jeg gentager for god ordens skyld, da der nu er stor interesse for vores debat i dag, at det ikke er tilfældet. Jeg vil gerne gentage, at staten dækker langt hovedparten af de samlede udgifter i forbindelse med den danske flygtningepolitik. Jeg kunne forestille mig, at det var væsentligt at få slået fast, da jeg ved, at der er andre partier, der åbenbart lægger vægt på at få denne debat i dag eller i hvert fald før den 16. november. Staten dækker altså hovedparten af de samlede udgifter i forbindelse med den danske flygtningepolitik, og det gælder modtagelse og underhold af asylansøgere, integrationsfasen for flygtninge og også flygtningeindsatsen uden for Danmarks grænser.

[Statsministeren]

Gennem bloktilskud og refusioner til kommunerne dækker staten en stor del af de samlede udgifter i forbindelse med flygtninge og indvandrere i den såkaldte kommunefase, og jeg understreger, at det gælder både før og efter den 16. november.

Udligningsordningerne indebærer, at kommuner med mange flygtninge og indvandrere får kompensation for merudgifter.

Oven i købet forbedrer regeringen nu kommunernes situation. Som foreslået i regeringens byudvalg vil der nu blive taget initiativ til en yderligere forbedring af udligningsordningerne, så kommunerne får dækning ikke alene for de direkte, men også for de indirekte omkostninger, der følger med indvandrerne.

Så er der et område, som ligger mig personligt meget på sinde, og det er undervisningsområdet.

Undervisningsministeren har allerede redegjort herfor ved en tidligere lejlighed, da byudvalgets rapport blev offentliggjort, men jeg vil gerne understrege, at regeringens mange initiativer på undervisningsområdet, i forhold til omsorgen for ældre og svage og i forhold til antallet af hospitals- og plejehjemspladser taler deres eget tydelige sprog. Initiativerne viser, hvilken prioritet regeringen tillægger netop disse områder, og jeg skal derfor gentage, at regeringen både før og efter den 16. november arbejder for forbedringer for vore ældre, i hospitalsvæsenet og for undervisningen af vore børn uanset baggrund. Det er en linje, der ikke er i modstrid med vores udlændingepolitik og vores flygtninge- og indvandrerpolitik. Det harmonerer fint, og når man derfor prøver at give det indtryk, at pengene kun kan bruges en gang, så er mit svar, at det er regeringen fuldstændig enig i, og derfor er det udtrykkelig forudset i regeringens finanslov og hele udgiftspolitiske planlægning. Der er nemlig styr på det, og derfor er der afsat penge både til ældre, hospitaler, service via kommunerne og direkte til, at vi kan føre en rimelig og ordentlig flygtninge- og indvandrerpolitik i Danmark.

Af alle disse grunde kan regeringen ikke acceptere Fremskridtspartiets dagsordensforslag, som vi derfor må indstille til forkastelse.

Må jeg slutte, som jeg begyndte. Jeg tror, at det er vigtigt for den, der ligesom har lidt svært ved at få sit menneskesyn ud over tænderne, at få givet udtryk for det. Det ville være så befor-

drende for en mere jordnær debat, at man en gang imellem også beskæftigede sig med de reelle problemer frem for at prøve at appellere til frygten i befolkningen. Gjorde man det, havde man også ydet et positivt bidrag til, at volden og uroen omkring andre landes asylcentre ikke vil forekomme i Danmark.

Undskyld mig, men jeg må i øvrigt tilføje, at vi har et meget vigtigt besøg fra udlandet i dag. Jeg har derfor bedt indenrigsministeren og mine ministerkolleger om at tage sig af de opfølgende spørgsmål, der måtte komme, men jeg har sikret mig, at der er forståelse for, at jeg må påtage mig opgaven med det udenlandske statsbesøg.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Fru Birthe Rønn Hornbech spurgte til statistikken over asylsøgerees kriminalitet. Jeg kan oplyse, at vi for 1993 vil offentliggøre en statistik baseret på de indberetningsskemaer, som den tidligere justitsminister Hans Engell i november 1992 lod udarbejde, og som nu indsendes fra forskellige embeder til Rigspolitichefen. Denne statistik vil dog ikke være umiddelbar sammenlignelig med statistikken over danskeres kriminalitet. For 1994 omlægges hele kriminalstatistikken, og vi går over til edb, og vi får da for 1994 en statistik, der skulle muliggøre en hel anderledes nøjagtig sammenligning af asylsøgerees og danskeres kriminalitet.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hr. Jan Køpke Christensen sagde flere gange under debatten, at han betragtede det som sin pligt at råbe vagt i gevær, og det gjorde han med henvisning til tildragelser i Tyskland, bl.a. afbrænding af asylcentre.

Der er ikke tale om at råbe op og råbe vagt i gevær. Det, der er tale om fra Fremskridtspartiets side, er, at man bevidst og også – tror man – vel timet puster til ilden, fordi der er kommunevalg. Jeg vil ikke komme med mange eksempler fra debatten på det, men et par stykker.

Hr. Tom Behnke kom med nogle taloplysninger, som jeg har haft lidt svært ved at få identificeret, men jeg skrev ned, at der blev sagt, at Danmark var det land, der uden sammenligning tog flest asylansøgere, at vi tog 68 pr. 10.000 indbyggere, og at Frankrig var nr. 2, og dér mener jeg at tallet 32 pr. 10.000 blev nævnt.

[Indenrigsministeren]

Det har jeg meget vanskeligt ved at få til at stemme med de eksisterende taloplysninger. Lad os bare tage vores to nabolande. I Sverige modtog man i 1992 95 asylansøgere pr. 10.000 indbyggere. I indeværende år drejer det sig for Sveriges vedkommende om 40 asylansøgere pr. 10.000, og Danmark modtog i 1992 28 asylansøgere pr. 10.000, og på nuværende tidspunkt i 1993 er vi nået op på nogenlunde det samme antal.

Jeg nævner det blot som et lille eksempel på, at der ingen grund er til at forsøge at snakke sig væk fra virkeligheden. Hvorfor dog ikke diskutere disse ting ud fra de tal, der rent faktisk eksisterer, i stedet for at forsøge at bilde befolkningen nogle andre ting ind.

Et andet eksempel fra debatten var hr. Poul Nødgaards udtryk om, at flygtningene ville vælte det danske velfærdssamfund. Har man virkelig så lidt tiltro til alle de værdier, som vi selv bygger vores samfund på? Man hører også indimellem i debatten, at det både er vores kultur og vores religion og alt muligt andet, der står for fald. Må jeg dog efterlyse lidt mere tillid til alle de værdier, vi bygger på i vores samfund. Det er de værdier, der er baggrunden for, at vi faktisk er blevet et forbillede for en lang, lang række andre demokratier rundt om i verden. Så den jammer med, at de små 3 pct. af befolkningen i Danmark, der er fremmede, skulle kunne få det hele til at vælte omkuld, mener jeg er udtryk for en undselighed, som vi danskere overhovedet ikke behøver at ligge under for.

Hr. Jan Kørpe Christensen sagde i øvrigt også noget andet, som jeg har svært ved at få til at passe med virkeligheden, nemlig at der var en stribe S-borgmestre, som i sommerens løb havde argumenteret for, at der skulle komme færre flygtninge. Hvem er det? Det har jeg da ikke hørt noget om. Der har været en debat om udlændingepolitikken, men jeg vil gerne have navne på de S-borgmestre, der har sagt, at der skulle komme færre flygtninge til Danmark. Jeg har tværtimod forstået det på den måde, at f.eks. Thorkild Simonsen, som man nævnte i debatten, meget stærkt har understreget, at Danmark har nogle internationale forpligtelser på dette område, og at vi ikke skal smygge os uden om dem – og tilsvarende med de øvrige navne, man har nævnt i dag.

Så vil jeg godt kommentere et par ting i hr. Helge Adam Møllers indlæg. Der blev f.eks. sagt, at vi skal gribe effektivt ind over for kriminelle asylansøgere. Naturligvis skal vi det, og der bliver i dag grebet mere effektivt ind end under den tidligere regering. Justitsministeren har tidligere under en debat i Folketinget tilkendegivet, at man vil sørge for, at der sker en hastebehandling af de kriminelle sager, der har med asylansøgere at gøre, og jeg har ved samme lejlighed tilkendegivet, at asylansøgere, der er kriminelle, får deres asylansøgning hastebehandlet. Det er netop for at gribe effektivt ind over for den kriminalitet, der selvfølgelig findes blandt asylansøgere, ligesom den findes blandt danskere.

Om asylansøgernes kriminalitet vil jeg godt sige, at den har den meget negative effekt, at den er med til at kaste et ubehageligt skær over en samlet gruppe, og specielt når det er sådan, at man forsøger at generalisere, sådan som Fremskridtspartiet gør det.

Der var i øvrigt en ting ved hr. Helge Adam Møllers indlæg, der undrede mig. Da vi talte om asylansøgere og flygtninge, blev det gjort til en gang talgymnastik. Jeg savnede en eller anden form for engagement i det indlæg eller blot et lille bitte udtryk for forståelse for, at grunden til, at det er nogle større tal i dag, er, at der er krig i Europa i øjeblikket. Jeg savnede faktisk også en slags tilkendegivelse af, at det også gør et lille indtryk på Det Konservative Folkeparti, at der i øjeblikket foregår et etnisk mareridt i det tidligere Jugoslavien, og at det derfor ikke er muligt at diskutere disse ting alene ud fra statistikker og talstørrelser. Der er derfor en meget god forklaring på, at antallet af fremmede i Danmark steg fra midten af 1992, for det var på det tidspunkt, at det for alvor begyndte at gå løs nede i det tidligere Jugoslavien. Der er ikke nogen i den nuværende regering, der kunne drømme om at klandre VK-regeringen for, at antallet steg, og det er simpelt hen udtryk for, at vi tager vores humanistiske forpligtelse alvorligt, men jeg synes, at der er en manglende sammenhæng i den måde, hr. Helge Adam Møller argumenterer på.

Så var der også nogle synspunkter om familiesammenføringsreglerne, og man sagde, at de skal være strammere. Jeg vil godt minde om, at den seneste stramning, der blev gennemført på dette område, allerede er slået meget, meget

[Indenrigsministeren]

stærkt igennem. Hvis vi tager de familiesammenføringer, der er sket til udlændinge, der ikke er flygtninge – jeg går ud fra, at familiesammenføring til flygtninge, altså ægtefællesammenføring til flygtninge vil også Det Konservative Folkeparti opretholde – var der i det første halvår af 1993 346 familiesammenføringer til udlændinge, og jeg synes, at vi bliver nødt til at spille med så åbne kort over for hinanden, at vi også stiller spørgsmålet: Er det i virkeligheden en fuldstændig lykkethed, et fuldstændigt forbud imod, at udlændinge kan gifte sig med udlændinge og få ophold i Danmark, man vil argumentere for, for stramningen virker allerede så hårdt, at det på et halvt år kun blev til 346?

Hr. Helge Adam Møller var også inde på behovet for hurtig asylsagsbehandling, og det har folketingsmedlemmerne gang på gang bekræftet hinanden i, at det skal vi gøre alt, hvad vi kan for at få – ikke blot sat på dagsordenen – men også effektiviseret.

Så kom der et, jeg ved ikke rigtig, om jeg skal kalde det komisk, men i hvert fald et interessant synspunkt fra Det Konservative Folkeparti: Det er for svagt, at regeringen ikke allerede i sidste folketingssamling tog konsekvenserne af Per Sørensen-udvalgets betænkning. Jeg har lige været nede og slå efter, den kom den 15. juni, og Folketinget sluttede den 25. juni. Havde hr. Helge Adam Møller forestillet sig, at vi i løbet af de sidste 10 dage i Folketinget skulle fabrikere et lovforslag om et så vigtigt emne på baggrund af det, der i øvrigt kun er en delbetænkning, og at vi i løbet af de 10 meget travle dage, hvor Folketinget diskuterede skattereform og arbejdsmarkedsreform og alt det dér, skulle kunne få det vedtaget? Ærlig talt, hvad er det for en måde at forsøge at sprede mistænkeliggørelse på?

Jeg vil for god ordens skyld på regeringens vegne bekræfte, at den enighed, der har været i Folketinget om en mere effektiv asylsagsbehandling, fortsætter. Der står i lovprogrammet, at der kommer et forslag i løbet af dette efterår, og at vi stiler efter, at der kan vedtages beslutninger i denne folketingssamling.

I øvrigt sagde hr. Helge Adam Møller også, at vi skal hjælpe de mest nødstedte. Det tror jeg heller ikke vi kan komme ret meget i diskussion om, men jeg vil godt minde om, at det præcis er det, der er baggrunden for den ord-

ning, vi har indført, da vi lavede visumpligten i forhold til Bosnien-Hercegovina, nemlig at vi stedet gør en indsats direkte i området. Det var dog også et initiativ, som Det Konservative Folkeparti stemte for, og jeg var meget glad for, at der var så bredt et flertal for det i Folketinget. Tag dog det som et eksempel på, at filosofien om at målrette hjælpen bærer den nuværende regerings indsats.

Fru Birthe Rønn Hornbech havde et fortrinligt indlæg, som jeg godt vil takke for – fortrinligt, fordi det i modsætning til det forrige, nemlig Det Konservative Folkepartis, var nuanceret og gav en god fornemmelse af, at det, der i gamle dage blev kaldt for »højskolevenstre«, stadig væk eksisterer.

Hvad mener jeg så med »højskolevenstre«? Jo, det er den del af den liberale bevægelse, som bygger på både diskussionslyst og åbenhed. Lige præcis de to kvaliteter prægede fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg og havde et fuldstændigt fravær i Det Konservative Folkepartis. Derfor er jeg glad for, at vi også fik den anden side af oppositionens tankegang repræsenteret igennem indlægget fra fru Birthe Rønn Hornbech.

Det fremgik af det indlæg, at man selvfølgelig også skal tage diskussionerne ude lokalt, også her under den kommunale valgkamp, om flygtninge og indvandrere, og til det kan jeg kun sige: Ja, hvad ellers? Det manglede dog bare andet. Selvfølgelig skal vi da kunne diskutere disse spørgsmål på præcis samme åbne og ligefremme måde, som vi diskuterer alle andre spørgsmål. Derfor har jeg heller aldrig forstået de gentagne ytringer her i Folketinget – først og fremmest fra Fremskridtspartiet – om, at dette her har været et område, der var tabu.

Det er et af de emner, som man både herinde og ude folkeligt, har sat på dagsordenen på stort set hvert eneste offentlige møde. Næsten uanset hvad det er for et emne, der er på dagsordenen, kommer man også til at diskutere flygtninge og indvandrere. Det synes jeg at vi alle her i salen skal have det helt fint med, for der er ingen, der kan være tjent med, at man ikke også tager tørnene med disse spørgsmål, der er en lille smule besværlige.

Men – må jeg bede – lad os dog få det på baggrund af facts og ikke på baggrund af det, der er ren propaganda.

[Indenrigsministeren]

Fru Ebba Strange nævnte i sit indlæg en sag, som jeg gerne vil forfølge en lille smule, nemlig et tilfælde, hvor en dansker, der var på SU, på baggrund af den seneste stramning, der var sket af forsørgelsesreglerne, ikke var i stand til at få sin ægtefælle hertil.

Jeg vil opfordre fru Ebba Strange til at sende dette tilfælde til socialministeren. Jeg synes, vi skal prøve at se på, hvordan det kan gå til, og jeg vil gerne begrunde, hvorfor jeg synes vi skal gå det nærmere efter i sømmene.

Den stramning, der er sket af forsørgelsesreglerne, bygger ganske rigtigt, som det blev sagt i indlægget, på, at man i princippet skal kunne forsørge sin ægtefælle. Men det er ikke det eneste princip, der gælder, når man skal tage stilling til, om man har retten til familie-sammenføring. Der er nemlig også et andet kriterium, og det er, om man har en særlig tilknytning til Danmark. Det er klart, at man har en særlig tilknytning til Danmark, hvis man er på SU, for SU får man kun, hvis man er under uddannelse i Danmark.

Derfor synes jeg, vi skal benytte lejligheden til at bruge fru Ebba Stranges eksempel til at kontrollere, om der er noget her, der ikke fungerer helt efter den hensigt, der er med det, og derfor min opfordring.

Der var også et synspunkt fra fru Ebba Strange om, at vi skal holde et særlig vågent øje med det, som har spillet en rolle også i den offentlige debat på det sidste, nemlig de serbiske militærnægtere, der i øjeblikket har deres sager til behandling i Flygtningenævnet. Jeg tror, at alle, der interesserer sig for disse spørgsmål, i forvejen holder et vågent øje med det, men når der ikke er politiske kommentarer til det, er det naturligvis, fordi vi jo har et Flygtningenævn, der er et frit arbejdende domstolslignende organ, og som ikke skal modtage nogen politiske direktiver fra Folketinget, fra ministre eller fra andre. Derfor synes jeg, det er langt det fornuftigste at afvente resultatet af de første sager, der kommer fra Flygtningenævnet, som er afgørelser på sager om de serbiske militærnægtere.

I øvrigt vil jeg i den forbindelse minde om, at det jo ikke er én stor ensartet gruppe. I den gruppe er der nogle, der er bosniske serbere, der er nogle, som er det, man nu i daglig tale er begyndt at kalde for serbiske serbere, og ervedover er der mennesker, som er flygtet på for-

skellige tidspunkter, hvilket også i vore nabolandes behandling af deres sager kan spille en vis rolle, altså om det var før eller efter, der var en egentlig krigssituation dernede. Og der kan være en lang række andre forhold, der spiller en rolle.

Derfor vil jeg naturligvis gerne give tilsagn om, at vi skal følge det ganske nøje, men jeg mener ikke, at vi skal gøre det i form af et politisk påtryk, og sådan opfattede jeg heller ikke indholdet af fru Ebba Stranges indlæg.

Fru Elisabeth Arnold sagde noget, som jeg er ganske enig i, nemlig at det ikke må være sådan, at humanisme går hen og bliver et skældsord. Men det mener jeg bestemt heller ikke er tilfældet i Danmark.

Når jeg ser på den meget positive modtagelse, som man langt de fleste steder rundt omkring i landet har givet asylansøgere, når man har fået nye naboer ude i lokalsamfundene, mener jeg, at det bygger på det, jeg vil kalde en god, hverdagsagtig humanisme, hvor der i lokalsamfundene har vist sig at være masser af kræfter, der gerne ville være med til at indgå i en eller anden form for udveksling af både kultur, af glæder, og også af bekymring på grund af den situation, som asylansøgerne er i, og at det langt de fleste steder er lykkedes at skabe en fortrinlig dialog imellem lokalsamfundene og beboerne på asylcentre.

Jeg siger ikke, at det foregår perfekt, og der vil altid være masser af problemer knyttet til dette her. Men i forhold til det skrækbillede, som Fremskridtspartiet ved en hvilken som helst lejlighed forsøger at tegne af samlivet mellem danskere og krigsflygtningene fra det tidligere Jugoslavien, må jeg sige, at jeg ikke kan genkende det fra det, jeg møder, når jeg er ude omkring, fra den beskrivelse, som borgmestre giver af, hvordan de har forsøgt at få tingene til at fungere, eller fra de beskrivelser og nogle af de oplevelser, som jeg også selv har deltaget i i forbindelse med kulturarrangementer, hvor der har været både asylansøgere og fastboende fra lokalsamfundet.

Så dette at humanismen lever og har det godt i Danmark, også når det gælder dette område, synes jeg egentlig er en meget god konklusion at drage på denne debat.

Selv om det ikke er alle udsagn, jeg har været lige enig i, har den gennemgående linje været, at dette Folketing ikke har tænkt sig at

[Indenrigsministeren]

sparke til asylansøgerne. Vi mener fortsat her i Folketinget, at det ville være udansk at smække døren i for mennesker, der kommer eksempelvis fra det tidligere Jugoslavien. Og det er nu engang også en god dansk tradition, som vi kan se igennem hele dette århundrede, at når der har været krig i Europa, har vi ikke sagt »nej, adgang forbudt hos os«.

Vi har gjort det i erkendelse af, at vi kun kan løse et lille hjørne af problemet. Det gør vi så. Og vores forpligtelse er at finde de mindst ringe løsninger på en meget ringe situation, som det at være flygtning nu engang er.

Pia Kjærsgaard (FP):

Da ministeren var forvirret over nogle tal, som Fremskridtspartiets retsordfører på et tidspunkt havde læst op fra talerstolen, og ikke kunne finde ud af, hvor de tal var kommet fra, vil jeg gerne sige til ministeren, at de stammer fra Folketingets Retsudvalg. Og hvis ikke ministeren selv kan finde ud af at få fat på dem, vil jeg godt være behjælpelig.

Det hang faktisk sådan sammen, at Fremskridtspartiet under en af de mange forespørgselsdebatter, vi har rejst, blev anklaget for at have uret i nogle tal, som vi fremførte her fra talerstolen. Jeg tror, jeg i løbet af et halvt år forsøgte at få de samme tal igennem Retsudvalget. Det holdt hårdt. Men tallene foreligger altså her, sort på hvidt, for, hvor mange flygtninge hvert land har pr. 10.000 indbyggere i EF-landene – og det er dem, vi har forholdt os til, for det var dem, vi tog frem i den debat. Det forholder sig sådan ifølge tallene fra Folketingets Retsudvalg, at Danmark ligger på en andenplads, og det vel at mærke inden Tyskland begyndte at stramme sine regler. Det er de helt konkrete tal. Jeg mangler tal fra Grækenland og Storbritannien, som ikke har villet oplyse tallene, men uden at kunne dokumentere det tror jeg ikke på, at det er de to lande, som ville føre an i statistikken, hvis man kunne finde frem til tallene.

Dernæst vil jeg sige til justitsministeren, at jeg synes, det lyder godt med kriminalstatistikken. Jeg skal henvise til, at justitsministeren faktisk på et tidspunkt i september måned sagde, at der lå en meget stor opgave i at forklare asylansøgere, at Danmark ikke kan acceptere hæleri og butikstyveri, og at det har konsekvenser for dem selv.

Det var, efter at der kom en opgørelse fra Justitsministeriet, der viste, at asylansøgere i fjor stod bag 5-25 pct. af samtlige anmeldte butikstyverier i 15 ud af 54 politikredse. Derfor synes jeg, det ville være godt, hvis vi langt om længe kunne få noget mere statistik på dette område. Og det, jeg lige sagde nu, er ikke polemisk sagt, må jeg sige til justitsministeren; jeg synes, det var fornuftigt sagt.

Fru Elisabeth Arnold sagde her til sidst, at hvis ikke Fremskridtspartiet rejste disse debatter, var der såmænd nok nogle andre partier, der ville. Hvem? – må jeg spørge fru Elisabeth Arnold. Det Radikale Venstre? SF eller Socialdemokratiet? Eller for den sags skyld De Konservative og Venstre? Nej, det tror jeg ikke et øjeblik på. Det er nemlig aldrig nogen sinde sket. Vi har haft nogle forslag om detaljer, som den nuværende eller den daværende regering har fremlagt, og vi har også haft nogle redegørelser. Men vi har faktisk aldrig haft de rigtig store debatter, medmindre Fremskridtspartiet har rejst dem. Det vil vi altså fortsætte med, uanset om det er for et halvt år siden, om det er på nuværende tidspunkt, eller om der går et halvt år igen, før vi synes, at det er på sin plads at rejse en debat.

Indfødsretssager, nævnte fru Elisabeth Arnold, blev jo også debatteret i folketingssalen. Ja, det er de begyndt at blive, efter at Fremskridtspartiet har taget det frem til debat; ellers ville de jo aldrig nogen sinde være blevet debatteret. Det er blot en iskold kendsgerning.

Hvad angår dagsordenen, har jeg fået nogle enkelte – ikke for mange – meldinger, men min antagelse er, at alle andre partier stemmer imod. Man siger, at det er, fordi man ikke vil blande tingene sammen, at vores udlændinge og de deraf følgende udgifter ikke har noget som helst at gøre med, hvordan vi behandler andre grupper i dette samfund. Jamen det er jo netop en kendsgerning, som man konstant forsøger at se bort fra. Det er en kendsgerning, at når man yder stor økonomisk hjælp til en faktisk meget stor gruppe mennesker, er der andre, der må undvære. Jeg kan altså ikke få tingene til at gå op på anden måde. Eller også kan man selvfølgelig stramme – og det er den nuværende regering jo også god til – skatteskruen en ekstra gang. Den berømte sætning, at pengene fosser ud af statskassen, er jo ikke nogen usandhed, for at sige det pænt.

[Pla Kjærsgaard]

Jeg synes ikke, man kan sammenligne, som jeg tror det var hr. Lysholm Christensen der gjorde, med forsvarsudgifterne. På langt de fleste områder har vi jo i Folketinget en samlet overordnet politik. Det tager vi os god tid til at diskutere, det er vi ikke bange for at diskutere, men der er desværre en tilbøjelighed hos politikerne i Folketinget til ikke at ville tage konkret fat på dette spørgsmål. Man tør ikke. Man får bevillinger igennem i Finansudvalget i stedet for, fordi man synes, det er meget nemmere, i stedet for at lægge det ned til åben debat eller tage en overordnet diskussion. F.eks. burde man, hver evig eneste gang finansloven skal vedtages, også tage en diskussion om, hvad vi vil med vores udlændingepolitik i Danmark.

Jeg vil gerne sige til fru Vibeke Storm Rasmussen – og det er næsten helt uvant for mig, for jeg har indtryk af, at socialdemokratiske folketingspolitikere helst ikke vil have, at Fremskridtspartiet siger noget som helst til dem, slet ikke hvis det er bare en lille smule pænt – at jeg synes, det var en god lille forsigtig tale, fru Vibeke Storm Rasmussen holdt. Jeg vil ikke antyde, at det er, fordi vi står foran et amts- og kommunalvalg, sådan som fru Vibeke Storm Rasmussens kolleger har været meget flittige til at antyde er grunden til, at Fremskridtspartiet har rejst forespørgslen. Men det med, at det haster, er jeg enig i, og det må fru Vibeke Storm Rasmussen jo rejse internt og meget kraftigt på Socialdemokratiets gruppemøde og over for regeringens ministre. Det skal i hvert fald være min opfordring.

Derefter vil jeg gerne komme lidt tilbage til den meget omtalte rapport. Jeg ved ikke, hvad de tre ministre, der nu gav Retsudvalgets medlemmer rapporten i går, havde tænkt sig med at give den til os i går eftermiddag. Var grunden, at man havde regnet med, at der så ikke ville komme debat om det i folketingssalen i dag? I så fald har man sandelig forregnet sig. Tror man virkelig, at man ved at udlevere den rapport en eftermiddag, inden vi skal have en udlændingedeбат i salen, til medlemmerne af Retsudvalget derved har forhindret, at der kommer en debat om, at man får den rapport, som man i øvrigt skal holde hemmelig?

Jeg kan simpelt hen ikke tage mig af de bedøvende ligegyldige udtalelser, som landets statsminister kom med om den rapport. Og det er den statsminister, som offentligt er gået ind

for åbenhed og demokrati, som er gået ind for åbenhed og nærhed i forvaltningen, uanset om det var i Danmark eller i Bruxelles! Man får en rapport fra Finansministeriet, som ligger og simrer i 4 måneder, og så udleverer man den til Retsudvalgets medlemmer og beder stadig væk med alvorsmine medlemmerne om at holde den inden for Retsudvalgets vægge. Jeg har aldrig nogen sinde hørt noget så tåbeligt, og der skal efterhånden noget til. Nu ved jeg godt, at statsministeren er gået, men måske kan indenrigsministeren, som er en af de ministre, der står bag den rapport, fortælle, hvornår den bliver frigivet. Hvornår kan vi begynde at diskutere den i åbenhed og i offentlighed? Det må ministeren da kunne give et svar på. Er det en rapport, vi bare skal lægge ind på hylden?

Nu kan jeg forstå, at Folketingets medlemmer godt kan få den udleveret, hvis de ringer til Retsudvalget, eller hvis de her fra talerstolen i dag har sagt, at de gerne vil have den. Men jeg vil håbe, at statsministeren har skrevet navnene ned. Hvad er det dog for en gang bureaukrati? Hvad er det dog for noget besynderligt noget, som regeringen endnu en gang forsøger at lokke Folketinget ud i?

Når indenrigsministeren taler så meget om flygtninge fra eks-Jugoslavien og appellerer til – og det var i høj grad henvendt til Det Konservative Folkeparti – om man dog ikke havde forståelse for, at disse flygtninge befandt sig i en katastrofal situation, er det noget, ministeren kan sige til et enigt Folketing, for jeg tror faktisk, at alle Folketingets medlemmer synes, det er en forfærdelig situation, borgerne i det tidligere Jugoslavien befinder sig i. Der er ikke nogle, der er mere hårdhjertede eller kolde eller kyniske end andre i Folketinget, selv om ministeren forsøger at give det udseende af det. Nej, meningen er, at Socialdemokratiet ihærdigt inden den 16. november forsøger at fortælle, at de er på borgernes side, og efter den 16. november er det hele glemt igen. Hvad med de flygtninge, der stadig væk kommer fra Somalia? Endvidere er der statsløse palæstinsere, irakere, gambiere og russere. Det er jo dem, vi modtager sideløbende med flygtningene fra det tidligere Jugoslavien; dem omtaler ministeren ikke særlig meget.

Til sidst vil jeg gerne sige til ministeren, som omtalte humanismen, at man selvfølgelig skal udvise humanisme – og det tror jeg også langt

[Pia Kjærsgaard]

de fleste danskere gør – men man skal så sandelig ikke misbruge ordet humanisme til ikke at ville stramme en tåbelig udlændingelov og bruge humanisme som et skjold, man gemmer sig bag, for det er det, ministeren gør.

Jeg vil gerne fastslå, at ministeren ikke er mere inderlig eller varm eller forstående end mange andre af Folketingets medlemmer, selv om ministeren prøver at få det til at se sådan ud. Jeg synes ganske enkelt, det er topmålet af hykleri, at man vil gemme sig bag ordet humanisme for at afslutte denne debat.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det var nu ikke for at diskutere humanisme, at jeg bad om ordet; det var blot det med taloplysningerne, som jeg ville vende tilbage til.

Når jeg havde lidt vanskeligt ved at få det, som Fremskridtsordførerne bragte frem, og det, som jeg synes er det relevante at diskutere, til at hænge helt logisk sammen, er det, fordi det, vi diskuterer, vel er, hvor mange asylansøgere der kommer i dag, og ikke antallet af mennesker, der er blevet anerkendt som flygtninge, og det var det, som jeg anfægtede.

I den forbindelse vil jeg gerne gentage, at der for Sveriges vedkommende i 1992 er kommet 95 pr. 10.000 indbyggere og i 1993 40 asylansøgere pr. 10.000 indbyggere. For Danmarks vedkommende drejede det sig om 28 i 1992 pr. 10.000 og et tilsvarende antal i den nu forløbne del af 1993. Det må dog være det, der er udgangspunktet, når vi diskuterer, hvorvidt man skal stramme eller slappe i forhold til flygtningestrømmen, og ikke det andet tal, der angår mennesker, der er blevet anerkendt.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg skal bare meddele, at SF naturligvis vil stemme imod Fremskridtspartiets dagsorden. Vi er uenige i stort set hver eneste pind, der står i den, så det har ikke været nogen svær beslutning.

Derudover vil jeg anholde, at fru Pia Kjærsgaard én gang til, efter at utallige ordførere har gjort hende opmærksom på det modsatte, står heroppe og påstår, at vi ikke tør diskutere flygtninge- og indvandrerpolitik. Jeg indledte med at fortælle, hvornår vi sidst havde haft en stor debat, og at vi siden dengang havde haft adskillige debatter på lovforslag. Det er helt

urimeligt, at fru Pia Kjærsgaard skal efterlade det indtryk. Tværtimod har Fremskridtspartiet gjort, hvad de kunne, for at tage tiden fra den debat, der kommer bagefter, og som måske interesserer mindst lige så mange mennesker i Danmark.

Frank Jensen (S):

Jeg skal stærkt beklage, at jeg begik en fejl tidligere på dagen, nemlig at tage Fremskridtspartiets ønske om at debattere flygtninge- og indvandrerproblemer og integrationsproblemer i Danmark alvorligt, for debatten har jo vist, også med fru Pia Kjærsgaards afsluttende bemærkninger her, at det ikke har været formålet. Det eneste formål har været at forsøge at hvirvle lidt støv op i forbindelse med det forestående kommunevalg og så i øvrigt forsøge at udstille os andre, som om vi ikke er i stand til at tage en ærlig debat. Det har vi været. Jeg synes, at de andre partier har udvist en utrolig stor forståelse for at diskutere de reelle vanskeligheder, der er forbundet med at lave integration af mennesker fra andre lande i vores samfund.

Regeringen har taget teten ved at fremsætte sine forslag. De kommer nu som en lind strøm både i form af administrative forandringer i forvaltningen og som konkrete lovforslag, der bliver behandlet her i Folketinget.

Det primære også for mennesker uden for dette hus er, at der nu bliver taget hånd om løsningen af problemerne, og så kan Fremskridtspartiet fortsat få lov til at buldre på de tomme tønder.

Derfor skal jeg også med ganske få ord sige, at Socialdemokratiet på ingen måde kan støtte det foreliggende forslag om motiveret dagsorden af Fremskridtspartiet.

Helge Adam Møller (KF):

Indenrigsministeren havde ikke uventet et par bemærkninger til mit indlæg. Indenrigsministeren savnede en forståelse hos Det Konservative Folkeparti for, at der er krig i Jugoslavien, og at den krig selvfølgelig har nogle konsekvenser også for Danmark i form af flygtningeproblemet.

Jo, vi har stor forståelse for det, men vi har ikke forståelse for den måde, hvorpå man prøver at hjælpe de ulykkelige mennesker, som er på flugt – og det er vel omkring 2 millioner.

[Helge Adam Møller]

Ministeren kan da ikke bortforklare, at ministeren selv iværksatte en undersøgelse i foråret, som viste, at over 9.000 af alle de flygtninge eller asylansøgere, der var kommet til Danmark fra eks-Jugoslavien i løbet af vinteren og foråret og forsommeren – det var mere end 10.000 – havde opholdt sig uden for krigsrådet under sikre forhold i en gennemsnitlig periode på 8 måneder. De mennesker, vi modtog her i foråret, og som vi troede kom direkte fra krigshelvedet, var altså flygtet engang i sommeren 1992 og havde derefter boet under sikre forhold i 8 måneder. Så dem finder vi det altså ikke rigtigt at hjælpe på den måde, vi gør her i øjeblikket.

Dernæst vil jeg gerne citere fra den rapport, der har været meget omtalt i dag, for nu sagde statsministeren jo for en halv time siden, hvordan vi måtte bruge den, og hvad vi måtte citere. Der står bl.a. på side 10:

»Endvidere er det interessant, at den skønnede enhedsudgift ved hjælp til flygtninge i nærområdet er ca. 6 gange lavere end udgiften ved indsatsen her i Danmark.«

Sagt med andre ord kunne vi altså, hver gang vi hjælper 1.000 i Danmark, i stedet for have hjulpet 6.000 i nærområdet.

Om situationen i Jugoslavien ...

Formanden:

Det kan godt være, at også medlemmerne synes, det er lidt irriterende, at formanden er nødt til at påkalde ro og orden. Men det er altså ikke, fordi formanden har lyst til det.

Helge Adam Møller (KF):

... står der direkte i rapporten:

»En mere målrettet og resultatorienteret hjælp i nærområdet ville kunne resultere i, at flere mennesker kunne blive hjulpet, end tilfældet er i dag.«

Det Konservative Folkeparti og jeg har faktisk gennem måneder gjort os til talsmænd for, at vi bør anvende langt flere ressourcer dér, og nu står der altså ord til andet det samme i den fortrolige rapport. Det er dér, vi synes regeringen har fejlet. Lad os bruge nøjagtig det antal millioner kroner – eller det er jo milliarder kroner – til at hjælpe eks-jugoslaver, men lad os anvende dem således, at vi kan hjælpe flest muligt og ikke kun nogle få tusinde.

Indenrigsministeren ironiserede meget over, at man skulle have fremsat lovforslag på baggrund af Per Sørensen-udvalget, der jo først kom med sin betænkning den 15. juni, hvorefter Folketinget havde 10 dage tilbage. Jamen nu havde Indenrigsministeriet og mange andre ministerier jo et hav af embedsmænd siddende i det udvalg. Man vidste vel mindst 14 dage før, hvad konklusionerne blev; ellers kender jeg da ikke noget til udvalgsarbejde. Vi kunne haste over 60 lovforslag igennem på nogle få uger. Kunne der så ikke være kommet et enkelt lovforslag, der var så simpelt? Det var jo allerede stort set udarbejdet af udvalget. Og hvis det ikke kunne lade sig gøre, så har ministeren nu haft 4½ måned, og der er stadig væk ikke kommet noget lovforslag. Det er simpelt hen for tyndt. Det er for dårligt.

Til sidst vil jeg gerne sige, at Det Konservative Folkeparti ikke kan stemme for dagsordenen, og det er der tre grunde til.

Hvad angår indledningen, er jeg meget enig med fru Birthe Rønn Hornbech fra Venstre i, at det er forkert og ubehageligt, at man spiller samfundsgrupper ud mod hinanden.

Dernæst er der seks helt konkrete opfordringer til regeringen. De fire af de seks opfordringer er vi ganske enige i: nr. 1, nr. 2, nr. 3 og nr. 6. Men nr. 4, hvor der står, at alle kriminelle udlændinge skal udvises straks, er jo et brud med internationale konventioner. Det kan og vil vi ikke tiltræde. Men at reglerne skal strammes op, er vi helt enige i.

I det sidste punkt, som er nr. 5 – det med dansk statsborgerskab – står der, at ansøgerne skal være straffri. Nej, så langt vil vi ikke gå. Hvis en 30-årig mand eller kvinde søger statsborgerskab i Danmark efter at have levet her hele sit liv, men har begået et eller andet hærværk eller noget andet som 18- eller 20-årig, skal det ikke være det, der forhindrer det.

Det kan efter vores mening heller ikke være rigtigt, at man skal kunne beherske det danske sprog. Man skal efter vores opfattelse kunne tale og skrive et forståeligt dansk. Men at beherske det vil sige, at man kan det i hver en detalje. Så er det umuligt at blive statsborger.

(Kort bemærkning).

Vibeke Storm Rasmussen (S):

Jeg vil sige til fru Pia Kjærsgaard, at når man som jeg har flere års baggrund og en ret

[Vibeke Storm Rasmussen]

stor indsigt at tale ud fra på indvandrerområdet, så bliver man altså forsigtig – forsigtig og stædig, vil jeg sige.

Verden skal selvfølgelig ændres, når der er ting, man synes er forkerte, og man skal trække i dem. Jeg har deltaget i denne debat i over 10 år. Og én ting har jeg i hvert fald lært af den debat, ikke mindst ved at lytte til Fremskridtspartiet, og det er, at mere viden og indsigt er påkrævet. Det var derfor, jeg anbefalede at læse om hovedstadsområdets problemer i den analyse, som er udgivet af Arbejdsmarkedsnævnet.

De problemer skal kendes til bunds, hvis man ønsker at operationalisere. Ellers kan man kun holde taler.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Den eneste grund til, at jeg tager ordet igen, er, at hr. Helge Adam Møller, hvad han har gjort ved flere tidligere lejligheder, nærmest bebrejdende har sagt til regeringen: Jamen der kom jo nogle flygtninge hertil, som havde fundet en eller anden relativ form for beskyttelse i naboområdet til det tidligere Jugoslavien. Det er korrekt. Vi lavede en undersøgelse i Indenrigsministeriet, men ikke nok med det, vi tog også konsekvensen af den. Vi gjorde nemlig det, som den tidligere regering ikke var i stand til: vi fik en ordentlig debat om det i en bred kreds af partier her i Folketinget, hvorefter vi indførte visumpligt. Skulle det virkelig være noget, der kunne fremføres i det dér bebrejdende tonefald, så synes jeg, at logikken holder op.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Indenrigsministeren siger, at man gjorde det, den tidligere regering ikke var i stand til: man indførte visumpligt. Hvem var det, der forhindrede den tidligere regering i at gøre det? Det var Socialdemokratiet med den nuværende indenrigsminister i spidsen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 9 af Pia Kjærsgaard (FP) (se foran)

forkastedes, idet 7 (FP) stemte for, 106 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Forespørgsel nr. F 4:

Forespørgsel til socialministeren:

»Hvad agter regeringen at foretage sig for at forbedre de ældres vilkår?«

Af Lilli Gyldenkilde (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 7/10 93. Fremme af forespørgslen vedtaget 14/10 93).

Formanden:

Når der bliver ro i salen, får fru Lilli Gyldenkilde ordet.

Begrundelse

Lilli Gyldenkilde (SF):

Forespørgslen om ældres vilkår i Danmark er sat på dagsordenen, fordi ældres vilkår i Danmark ubestrideligt ligger i den bedste ende af skalaen sammenlignet med andre lande, når man betragter ældres vilkår bredt.

For det andet er ældres vilkår hovedsagelig et kommunalt anliggende, når der vel at mærke ses bort fra pensionsvilkårene; men det betyder ikke, at Folketinget og regeringen ikke har et ansvar for, at ældres vilkår her i landet er, som vi synes, de skal være. Folketinget har det ansvar at sørge for, at regeringen lægger en politik til rette, så kommunerne får optimale muligheder for at betrygge de ældres vilkår. Det er baggrunden for ønsket om at tage debatten i dag.

Der er problemer, der skal tages op. De omfatter først og fremmest de svageste ældre, de syge, der venter på plejehjemsplads, og dem, der har boet for længe i eget hjem, fordi der ikke er plejehjemspladser eller beskyttede boliger nok, og det omhandler den daglige bistand i hjemmet, der efterhånden mange steder er nedsat til personlig omsorg, mens rengøring og tid til en kærlig snak over en kop kaffe er blevet skåret væk.

Det handler også i høj grad om de senillementes vilkår både i eget hjem og på plejehjem: deres behov for megen personlig om-